

Repræsentant for Schiller Instituttet på CGTN: Aftale mellem Iran og Saudi- Arabien ”er en global afgørende ændring

Den 12. marts 2023 (EIRNS) -Vestasien-koordinator for Schiller Instituttet i Sverige, Hussein Askary, optrådte i går hos CGTN’s ”Talk It Out”-show med vært Li Jingjing og diskuterede den seismiske vigtighed af den aftale mellem Iran og Saudi-Arabien, som Kina har forhandlet sig frem til. Den 6.-10. marts blev der afholdt forhandlinger i Beijing. Genoptagelsen af de diplomatiske forbindelser mellem de to lande vil ske om to måneder.

Askary erklærede: ”Dette er den væsentligste positive begivenhed i denne regions historie, i hvert fald siden invasionen af Irak i 2003.... Hvis man vil tale om en afgørende ændring af verdenspolitikken, er det denne. Det er ligeledes en udømtning af det, som præsident Xi Jinping lancerede som det Globale Sikkerhedsinitiativ. I tilknytning hertil er der også en kombination af det Globale Sikkerhedsinitiativ og Bælte- og Vej-Initiativet, som alle er forbundet nu. Det giver håb om at kunne afhjælpe problemer over hele verden.”

Respekt for hver parts suverænitet og ikke-indblanding i landenes indre anliggender, diplomati som den eneste måde at løse problemer på og økonomisk udvikling som nøglen til at sikre en sådan aftale (ingen sikkerhed uden udvikling, ingen udvikling uden sikkerhed) er grundlaget for en vellykket forhandling. Askary rapporterede, at Kinas statsråd og topdiplomat Wang Yi havde utalt, at denne aftale sender et budskab til alle nationer i verden om, at uanset hvor uenige

folk er, uanset på hvor højt niveau eller intens striden er, bør man sætte sig ned og tale sammen. Dette gælder tydeligvis for Ukraine. For det andet sender dette et budskab om, at Sydvestasien (Mellemøsten) ikke bør ejes eller kontrolleres af nogen global magt. De mennesker, der bor her, bør selv bestemme deres egen skæbne. Dette er særdeles vigtigt.

Askary mindede publikum om, at det i næste uge er 20 år siden, at USA og Storbritannien invaderede Irak. "Under forberedelserne til denne invasion var jeg personligt involveret sammen med den amerikanske økonom Lyndon LaRouche og med Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet, i et initiativ i Golfen i maj 2002. Der blev afholdt en konference sponsoreret af Zayed Center i Abu Dhabi. Der var ministre fra alle Golfstaterne til stede.

Den idé, som blev præsenteret der, var, at man ikke kan opnå sikkerhed uden en vision om økonomisk udvikling." (https://larouchepub.com/pr_lar/2002/020602_zayed_speech.html) Askary fremviste derefter et kort over den daværende foreslæde integration af Asien og Afrika. "Hvis man anskuer området omkring Iran, Saudi-Arabien og Egypten, herunder Sudan, Tyrkiet, Golfstaterne og Irak, er dette 'verdens kontinentale korsvej'. Regionens naturlige og menneskelige ressourcer bør anvendes til selve området. Den landlige og maritime silkevej forenes i denne region. Der er 500 millioner mennesker i regionen, de fleste af dem er meget unge mennesker.

Der eksisterer statsejede investeringsfonde til en værdi af 3 billioner dollars i dette område. De kunne udnyttes langt bedre, end det er tilfældet, til at fremme interne ændringer, der kan forbedre disse menneskers levetid og befolkningens levestandard. I december forhandlede præsident Xi med Golfstaterne. Jeg rådede til, at de finansielle kilder skulle anvendes til finansiering af BVI-projekter i hele verden. Forhåbentlig vil Vesten reagere positivt på denne udvikling og ophøre med sine geopolitiske manipulationer. Ikke blot på

dette område."

Her er linket til hele præsentationen: <https://www.youtube.com/watch?v=kyiv6TQeCv4>

Silkevejens kultur afspejler vejen til fred

Ikke korrekturlæst. Original tekst er inkluderet.

Den 10. marts 2023 (EIRNS) – Det Globale Sikkerhedsinitiativ leverede en vigtig sejr til menneskeheden i går med meddelelsen fra Beijing om genoptagelsen af de diplomatiske forbindelser mellem Saudi-Arabien og Iran. Repræsentanter for Kongeriget Saudi-Arabien og Den Islamiske Republik Iran meddelte, at de ville genetablere diplomatiske forbindelser om to måneder fra nu af. Dette blev gjort, som det saudiarabiske nyhedsagenturs officielle erklæring udtrykte det, "som svar på det ædle initiativ fra Hans Excellence præsident Xi Jinping, præsident for Folkerepublikken Kina, om Kinas støtte til udvikling af gode naboskabsforbindelser mellem Kongeriget Saudi-Arabien og Den Islamiske Republik Iran". Tænk på USA's rolle i Iran fra det CIA-orkestrerede kup i 1953 til 1979. Overvej forholdet mellem USA og Saudi-Arabien fra slutningen af Anden Verdenskrig og frem til i dag. Tænk derefter dybere over det britiske imperiums koloniale forhold til både Iran og Arabien gennem århundreder og i perioden siden især Sykes-Picot-traktaten fra 1916. Hvad er der lige sket med den anglosfæriske geopolitiske "Great Game"?

For at forstå det strategiske område, hvori denne succes

faktisk befinder sig – den universelle histories “komplekse domæne” – henviser vi til Lyndon LaRouches forslag fra 1983, “Saudi Arabia in the Year 2023, Part 1: Overvindelse af 1.000 års plyndring og underkastelse af den arabiske verden”. “Under kalif Harun Al-Rashids regeringstid i Baghdad anslås Mesopotamien at have levet af en befolkning på 30 eller flere millioner sjæle, ti millioner mere end i dag. På det tidspunkt var kalifatet den mest avancerede kultur i verden, hvad angår videnskabelig viden.... Mens Romerriget brød sammen af sit eget moralske forfald mod vest, var den store Gupta-renæssance opstået i Indien mod øst.... [Det var Al-Farabi, der gav Europa den veltempererede, 12-tonede oktavmuskelskala tilbage til Europa, og det var især Ibn Sina, der gav Europa medicin og en stor del af dets drivkraft til streng videnskabelig viden, som tilfældet med Englands Roger Bacon i det 13. århundrede illustrerer. Hvis vi skal tale om arabisk kultur i dag eller mere bredt om islamisk kultur, må vi medtage den arabiske renæssance for nu mere end 1.000 år siden.”

Man kan ikke forvente, at kretiner fra udenrigsministeriet som ”kagemonsteret” Victoria Nuland eller resterne af det engang ikke kun onde, men også kompetente britiske embedsmandskorps forstår LaRouches strategiske pointe, som en Arnold Toynbee ville have erkendt med det samme. Diplomatiet for varig regional sikkerhed kræver, at den indiske, persiske, arabiske og anderledes islamiske kulturarv ikke blot skal forstås og værdsættes, men mobiliseres som det kreative grundlag for ikke blot regional fred, men også for fremskridt og velstand. Den 5.000 år gamle kinesiske civilisation, der i dag har verdens mest produktive økonomi og et lederskab, der i et årti har ageret verden over på grundlag af sit forslag om win-win-samarbejde, har netop bevist, at det faktisk er muligt at opnå et ”sammentræf af modsætninger” selv under de vanskeligste omstændigheder. Dette er et ”principbevis” for, hvad der kan gøres på verdensplan. Det gælder også i Rusland/NATO-konflikten, fejlagtigt benævnt ”Ukraine-konflikten”, som det kinesiske 12-punkts fredsforlæg af 24. februar, ”Kinas

holdning til den politiske løsning af Ukraine-krisen”, foreslog.

Det internationale Schiller Instituts kræfter intervenerer i mange nationer, især i anglosfærens Frankrig, Tyskland, Holland, Grækenland og USA, i det, der begynder at tage form som en autentisk ”massestrejkeproces”. Dette henviser ikke blot til forsamlinger, demonstrationer og valg, men til en håndgribelig ændring i den sociale bevidsthed, der pludselig fejer over verden ”som en naturkraft”. ”Massestrejken er ikke kunstigt ‘lavet’, ikke besluttet tilfældigt, ikke ‘kultiveret’, men at den er et historisk fænomen, som på et givet tidspunkt er et resultat af sociale forhold med historisk uundgåelighed”, fortæller økonomen Rosa Luxemburg. Menneskehedens intelligens synes pludselig at blive større, når og hvor det lykkes dem, der har forberedt sig på dette øjeblik, at udnytte den. De mest årvågne, som oftest er unge mennesker, er kun tilfredse med ”grænsetænkning”, dybe idéer, der kræver en nytænkning af selve meningen med livet selv. I dag afholdes konferencen ”At gøre en ende på kolonialismen: A Mission for All Youth”, der starter kl. 10.00 EST, vil der være mange af disse unge mennesker, hvis selvbestaltede mission er at indlede en permanent sokratisk dialog på verdensplan blandt tusindvis af deres samtidige. På denne måde vil de, ved at beherske Cusas, Leibniz’, Gauss’, Riemanns og LaRouches sokratiske metode, være intellektuelt bevæbnede til at angribe og omstyrtte ”sindets imperium”, som det kulturelt dekadente akademiske præsteskab har indviklet dem i, men som ikke kan holde dem fast.

Vi ser nu potentialet for en sådan proces, selv om verden står over for en atomkrig. De mange optrædener af repræsentanter for Schiller Instituttet, anført af Helga Zepp-LaRouche selv, i forskellige medier i Kina, USA og på de sociale medier samt de interviews, der er foretaget i de seneste par dage med den uafhængige amerikanske senatskandidat Diane Sare, har i løbet af de sidste 24 timer med succes bragt sandheden om krigen i

Ukraine i omløb – at dens virkelige hensigt er at splitte Rusland op, som det f.eks. er diskuteret af den amerikanske regering. USA's Kommission for Sikkerhed og Samarbejde i Europa og i Bloomberg-nyhedsartiklen af 1. juni 2022 "Is Breaking Up Russia the Only Way To End Its Imperialism?" I går blev dele af dette billede diskuteret af arrangøren José Vega på One America-netværket og med værten Jimmy Dore i hans show.

Den aktion, der blev fremskyndet i går med den fælles meddelelse fra Kina, Iran og Saudi-Arabien, og interventionsprocessen "før massestrejken", der nu skaber en begyndende solidaritet blandt befolkningerne i den transatlantiske sektor mod krig og for økonomisk udvikling, stammer begge fra den samme tankegang. Se på det fra et andet perspektiv, i form af "sandhedens dybderensende antiseptiske middel", som Seymour Hersh gav verden gennem sin afsløring af Nord Stream-rørledningen. Sandhedseffekten fortsætter med at sprede sig og vil fortsætte med at sprede sig med vores hjælp og med hver eneste løgn, der fortælles om det, der tydeligvis er sket.

Den latterliggørelse, som menneskehedens fjender nu udsættes for, når de forsøger at overbevise verden om, at "Moby Dick sprængte rørledningen i luften", er den nødvendige modgift mod deres vedvarende løgne om næsten alting. Humor neutraliserer de løgne, der har drevet de fangne befolkninger i de anglosfæriske nationer til det psykologiske punkt, hvor de enten er blevet sindssyge eller har fået en endnu mere sindssyg moralsk ligegyldighed. Når folk læser historien om "Nord Stream-rør-drømmen" i aviserne, herunder netop New York Times, hvor Seymour Hersh engang var reporter, og som hævder, at rørledninger af armeret stål indkapslet i beton, der ligger på 80-100 meters dybde i Østersøen, er forsynet med en fælde, ikke én, men fire sprængladninger, og det blev gjort af to dykkere fra et 5-mands og 1 kvindes yacht-team, finansieret af en skyggeagtig ukrainsk oligark, for langt senere at blive detoneret ved fjernstyring – selv de mest dedikerede brugere

må spørge sig selv, om det måske er på tide at omgøre legaliseringen af marihuana.

Apropos ædruelighed: Silicon Valley Banks netop annoncerede konkurs, der blev indledt af San Diegos Signature Bank, betyder, at de kloge bør kræve, at spekulative råvaremarkeder og Samuel Bankman-Fried-lignende svindelnumre lukkes ned i denne weekend, ligesom det er tilfældet med de forudgående rystelser, der går forud for et jordskælv. Som en klog mand engang sagde: "Man kan kun sparke en dåse ned ad vejen et vist antal gange, før den bliver til en spand".

Med hensyn til Schiller Institutets kampagne vedrørende ophævelse af de syriske "Caesar-sanktioner" og fjernelse af amerikanske tropper fra deres ulovlige besættelse af landet blev H.Con.Res.21, der blev introduceret af kongresmedlem Matt Gaetz, og som kræver, at de amerikanske tropper trækkes tilbage fra Syrien, nedstemt. Bemærk dog, at der var 103 kongresmedlemmer og kongreskvinder, der stemte for den. I modsætning til den skandaløse resolution om at opretholde de morderiske Cæsar-sanktioner, der blev vedtaget få dage før H.Con.Res.21 og kun havde 2 repræsentanter i hele Repræsentanternes Hus imod sig, blev Gaetz-resolutionen endda støttet af Robert Ford, ambassadør i Syrien under Barack Obama, som tydeligvis ikke er politisk allieret med Gaetz. "Vi skylder vores soldater, der tjener der i fare, en seriøs debat om, hvorvidt deres mission rent faktisk er gennemførlig", sagde ambassadør Ford. Om sanktioner sagde Ford: "Jeg vil sige, at det er uoprigtigt for dem, der retfærdiggør sanktionerne, at sige, at de ikke skader almindelige syrere, der bor i regeringskontrollerede områder. Det gør de tydeligvis." Allierede af Schiller Institutet, specielt dem, der var involveret i Rage Against the War Machine Rally den 19. februar, annoncerede "Operation War-Hawk Down", en kampagne for at fjerne dem, der stemte for både sanktionerne og opretholdelsen af de amerikanske tropper i Syrien, fra politiske poster.

Det var godt at overveje at erstatte dem og at genbefolke amerikansk politik med uafhængigt tænkende personer, der er bekymrede for menneskehedens skæbne. Patrioter, der også betragter sig selv som verdensborgere i én menneskehed, bør tage et øjeblik til at overveje, hvad Kina har gjort med Saudi-Arabien og Iran, og ikke blot ønske, men søge at gøre det samme.

The Culture of The Silk Road Is The Path to Peace

March 10, 2023 (EIRNS)—The Global Security Initiative delivered an important victory to humanity yesterday, with the announcement, from Beijing, of the resumption of diplomatic relations between Saudi Arabia and Iran. Representatives of the Kingdom of Saudi Arabia and the Islamic Republic of Iran made the announcement that they would reestablish diplomatic relations two months from now. This was done, as the Saudi News Agency official statement put it, “in response to the noble initiative of His Excellency President Xi Jinping, President of the People’s Republic of China, of China’s support for developing good neighborly relations between the Kingdom of Saudi Arabia and the Islamic Republic of Iran.” Consider the role of the United States in Iran from the CIA-orchestrated coup in 1953 until 1979. Consider the relationship between the United States and Saudi Arabia, from the end of World War Two until now. Then, think more deeply about the colonial relationship of the British Empire to both Iran and Arabia, over centuries, and over the period since especially the 1916 Sykes-Picot Treaty. What has just happened to the Anglosphere’s geopolitical “Great Game?”

To understand the strategic realm in which this success is actually located—the “complex domain” of universal history—we refer to Lyndon LaRouche’s 1983 proposal, “Saudi Arabia in the Year 2023, Part 1: Overcoming 1,000 Years of Looting and Subjugation of the Arab World.” “During the reign of Caliph Harun Al-Rashid, at Baghdad, Mesopotamia is estimated to have supported a population of 30 or more million souls, ten

million more than today. At that time the Caliphate was the most advanced culture in the world, in respect to scientific knowledge.... As the Roman Empire collapsed of its own moral decay, to the west, the great Gupta renaissance had arisen in India to the east.... [I]t was Al-Farabi, who returned to Europe the well-tempered, 12-tone, octave musical scale, and chiefly Ibn Sina who gave Europe medicine and much of its impetus for rigorous scientific knowledge, as the case of England's Roger Bacon of the 13th century illustrates. To speak of Arab culture today, or to speak, more broadly, of Islamic culture, we must include the fact of the Arab renaissance of now more than 1,000 years ago."

One cannot expect State Department cretins like "cookie monster" Victoria Nuland, or the offal of the once-not-only-evil-but-competent British Civil Service, to understand LaRouche's strategic point, which an Arnold Toynbee would have recognized immediately. The diplomacy of durable regional security requires that Indian, Persian, Arab and, differently Islamic cultural heritage must be, not only understood and valued, but mobilized as the creative substrate and basis for, not merely regional peace, but progress and prosperity. The 5,000-year-old Chinese civilization, today possessed of the most productive economy in the world, and a leadership that has acted worldwide, for a decade, on its proposal of win-win cooperation, has just proven that, indeed, a "Coincidence of Opposites" can be achieved in even the most difficult of circumstances. This is a "proof of principle" for what can be done worldwide. That includes in the Russia/NATO conflict, misnamed "the Ukraine conflict," as the Feb. 24 Chinese 12-point peace proposal, "China's Position on the Political Settlement of the Ukraine Crisis," suggested.

The forces of the international Schiller Institute are intervening in many nations, particularly in the Anglosphere's France, Germany, the Netherlands, Greece, and the United States, in what is beginning to take shape as an authentic

“mass strike process.” This does not merely refer to rallies, demonstrations and elections, but a palpable change in social consciousness that suddenly sweeps the world “like a force of nature.” “The mass strike is not artificially ‘made,’ not decided at random, not ‘propagated,’ but that it is an historical phenomenon, which, at a given moment, results from social conditions with historical inevitability,” economist Rosa Luxemburg tells us. The intelligence of mankind seems, of a sudden, to become greater, when and where it is successfully engaged by those that have prepared for that moment. The most alert, who tend to be young people, are satisfied only with “frontier thinking,” profound ideas that demand a re-thinking of the very purpose of life itself. Today, the conference, To End Colonialism: A Mission for All Youth will, starting at 10 a.m. EST, will feature many such young people whose self-assigned mission is to initiate a worldwide permanent Socratic dialogue among thousands of their contemporaries. In this way, by mastering the Socratic method of Cusa, Leibniz, Gauss, Riemann, and of LaRouche, they will be intellectually armed to assault and overthrow the “Empire of the Mind” with which the culturally decadent high priesthood of academia has enmeshed them, but cannot hold them.

We are now seeing the potential for such a process, even as the world faces thermonuclear war. The multiple appearances of Schiller Institute representatives, led by Helga Zepp-LaRouche herself, in various media outlets in China, the United States, and social media, as well as interviews done in the past few days with Independent United States Senate candidate Diane Sare, have, in the last 24 hours, successfully put into circulation the truth about the Ukraine war—that its real intention is the dismemberment of Russia, as discussed, for example, by the U.S. Commission for Security and Cooperation in Europe, and in the June 1, 2022 Bloomberg news article, “Is Breaking Up Russia the Only Way To End Its Imperialism?” Yesterday, portions of this picture were discussed by organizer José Vega on the One America network and with host

Jimmy Dore on his show.

The action that has been advanced yesterday with the joint China-Iran-Saudi Arabia announcement, and the “pre-mass strike” intervention process that is now creating an incipient solidarity among the populations of the trans-Atlantic sector against war and for economic development, both derive from the same method of thinking. Look at it from another perspective, in the form of the “deep-cleaning antiseptic of truth” that Seymour Hersh provided the world through his Nord Stream pipeline exposé. The truth-effect keeps spreading, and will keep spreading, with our assistance, and with every lie that is told about what obviously happened.

The ridicule to which the enemies of humanity are now being submitted, as they try to convince the world that “Moby Dick blew up the pipeline,” is the necessary antidote to their persistent lies about nearly everything. Humor neutralizes the lies that have driven the captive populations of the Anglosphere nations to the psychological point, either of insanity, or an even more insane moral indifference. When people read the “Nord Stream pipe-dream” story in the newspapers, including the very New York Times where Seymour Hersh was once a reporter, claiming that reinforced steel pipelines encased in concrete, sitting at a depth of 260-360 feet (80-100 meters) in the Baltic Sea, were booby-trapped with, not one, but four explosive charges, and this was done by two divers from a 5-man and 1-woman yacht team, financed by a shadowy Ukrainian oligarch, to be much later detonated by remote control—even the most dedicated users find themselves asking whether it might be time to reverse marijuana legalization.

Speaking of sobering up, the just-announced bankruptcy of Silicon Valley Bank, preceded by San Diego’s Signature Bank, means that, as with the precursor tremors that antedate an earthquake, the savvy should demand the shutdown of speculative commodities markets and Samuel Bankman-Fried-like

scams this weekend. As a wise man once said, "you can only kick a can down the road so many times before it becomes a bucket."

On the Schiller Institute campaign regarding lifting the Syrian "Caesar sanctions" and removing American troops from their illegal occupation of that nation, H.Con.Res.21, introduced by Congressman Matt Gaetz calling for American troops to be withdrawn from Syria, was defeated. Note, however, that there were 103 Congressmen and Congresswomen that voted for it. Unlike with the disgraceful resolution to uphold the murderous Caesar sanctions, passed a few days before H.Con.Res.21 and only opposed by 2 representatives in the entire House, the Gaetz resolution was even supported by Robert Ford, the ambassador to Syria under Barack Obama, obviously no political ally of Gaetz. "We owe our soldiers serving there in harm's way, a serious debate about whether their mission is, in fact, achievable," Ambassador Ford said. On sanctions, Ford said, "I would say it's disingenuous for those who justify the Sanctions to say that they don't harm ordinary Syrians living in government-controlled territories. They obviously do." Allies of the Schiller Institute, specifically those involved in the Feb. 19 Rage Against the War Machine Rally, announced "Operation War-Hawk Down," a campaign to remove those who voted for both the sanctions and maintaining American troops in Syria from political office.

It were well to consider replacing them, and to repopulate American politics with independently-thinking persons concerned about the fate of humanity. Patriots who also consider themselves world-citizens of one humanity should take a moment to reflect upon what China has done with Saudi Arabia and Iran, and not only desire but seek to do likewise.

Der er en stor verden derude, der venter på, at ”Vesten” skal slutte sig til den!

Den 6. dec. 2022 (EIRNS) – Mange mennesker hævder, at forslaget om, at nationer og folkeslag kan finde sammen til gavn for hele menneskeheden, er utopisk nonsens, aldrig vil ske og ikke er muligt, fordi enkeltpersoner, og derfor nationer, i bund og grund udelukkende lever ”for deres egen skyld”, og ikke for alvor bekymrer sig om andre end ”deres egne”. Det, insisterer visse, er ”den menneskelige natur”.

Narendra Modi, premierministeren i Indien, en gammel nation, hvis befolkning udgør en sjættedel af den samlede menneskehed, er lodret uenig i dette synspunkt.

Indien overtog formandskabet for G20-landene den 1. december. I en artikel, der blev offentliggjort samme dag på hans blog og i den indiske presse, skrev Modi, at Indien har til hensigt at bruge det år, hvor landet har formandskabet for denne gruppe af forskellige nationer, til at fremme ”... et grundlæggende skift i tankegang til gavn for menneskeheden som helhed”.

Han argumenterer: Menneskeheden har hidtil levet under forhold med knaphed og kæmpet om begrænsede ressourcer, og den er stadig ”fanget i det samme nulsumspil” den dag i dag. Det kan nu ændres, for ”i dag har vi midlerne til at producere tilstrækkeligt til at opfylde de grundlæggende behov hos alle mennesker i verden.... Teknologien af i dag tilvejebringer ligeledes midlerne til at løse problemerne for hele menneskeheden.” At opnå dette bør være dagsordenen for G20-processen, erklærede han.

Modi er klar: Det er ikke kun, at vi nu har midlerne til at tage os af alle, men det er menneskets grundlæggende natur at

ville sørge for det. Premierministeren anførte:

“Nogle vil måske hævde, at konfrontation og grådighed netop er menneskets natur. Jeg er uenig. Hvis mennesker i sagens natur var egoistiske, hvad ville så forklare den vedvarende tiltrækningskraft af så mange spirituelle traditioner, der hylder, at vi alle grundlæggende er ét?”

Schiller Instituttet er helt enig! Schiller Instituttets leder Helga Zepp-LaRouches insisterer på at inspirere til begrebet “Én Menneskehed”, som alle nationer deltager i, er i sidste ende baseret på det sidste af de ti principper, som hun fremlagde den 22. november som ”stof til eftertanke og en dialog mellem alle mennesker, der er engagerede for at finde et grundlag for en verdensorden, der garanterer den menneskelige arts varige eksistens”. I hendes tiende princip fastslås følgende:

Den bærende antagelse for det nye paradigme er, at mennesket grundlæggende er godt og i stand til uendeligt at perfektionere sit sinds kreativitet og sin sjæls skønhed, og at det er den mest avancerede geologiske kraft i universet, hvilket beviser, at sindets og det fysiske univers' lovmæssighed er i overensstemmelse og sammenhæng, og at alt ondt er resultatet af manglende udvikling og derfor kan overvinDES.

Modi skrev, at ”Indiens G20-formandskab vil bestræbe sig på at fremme denne universelle følelse af enhed”. På to møder den 5. december foreslog han lederne af alle Indiens politiske partier og også sit eget, BJP, at de i løbet af det kommende år også skulle være med til at bringe denne diskussion til Indiens enorme, forskelligartede befolkning.

I dag har Ruslands velkendte økonom og nuværende minister med ansvar for integration og makroøkonomi i Den eurasiske økonomiske Kommission, Sergey Glazyev, givet sit besyv med i denne globale dialog. Han postede Zepp-LaRouches ti principper

på sin Telegram-kanal med kommentaren: "Gode forslag fra @ZeppLaRouche om principperne for overgangen til et nyt globalt sikkerhedssystem".

Den russiske præsidents assistent, Jury Ushakov, åbnede ligeledes det årlige Primakov-læsningsforum med en henvisning til de nye principper, der giver liv til nye institutioner. "[Man] kan allerede nu antage, at en ny stærk, konstruktiv kraft er ved at tage form på eurasisk jord, det, man kan kalde verdensflertallet, som forsvarer retfærdige og universelle principper og tilgange", sagde han og bemærkede, at Afrika og Latinamerika også afviser en verdensorden baseret på "regler bestemt af hvem som helst" frem for de fælles interesser.

Saudi-Arabien forbereder sig på at byde den kinesiske præsident Xi Jinping velkommen på onsdag til en række møder i denne uge med deltagelse af omkring 30 nationer, herunder et kinesisk-arabisk topmøde og et møde i Kinas og Golfstaternes Samordningsråd. Kina har fremlagt sine egne principper for, hvordan man kan katalysere den generelle udvikling gennem landets Globale Udviklings- og Globale Sikkerhedsinitiativer.

Den verdensomspændende diskussion om de principper, som Schiller Instituttets Zepp-LaRouche forsøgte at fremprovokere, er i gang og breder sig hurtigt. Indien, Rusland og Kina udgør ikke små aktører!

Er det ikke på tide, at amerikanerne og europæerne stiger ned fra deres høje heste og slutter sig til resten af menneskeheden som bevidste partnere for at føre menneskeheden ind i en helt ny epoke, hvor nationer samarbejder til gensidig fordel for alle og enhver?

Det globale malthusianske oligarki, der er samlet omkring den britiske krone og dets amerikanske lakajer, betragter sig selv som en særskilt art og agter ikke give op så let. Men hvad så? Som den engelske digter og patriot Percy Shelley skrev: "I er mange, de er få".

Webinar: Menneskerettigheder, udvikling og Bælte- og Vej-Initiativet

Den 13. okt. 2022 Bælte og Vej Instituttet i Sverige (BRIX) organiserede et internationalt webinar på internationalt topniveau om sammenhængen mellem menneskerettigheder og økonomisk udvikling og Bælte og Vej Initiativets rolle i forbindelse med fremme af menneskerettigheder og udvikling på verdensplan.

Sammenhængen mellem kinesiske og vestlige synspunkter på dette spørgsmål blev drøftet af diplomater og eksperter fra Kina, Europa og Asien og blev diskuteret indgående i denne første session af webinaret.

Talere på den første session var:

1. H.E. Cui Aimin, ambassadør for Folkerepublikken Kina i Sverige
2. Dmitry Mironchik, ambassadør fra Republikken Belarus til Sverige
3. Erik Solheim, tidligere direktør for FN's miljøprogram, Norge.
4. Ambassadør Sven Hirdman, svensk tidligere diplomat.
5. Dr. Hassan Daud, administrerende direktør for Khyber Pakhtunkhwa Board of Investment, Pakistan.
6. Henry Tillman, formand for China Investment Research

Talere på den anden session var:

1. Shakeel A. Ramay, CEO Asian Institute for Eco-Civilization

- R&D, Pakistan
2. Stephen Brawer, formand for Bælte og Vej Instituttet i Sverige
 3. Dr. Glenn Diesen, professor ved Vestfold Universitet i Norge
 4. Hussein Askary, næstformand for Bælte- og Vej- Instituttet i Sverige

Link til anden session her:

Besøg hjemmesiden: www.brixsweden.org

Kontakt os: infobrixsweden.org

Wang Yi fremhæver Kina-Afrika-Udvikling og alliancefrihed i tale til FOCAC-koordinatorerne

Den 23. august 2022 (EIRNS) – Den kinesiske udenrigsminister og statsrådsmedlem, Wang Yi, giver en omfattende gennemgang af prioriteterne i forholdet mellem Kina og Afrika. I en tale den 18. august til koordinatormødet i Forum on China-Africa Cooperation (FOCAC), der er indkaldt til at drøfte gennemførelsen af de opfølgende foranstaltninger fra den 8. ministerkonference i november 2021 i Dakar, Senegal, understregede Wang, at de to har fastholdt deres fokus på udviklingssamarbejde. Udviklingen havde i særdeleshed koncentreret sig om opbygning af infrastruktur – han identificerede specifikke projekter, som var undervejs i forskellige lande – hvilket, erklærede han, vil være et

“stærkt fremstød for Afrikas industrialiseringsproces”.

Resultaterne af samarbejdet har ikke altid været lette at opnå, udtalte Wang, men ”et frugtbart samarbejde mellem Kina og Afrika vil sætte skub i den globale udvikling ... og bringe fornyet håb til folk rundt om i verden”. Han fremhævede styrkelse gennem sammenhold, og understregede at Kina støtter, at Den afrikanske Union bliver medlem af G20, og at Uganda bliver vært for et velfungerende møde på højt niveau i Den alliancefri Bevægelse. ”Vi vil arbejde sammen med Afrika”, lovede han, ”for at videreføre de fem principper for fredelig sameksistens”, som oprindeligt blev udformet af Kinas premierminister Zhou Enlai og Indiens premierminister Jawaharlal Nehru i 1954, og som blev grundpillerne i Den alliancefrie Bevægelse efter Bandung-konferencen i 1955.

Wang meddelte, at Kina vil eftergive 23 rentefrie lån til 17 afrikanske lande, som var forfaldne ved udgangen af 2021, hvilket utvivlsomt skuffede de vestlige hysterikere, som råber op om, at Kina har belemret de afrikanske lande med ”gældsfælder”. Prioriteringen, fastslog han, er ”fælles udvikling”. Kina holder sit ord med ”reelle handlinger”, tilføjede han, og understregede at landet ”fortsat vil betragte det at imødekomme Afrikas behov som formålet med vores samarbejde med Afrika”.

Et avanceret Bælte- og Vej-samarbejde af høj kvalitet vil være en prioritet, såvel som fremme af præsident Xi Jinpings Globale Udviklingsinitiativ, understregede Wang. I den anledning har præsident Xi meddelt, at Kina vil opgradere fonden for bistand til Syd-Syd-samarbejde til en fond for Global Udvikling og Syd-Syd-samarbejde.

Wang Yi afsluttede sine bemærkninger med at bekendtgøre, at Kina, ”med samtykke fra vores afrikanske brødre, gerne vil iværksætte et trilateralt eller flerpartssamarbejde i Afrika”. Det Afrika ønsker er et gunstigt og venskabeligt samarbejdsmiljø og ikke Den kolde Krigs nul-sums-mentalitet.

Hvad Afrika ville hilse velkommen, er et gensidigt fordelagtigt samarbejde til gavn for befolkningens øgede velfærd, frem for rivalisering mellem store lande for at opnå geopolitiske fordele.” (https://www.fmprc.gov.cn/eng/zxxx_662805/202208/t20220819_10745617.html)

Foto: Shelagh Murphy, Pexels

Jacques Cheminade medvirker endnu engang på franske CGTN

Paris, 4. april 2022 (EIRNS)-Jacques Cheminade er leder af LaRouche-bevægelsen i Frankrig og tidligere præsidentkandidat.

Kinas CGTN Français har i disse dage vist særlig interesse for:

1) Jacques Cheminades syn på Ukraine-krigens indvirkning på forholdet mellem Europa, USA og NATO. Cheminade fremsatte i dag Schiller Instituttets opfordring til en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur.

https://www.youtube.com/watch?v=Cy3yVB9_MZ4

2) Topmødet mellem EU og Kina den 1. april, hvor de europæiske neo-konservatives angreb på Kina blokerede den yderst nødvendige underskrift på investeringspolitikken mellem Kina og EU.

<https://www.youtube.com/watch?v=dWax3NyrVuQ>

Om topmødet mellem Kina og EU sagde Cheminade til CGTN Français: ”Den første vigtige kendsgerning – under de nuværende vanskelige omstændigheder – er, at dette topmøde

finder sted. Jeg tror ikke, at der vil blive indgået nye partnerskaber, men det er et signal, og der kan udveksles budskaber.

“Det er meget vigtigt, at det, som præsident Xi Jinping har foreslået, – at Global Development Initiative og den Nye Silkevej koordineres med den europæiske Global Gateway-strategi. Disse to ting kan danne en helhed.

“Resultatet heraf, skal udmønte i et meget vigtigt princip: Dette er ikke en politik for systemisk rivalisering, som det undertiden er blevet hævdet i Europa, men tværtimod en politik for udveksling og samarbejde, idet der tages hensyn til, at ca. 15 % af den kinesiske eksport går til Europa, og at Kina i den modsatte retning aftager 10 % af eksporten fra de 27 EU-lande.

“Jeg håber, at den investeringsaftale, der blev indgået i slutningen af 2020 på opfordring af Angela Merkel, som har insisteret på den, kan etableres. Indtil videre er der ikke tale om en sådan mulighed, men det bør overvejes. Desuden bør der være samarbejde inden for atom-, rum- og luftfartsindustrien og især i forhold til den fødevarekrise, der er ved at opstå i verden. Jeg mener, at der er basis for samarbejde inden for landbrug og fødevarer, som er meget vigtigt mellem Frankrig og Kina....

“Det er meget vigtigt at overveje, hvordan Europa og Kina, især Frankrig, kan spille en rolle som mæglere og inspiratorer til fordel for fred...

“Men der er mere. I Frankrig sendte stabschefen for de væbnede styrker et brev til general officererne, hvor han meget klart udtalte, at de sanktioner, som det internationale samfund har iværksat mod Rusland, naturligvis vil ramme den russiske økonomi, men også de vestlige økonomier og især Europa. I sin konklusion fortsatte han: “På mellemlang sigt vil en af konsekvenserne af denne krig utvivlsomt være en periode med

omstrukturering af de internationale økonomiske forbindelser". Her ser jeg en tilnærmelse til Lavrov og Wang Yi's udtalelser. Dette moment vil være kortvarigt, men det er en mulighed, som vi skal gøre for genseidig udvikling på internationalt plan."

Forhenværende dansk diplomat, Friis Arne Petersen, opfordrer Europa til at slutte sig til Bælte- og Vej-Initiativet og lære om infrastrukturøkonomi fra Kina

There is an English version below.

København, 10. november (EIRNS) – Den tidligere danske ambassadør Friis Arne Petersen holdt en yderst vigtig tale i går, hvor han opfordrede Europa til at slutte sig til Bælte- og Vej-Initiativet (BRI), og udfordrede Europa og USA til at lære fra Kina, hvordan man skaber økonomisk vækst ved hjælp af investeringer i storstilet, højteknologisk infrastruktur. Hans konklusion var, at vi bliver nødt til at forstå infrastrukturens rolle i at skabe økonomisk vækst. Hvis vi sørger for vandforsyning, energi og transport, så vil der være vækst, fordi mennesker er kreative.

Friis Arne Petersen var dansk ambassadør til USA, Kina og Tyskland (5 år i hvert land fra 2005 til 2020), såvel som tidligere direktør for det danske udenrigsministerium. Før dette var han direktør for udenrigsministeriets russiske og østeuropæiske afdeling. Han er også økonom.

Konferencen »Geoøkonomi eller Geopolitik«, som både fandt sted fysisk og blev live-streamet, blev afholdt på Dansk Institut for Internationale Studier (DIIS), den førende udenrigspolitiske tænkertank som er tilknyttet det danske udenrigsministerium. Den kan ses på engelsk ovenover eller her: <http://www.diis.dk/en/event/geoeconomics-or-geopolitics>

En repræsentant for Schiller Institutet uddelte konferenceindbydelser til alle deltagere og stillede to spørgsmål (ved 1 time 54 minutter). Se nedenfor.

Først forklarede Lars Erslev Andersen, en DIIS-forsker, Halford Mackinders idé om britisk geopolitik og det eurasiske kerneland (11:50 minutter inde). Han stillede spørgsmålet, hvad det betyder for Europa, at Kina investerer i det centralasiatiske kerneland – er det geopolitik eller geoøkonomi?

Her er højdepunkterne fra Friis Arne Petersens tale, som havde titlen »Er Bælte- og Vej-Initiativet geoøkonomi eller geopolitik?« (begynder 30 minutter inde).

Lær af Kina: Vi koncentrerer os ikke nok om, hvordan Kina skabte deres succesfulde økonomiske udvikling. Hvorfor er infrastruktur så vigtigt for Kina, både indenfor og udenfor landets grænser?

Finansiel udvikling: Kineserne var utilfredse med Den internationale Valutafond (IMF) og Verdensbanken, så de oprettede Den asiatiske infrastruktur- og Investeringsbank (AIIB). Til trods for opposition fra USA, efter at Storbritannien tilsluttede sig, og dernæst Frankrig

og Tyskland, ringede Friis Arne Petersen til København og sagde, at vi bliver nødt til at varetage nationale interesser og tilslutte os.

Infrastruktur for en forenet nation: Udfordringen for Kina var ikke blot ulighed, men nationens samhørighed. Det vestlige Kina måtte udvikles. Det har også en global indvirkning. De opbyggede industrierne for at forsyne infrastrukturen med varer. De forsøgte at udvikle de bedste, billigste teknologier og i deres målrettethed forårsagede den en overproduktion, hvilket BRI hjælper dem af med.

Manglen på strategiske visioner indenfor infrastruktur i USA og Europa: Han kritiserede USA's program med kvantitative lempelser, siden Obama og fremefter, for ikke at investere i de nyeste transportteknologier ligesom Kina, der byggede et højhastighedstogt på tusindvis af kilometer. Han henviste til Los Angeles' forældede havn og transportinfrastruktur som den medvirkende årsag til den nuværende forsyningskrise.

Europa: Friis Arne Petersen fortalte en historie om den tid, da SF's formand, transportminister Pia Olsen Dyhr, mødtes med den kinesiske transportminister, imens Friis Arne Petersen var ambassadør. Den kinesiske minister spurgte hende om den nyligt forhandlede (meget uambitiøse) danske togfond og bemærkede, »Tja, det er en begyndelse, men vi eksperimenterer allerede med tog, der kan køre 500 km/t«. De skaber forskningsbaseret innovation. Den danske ambassade i Kina begyndte gradvist at forstå transportøkonomi. Tyskland var et negativt eksempel ved at nægte at hjælpe Danmark med at bygge Femern Bælt-forbindelsen (mellem Danmark og Tyskland).

Tilbagevisningen af beskyldningen om gældsdiplomati: Friis Arne Petersen citerede en rapport fra forskere fra Johns Hopkins University og Harvard Business School, »Kinesiske banker er villige til at omstrukturere betingelserne for de

eksisterende lån, og har faktisk aldrig beslaglagt et andet lands aktiver, mindst af alt havnen i Hambantota [i Sri Lanka]». Han sagde også, at landene langs BRI har en større gæld til vestlige kreditorer, end til Kina. (Den tredje taler ved begivenheden, DIIS-forsker Yang Jiang, satte også spørgsmålstejn ved beskyldningen om gældsdiplomati.)

Den tredje tale, »Centralasien: Konkurrencen om Kernelandet«, givet af Yang Jiang, omhandlede forskellige asiatiske landes, samt Tyrkiets, investeringer i Centralasien.

Spørgerunden: Efter at have identificeret sig selv, takkede en repræsentant for Schiller Institututtet, Michelle Rasmussen, Friis Arne Petersen for hans vigtige tale og sagde, at Schiller Institututtet har kørt en kampagne for at Danmark, Europa og USA tilslutter sig BRI, frem for at betragte det som en trussel. Hun henviste til sin uddeling af flyveblade og sagde, at videokonferencen denne uge vil besvare nogle af disse spørgsmål.

Hun stillede to relaterede spørgsmål. Det første var, hvordan vi kan få USA og Europa til at holde op med at betragte Kina, og særligt BRI, som en trussel, og i stedet se fordelene ved et økonomisk samarbejde. Vores motto er Fred gennem økonomisk Udvikling, fordi fortsættelsen af at betragte Kina og Rusland som trusler, og forfølgelsen af en konfrontationspolitik, fører til faren for krig.

Det andet spørgsmål var, hvad han mente om at integrere Afghanistan med BRI – kineserne er beredte på at gøre dette. Ville det ikke være vigtigt for USA og Europa – særligt de lande der var engagerede i krigen – at håndtere denne skrækkelige økonomiske krise i Afghanistan gennem et samarbejde med Kina?

Friis Arne Petersen svarede, at der er for mange opdelinger, snak om rivalisering eller de mange usikkerheder, som findes i

forbindelse med Asiens fremgang. På samme tid som der er en vækst i den vestlige handel med Asien, for eksempel USA's køb af mange kinesiske produkter nu efter pandemien, er vi fuldstændig besat af ideen om politisk konfrontation og systemiske udfordringer.

Jeg betragter verdensordenen gennem økonomi. Fremskridtet i retningen af FN's udviklingsmål, takket være Asiens økonomiske præstation, giver mig en optimisme mht., at disse alarmister og folk, som ønsker at politisere og se farer og militære modstandere overalt, vil tabe. Vi bliver nødt til at betragte vores nationers samlede interesser.

På den ene side har Kina, med sine 14 nabolande, en større strategisk udfordring end USA, men Kina ser altid disse nabolande som muligheder, ligesom det som BRI for eksempel kunne opnå i Afghanistan. USA og Vesten har en meget klar interesse i at Afghanistans naboer, som for eksempel Kina, Pakistan og Indien, forsøger at tage vare på deres region, fordi de muligvis kan gøre dette bedre, end vi gjorde det i løbet af de sidste 20 år.

English:

COPENHAGEN, Nov. 10 (EIRNS) – Former Danish ambassador Friis Arne Petersen gave an extremely important speech yesterday calling for Europe to join the Belt and Road Initiative, and challenging Europe and the U.S. to learn from China how to generate economic development through large scale, high-technology infrastructure investment. His conclusion was we have to understand the role of infrastructure in growth economics. If we ensure water, power and transportation, there will be growth, because humans are creative.

Friis Arne Petersen was the Danish ambassador to the U.S., China and Germany (5 years in each country from 2005-2020), as well as the former director of the Danish Foreign Ministry,

and, before that, director for the Foreign Ministry's Russia/Eastern Europe division. He is also an economist.

The event, "Geoeconomics or geopolitics," both on-site and streamed, was held at the Danish Institute for International Studies (DIIS), the leading foreign policy think tank, affiliated with the Danish Foreign Ministry. See it, in English,

here. (www.diis.dk/en/event/geoeconomics-or-geopolitics)

A Schiller Institute representative distributed conference invitations to all attendees, and asked two questions (at 1 hour 54 minutes), see below.

First, Lars Erslev Andersen, a DIIS researcher, explained Halford Macinder's idea of British geopolitics and the Eurasian heartland (at 11:50 minutes). He posed the question, what does it mean for Europe, that China is investing in the Central Asian heartland, is it geopolitics or geoeconomics?

Here are highlights from Friis Arne Petersen's speech, entitled, "Is the Belt and Road Initiative geoeconomics or geopolitics?," (at 30 minutes).

Learn from China: We are not concentrating enough on how China created their successful economic development. Why is infrastructure so important for China, both inside and outside the country?

Financing development: The Chinese were dissatisfied with the IMF and World Bank, so they created the AIIB. Despite opposition from the U.S., after the UK joined, then France and Germany, Friis Arne Petersen called Copenhagen and said that we have to take care of our national interest and join.

Infrastructure for a unified nation: The challenge for China was not just inequality, but the cohesion of the nation. Western China had to be developed. It also has global impact. They simultaneously built up the industries to provide the

products for the infrastructure, trying to develop the best, cheapest technologies, and in their zeal, causing overproduction, which the BRI helps alleviate.

Lack of strategic infrastructure vision in the U.S. and Europe: The U.S.: He attacked the U.S. stimulus programs from Obama onwards, for not investing in the newest transportation technologies, like China, which built thousands of miles of high-speed rail. He referenced the Los Angeles port's antiquated harbor and transportation infrastructure as the contributing cause for the current bottleneck.

Europe: Friis Arne Petersen told an anecdote about the time SF's chairman Pia Olsen Dyhr met with the Chinese transportation minister while Friis Arne Petersen was ambassador. The Chinese minister asked her about the newly negotiated (very unambitious) Danish train plan, and he replied, "Well, that's a beginning, but we are experimenting with trains that can run 5-600 miles per hour." The Danish Embassy in China gradually started to understand transportation economics. Germany was a negative example for refusing to help Denmark build the Fehmarnbelt tunnel (between Denmark and Germany).

Debunking the debt diplomacy accusation: Friis Arne Petersen cited a report from researchers from Johns Hopkins University and Harvard Business School, "Chinese banks are willing to restructure the terms of existing loans and have never actually seized an asset from any country, much less the port of Hambantota [Sri Lanka]." He also said that BRI countries owe much more to Western lenders, than China. (The third speaker at the event, DIIS researcher Yang Jiang, also challenged the debt diplomacy accusation.)

The third speech was "Central Asia: competing for the Heartland," about investment in Central Asia by different Asian countries and Turkey by Yang Jiang.

Q&A: After identification, Schiller Institute organizer Michelle Rasmussen thanked Friis Arne Petersen for his important speech, and said that the Schiller Institute has been campaigning for Denmark, Europe, and the U.S. to join the BRI, instead of looking at it as a threat. She referenced her leaflet distribution, and said that our video conference this weekend will answer some of these questions.

She posed two related questions. One is, how can we get the U.S. and Europe to stop looking at China, and specifically the BRI, as a threat, and to see the advantages of economic cooperation? Our slogan is peace through development, because if we continue to regard China and Russia as threats, and pursue a confrontation policy, we are threatened with war.

The other question is what you think about integrating Afghanistan into the BRI – the Chinese are ready to do that. Wouldn't it be important for the U.S. and Europe, especially the countries in the war, to deal with this terrible economic crisis in Afghanistan, through cooperating with China?

Friis Arne Petersen said that there are too many division lines, talk of rivalry, or the many uncertainties that lie in the advance of Asia. At the same time that there is an increase of western trade with Asia, for example, the U.S. buying so many Chinese products now after the pandemic, we are totally obsessive about political confrontation, and systemic challenges.

I approach the world order through economy. The progress towards the UN development goals due to the economic performance of Asia makes me optimistic that these alarmists, and people who want to politicize and see danger and military adversaries everywhere, will lose. We have to look at the total interests of our nations.

On the one hand, China, with its 14 neighboring countries, is more strategically challenged than the U.S., but China always

sees the neighboring countries as opportunities, like what the BRI will do in Afghanistan. The U.S. and the West have a very clear interest in having Afghanistan's neighbors, like China, Pakistan and India, try to manage their region, because they, possibly, can do that better than we did during the last 20 years.

Afskrift, Video, lyd, rapport: Afghanistan seminar: Afghanistan: Hvad nu? Fred gennem økonomisk udvikling. den 11. oktober 2021 i København

(Denne opdateret video inkluderer udtalelser fra de kinesiske og iranske ambassader i Danmark og Helga Zepp-LaRouche, som begynder 1 time 50 min. ind i videoen.)

(This updated video includes statements from the Chinese and Iranian embassies in Denmark and Helga Zepp-LaRouche at 1 hour 50 min.)

Lydfil af præsentationerne på engelsk (videoen inkluderer diskussionen):

Audio of the presentations in English (The video includes the discussion):

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2021/10/211011presentations-cut-mp32.mp3>

Afskriftet på engelsk findes nedenunder.

The transcript in English is below.

For English, find the flag below.

Afghanistan: Hvad nu?

Fred gennem økonomisk udvikling

Et seminar/webcast afholdt af Schiller Instituttet i Danmark
af Michelle Rasmussen

Afghanistan: Hvad nu?

Fred gennem økonomisk udvikling

Et seminar/webcast afholdt af Schiller Instituttet i Danmark
Introduktion af Michelle Rasmussen

Schiller Instituttet i Danmark afholdt et succesfuldt, kombineret seminar og webinar under overskriften: "Afghanistan: Hvad nu? Fred gennem økonomisk udvikling", som fandt sted den 11. oktober 2021 i København. Videoen af begivenheden kan ses her: <https://schillerinstitut.dk/si/?p=31793>

Nu, hvor krigen i Afghanistan er forbi, og mange i Vesten er rystede over hændelserne, er vi konfronteret med en enestående mulighed for at forandre en politik baseret på regimeskifte og militære interventioner til en politik for fred gennem økonomisk udvikling. Dette er tilfældet for Afghanistan og også resten af verden. Alle på denne klode kan nu se den massive fiasko af Vestens krige for regimeskifte siden 2001. De har kostet millioner af liv og billioner af dollars.

Dette paradigmeskifte kunne ikke være mere presserende i lyset af den

humanitære krise i Afghanistan. En omfattende nødhjælpsindsats er absolut nødvendig, som kræver at den aghanske regerings finansielle midler, nu indefrosset i USA og i andre lande, bliver frigivet, og at det internationale samfund af regeringer og hjælpeorganisationer reagerer.

Men det kræver også en langsigtet indsats i opbygningen af Afghanistans interne infrastruktur og at forbinde landet med Den nye Silkevej (Bælte- og Vejinitiativet), såvel som forbedringen af landets uddannelses- og sundhedssystem. Det er ligeså en gylden mulighed for at opgive geopolitik og at etablere et samarbejde til gensidig fordel mellem USA og Europa på den ene side, og Kina, Rusland og andre nationer på den anden.

Derfor tog Schiller Instituttet i Danmark, med kort varsel, initiativet til at organisere dette seminar/webinar med særlige gæster samlet i København. Diplomater fra Sydvestasien, Nordafrika og Asien, samt medlemmer af Schiller Instituttet deltog i seminaret, der var Schiller Institutrets første fysiske møde siden starten af COVID-19. Yderligere var der deltagere fra Asien, Sydvestasien, Afrika og Europa via en live stream.

[Indbydelsen](#) indeholdt en indsigt i de afgørende spørgsmål på spil nu fra Helga Zepp-LaRouche, stifteren og præsident af det internationale Schiller Institut.

Alle talerne har været aktivt involverede i spørgsmålet om Afghanistan. De var:

Hussein Askary, Schiller Institutrets Koordinator for Sydvestasien og bestyrelsesmedlem af [Belt and Road Institute in Sweden](#), forfatter af [Geoøkonomiens daggry – Udvidelsen af Bælte og Vej til Afghanistan](#), medforfatter af [Udvidelsen af Den nye Silkevej til Vestasien og Afrika: En vision for en økonomisk Renæssance](#), og arabisk oversæter af [Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen](#). Hussein Askary, oprindeligt fra Irak, har for nyligt deltaget i mange webcasts og er blevet interviewet på fjernsynet i forskellige lande.

Hussein Askary beskrev den humanitære nødsituation, som det aghanske

folk er konfronteret med, og potentialet for at Schiller Instituttets og Lyndon og Helga LaRouches program for fred gennem økonomisk udvikling kunne blive en realitet for Afghanistan og for verden efter sammenbruddet af det gamle system med vedvarende krige. En vigtig pointe, som han understregede, var, at hvis de vestlige regeringer fortsætter med at indefryse Afghanistans finansielle midler og tilbageholde deres hjælp til genopbygningen af Afghanistan, blot for at bevise at Taliban var ude af stand til at lede nationen, ville det føre til katastrofale resultater. Afghanistan har været et isoleret hul i kortet i midten af den spændende økonomiske udvikling, som Kinas Bælte- og Vejinitiativ har skabt, og nu er det på tide at bringe den udviklingsdynamik til Afghanistan. Han opfordrede Europa og USA til at samarbejde for at opnå det mål.

Prof. Pino Arlacchi, administrerende direktør for FN's Agentur for narkotikabekæmpelse og kriminalitetsforebyggelse (1997-2002), tidligere EU-rapportør for Afghanistan og i øjeblikket sociologiprofessor ved Skolen for politikvidenskab på Sassari Universitet i Italien ([Prof. Arlacchis hjemmeside](#)). Prof. Arlacchi deltog i to af Schiller Instituttets tidligere webcasts om Afghanistan.

Seminaret havde muligheden for at høre den person, som Helga Zepp-LaRouche har foreslået bliver udpeget til repræsentant for de vestlige lande i Afghanistan. Prof. Arlacchi gav deltagerne en personlig, insider-beretning om, hvordan han succesfuldt forhandlede med Taliban, hvilket resulterede i tilintetgørelsen af opiumproduktionen i Afghanistan før 2001; hvordan USA og Storbritannien besluttede at gøre en ende på den politik efter krigens påbegyndelse; hvad der nu skal gøres for at tilintetgøre opiumproduktionen; og hvad de vestlige landes rolle overfor Afghanistan burde være nu. Prof. Arlacchi understregede, at Vestens rolle burde begynde med at anerkende den nye regering, og acceptere at de har kontrollen over landet. Hvis de behandles med respekt, som vinderne i konflikten, kan alle vigtige spørgsmål blive forhandlet, begyndende med spørgsmålet om kvinders rettigheder.

H. E. Ahmad Farooq, ambassadør for Pakistan til Kongeriget Danmark siden april 2020. 2013-2016: Rådgiver/stedfortrædende permanent repræsentant for Pakistan ved Den permanente mission for Pakistan til FN-agenturer i Rom. 2010-2013: Rådgiver for Pakistans permanente mission til De forenede Nationer i New York. Medlem af Pakistans Sikkerhedsråd i løbet af Pakistans medlemskab for FN's sikkerhedsråd fra 2012 til 2013. 2018-2020: Generaldirektør indenfor terrorbekämpelse ved FN og andre multilaterale fora. 2016-2018 og 2008-2010: en FN-direktør indenfor FN's generalforsamling, FN's sikkerhedsråd, terrorbekämpelse, FN's fredsmissioner og andre politiske og freds- og sikkerhedsspørgsmål.

H. E. ambassadør Farooq talte om det komplekse forhold mellem Pakistan og Afghanistan og beskrev i detaljer, hvordan de sidste 40 års uro i Afghanistan har påvirket Pakistan. I lang tid var det klart, at den amerikansk ledede militære tilgang ville slå fejl. Han sagde, at vi har brug for en geoøkonomisk strategi, og, som Pakistans statsminister, Imran Khan, opfordrede til dette, at udvikle Afghanistan og forbinde det med de omkringliggende lande. H. E. ambassadør Farooq konkluderede med idéer fra Pakistans nationale digter, Muhammad Iqbal, som kaldte Afghanistan for "Asiens hjerte". Iqbal udtalte, at hvis der er fred i Afghanistan, er der fred i Asien, og hvis der er uro i Afghanistan, er der uro i Asien.

Ordstyrer var **Tom Gillesberg**, formand for Schiller Instituttet i Danmark og chefen for Executive Intelligence Review i København. Tom Gillesberg afholder et webcast hver anden uge for Schiller Instituttet i Danmark og er en tidligere parlaments- og byrådkandidat.

Tom Gillesberg kommenterede på den danske deltagelse i krigene for regimeskifte og opfordrede til, at Danmark og andre regeringer i koalitionen burde skifte fra krigsstiftelse til fredsbevaring.

Helga Zepp-LaRouche sendte en meddelelse til seminaret, hvor hun bebudede, at Schiller Instituttet ville have en aktionsdag torsdag den 14. oktober for at stoppe indefrysningen af afghanske finansielle midler og opfordrede andre til at deltage.

Den **kinesiske ambassade i Danmark** sendte en udtalelse til seminaret. Den **afghanske ambassade i Oslo** i Norge indsendte også en udtalelse, og talerne tog nogle af de nævnte spørgsmål op. En diplomat fra **Irans ambassade i Danmark** præsenterede en udtalelse til seminaret om deres anstrengelser for at optage de afghanske flygtninge, hvilket er besværliggjort under de uretfærdige amerikanske sanktioner. Dermed havde seminaret deltagelse af diplomater fra Afghanistan og Afghanistans umiddelbare østlige nabo, Pakistan, den vestlige nabo, Iran, og den nordvestlige nabo Kina.

De to ugers intensive organiseringsproces inkluderede personlige besøg hos 38 ambassader, hvilket resulterede i flere spontane møder, samt henvendelsen til yderligere ambassader og danske politiske og forsvarsrelaterede institutioner. Derudover uddelte Schiller Institututtet i Danmark sin særlige nyhedsorientering om Afghanistan og indbydelsen til seminaret ved en begivenhed, som blev ledt af den danske udviklingsminister, Flemming Møller Mortensen, afholdt i Dansk institut for internationale Studier. Begivenheden var organiseret for at rådgive ministeren om det, som han beskrev som dilemmaet, der involverer Afghanistans akutte humanitære krise, nu efter at Taliban har overtaget magten.

Talerne fra seminaret, og dele fra diskussionen kommer også i Executive Intelligence Review. Vi håber at videoen og afskrifterne vil give dig en bedre indsigt i hvad vi må gøre nu, for at lette nøden for den afghanske befolkning og påbegynde en ny kurs for verdens politiske, strategiske og økonomiske fremtid.

Afskrifter:

Tom Gillesbergs introduktion til Schiller Institututtets Afghanistan-seminar den 11. oktober 2021:

Følgende afskrifter blev udgivet i Executive Intelligence Review den 22. oktober 2021. Vi er igang med at oversætte talerne og udtalelserne til dansk:

Hussein Askarys tale ved Afghanistan seminaret i København:

Gør en ende på kynismen: Imperiets grusomme "store spil" er dødt

Pino Arlaachi: En succesfuld strategi til at udrydde opiumproduktionen i Afghanistan

Udtalelse fra Den kinesiske Ambassade til Schiller Instituttets Afghanistan seminar den 11. oktober 2021

Download (PDF, Unknown)

Invitationen:

Nu, hvor krigen i Afghanistan er forbi, og mange i vesten er rystet over begivenhederne, er der en mulighed for at udskifte den politik, der har været baseret på regimeskifte og militære interventioner, til en politik for fred gennem økonomisk udvikling. Det gælder for Afghanistan og også for resten af verden.

Og det haster, fordi der en akut humanitær krise i Afghanistan. Der kræves både en stor nødhjælpsindsats, men også en langsigtet indsats for at opbygge Afghanistans infrastruktur i forbindelse med Den nye Silkevej (Bælte- og Vej-Initiativet), og landets uddannelsessystem og sundhedsvæsen.

Det bør være anledning til at forlade geopolitik og etablere et samarbejde mellem USA/Europe og Kina, Rusland og andre nationer.

Læs mere nedenunder.

Vi håber, at du kan deltage i seminaret.

Invitation in English:

The Schiller Institute cordially invites you to attend our seminar:

Afghanistan: What Now?

Peace through economic development

Date: Monday, October 11, 2021 Time: 13:00 – 16:00

Place: In the center of Copenhagen

Free admission. Registration necessary (Lunch will not be served.)

A Corona pass is required for the protection of all participants.

For more information and to register, contact:

Michelle Rasmussen: 53 57 00 51 or

Feride Gillesberg: 25 12 50 33 or

si@schillerinstitut.dk

Speakers:

Hussein Askary: the Schiller Institute's Southwest Asia Coordinator, board member of the Belt and Road Institute in Sweden, author of Dawn of Geo-Economics – Extending the Belt and Road to Afghanistan, and co-author of Extending the New Silk Road to West Asia and Africa: A Vision of an Economic Renaissance, Arabic translator of The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge, originally from Iraq

Prof. Pino Arlacchi: Executive Director of the UN Office for Drug Control and Crime Prevention (1997-2002) (who negotiated an almost total elimination of opium production with the

Taliban before 2001), and former EU Rapporteur on Afghanistan. Currently professor of Sociology at the School of Political Science of the University of Sassari in Italy. Prof. Pino Arlacchi's homepage.

H.E. Ahmad Farooq, Ambassador of Pakistan to Kingdom of Denmark: Ambassador in Denmark since April 2020. 2013-2016: Counsellor/Alternate Permanent Representative of Pakistan at the Permanent Mission of Pakistan to the Rome-based UN Agencies, Rome. 2010-2013: Counsellor Permanent Mission of Pakistan to the United Nations, New York. Member of Pakistan's Security Council team during Pakistan's membership of the UN Security Council from 2012 to 2013. 2018-2020: Director General (Counter Terrorism) dealing with counter terrorism at the United Nations and other multilateral forums. 2016-2018 and 2008-2010: Director United Nations, dealing with UN General Assembly, UN Security Council, Counter Terrorism, UN Peacekeeping and other political and peace and security issues.

Moderator: Tom Gillesberg: Chairman of the Schiller Institute in Denmark, Bureau Chief for Executive Intelligence Review in Copenhagen.

Background:

Helga Zepp-LaRouche, the founder and international chairman of the Schiller Institute stated in a webcast on August 21, just a few days after the Taliban took control of Kabul, "Exactly three weeks ago, we had a seminar here on this [Schiller Institute] channel on the situation in Afghanistan. I compared it in terms of importance to the fall of the [Berlin] Wall in 1989, which was the beginning of the end of the Soviet Union. I said it may not be quite as big as the collapse of the entire Soviet Union, but what is happening in Afghanistan is of the same nature, because it is the end of a system."

The new system has to be defined by a peace through development strategy for Afghanistan and the entire region. On

August 17 Helga Zepp-LaRouche said, “It’s very good that the war has ended, and I think it is, on the contrary, the real chance to integrate Afghanistan into a regional economic development perspective, which is basically defined by the Belt and Road Initiative of China. There is a very clear agreement of Russia and China to cooperate in dealing with this situation. The interest of the Central Asian republics to make sure there is stability and economic development, there is the possibility to extend the CPEC, the China-Pakistan Economic Corridor, into Afghanistan, into Central Asia, so I think it’s a real opportunity. But it does require a complete change in the approach....

“If the European nations and the United States would understand that this is a unique chance, if they cooperate, rather than fight Russia and China, and their influence in the region, and they join hands in the economic development there – there needs to be a perspective for the reconstruction of Afghanistan in a serious way, as it was not done in the last 20 years, for sure – then this can become a very positive turning point, not only for Afghanistan, but also for the whole world.”

Peace through economic development is a policy which the Schiller Institute has been campaigning for since its founding in 1984, and which the late Lyndon LaRouche’s political movement has been advocating since the 1970’s, by designing economic development programs for most of the world. Our efforts intensified after the fall of the Berlin Wall and the collapse of the Soviet Union, proposing a policy called the Eurasian Land-Bridge, or the New Silk Road, later extended to become the World Land-Bridge concept. There is a reflection of some of the key elements of this policy in the Belt and Road Initiative announced by Xi Jinping in 2013.

Now, after 20 years of war, Afghanistan is facing an appalling humanitarian catastrophe. Helga Zepp-La-Rouche wrote in “Can ‘the West’ Learn?: What Afghanistan Needs Now” on September 5:

"World Food Program Director David Beasley, who visited Afghanistan last week in August, announced that 18 million Afghans are starving—more than half the population—and 4 million are at risk of starvation next winter without massive help. The WHO fears a medical disaster in view of the scarcely existing health system in the midst of the COVID pandemic, and only around 1 million people are vaccinated so far..."

The necessary economic development emphatically includes building a modern health system, as well as educational expansion, extending the Belt and Road Initiative's infrastructure connectivity projects, industrial development projects, and agricultural programs designed to eliminate opium production."

Mrs. Zepp-LaRouche has proposed that Italian Prof. Pino Arlacchi, Executive Director of the UN Office for Drug Control and Crime Prevention (1997-2002), and former EU Rapporteur on Afghanistan, be appointed as coordinator for the western countries' economic development efforts in Afghanistan. He had negotiated an almost total elimination of opium production with the Taliban before 2001, which then was reversed under the ensuing years during the U.S. and NATO military operations. Arlacchi again proposed a plan in 2010, which was thwarted by the EU, Britain, and the United States.

Zepp-LaRouche: "Afghanistan is the one place where the United States and China can begin a form of cooperation that can be a baby step toward strategic cooperation putting humanity's common goals in the foreground. Ultimately, its realization indicates the only way that the end of mankind in a nuclear Armageddon can be prevented."

Afghanistan is the test case of whether the West is able to learn from its mistakes, and join with the rest of the world for a peace through economic development policy – the path to a new paradigm for all humanity.

We sincerely hope that you will be able to join us for this crucial discussion.

For more information and to register, contact:

Michelle Rasmussen: 53 57 00 51 or

Feride Gillesberg: 25 12 50 33 or

si@schillerinstitut.dk

Resources:

Homepages:

Danish: www.schillerinstitut.dk

English: www.schillerinstitute.org

Articles:

Nyhedsorientering August 2021: Link: Afghanistan: Hvad nu?:
Fred gennem økonomisk udvikling

Hussein Askary: Dawn of Geo-Economics – Extending the Belt and Road to Afghanistan, August 18, 2021.

Helga Zepp-LaRouche: “Can “the West” Learn?: What Afghanistan Needs Now.”, September 5, 2021

Schiller Institute videos:

Afghanistan: A Turning Point in History After the Failed Regime-Change Era, July 31, 2021 (two weeks before the Taliban takeover of Kabul.) Link: Schiller Institutets Afghanistan-konference:

Spred ideen om et fælles udviklingsprogram med det samme

Afghanistan: Opportunity for a new epoch, Interview with Helga Zepp-LaRouche on August 17, 2021, two days after the Taliban took control of Kabul by Michelle Rasmussen, vice president of the Schiller Institute in Denmark. Link: Afghanistan: Potentiale for en ny epoke:

Interview med Helga Zepp-LaRouche den 17. august 2021 af Michelle Rasmussen

Tom Gillesberg: POLITISK ORIENTERING EKSTRA den 16. august

2021:

Vil Kabuls fald skabe en ny vestlig politik?

Now, More Urgent Than Ever: Afghanistan—Opportunity for a New Epoch for Mankind, August 21, 2021 Link: Schiller Institutets Afghanistan opfølgningskonference 21. august 2021:

Tom Gillesberg: POLITISK ORIENTERING den 6. september 2021:

Efter Afghanistan: Kollaps af Vestens vrangforestillinger kan være begyndelsen på en bedre verden

POLITISK ORIENTERING AUGUST 2021:

Afghanistan: Hvad nu?: Fred gennem økonomisk udvikling

Download (PDF, Unknown)

**Er Vesten i stand til
at lære? Hvad
Afghanistan behøver nu, af**

Helga Zepp-LaRouche

5. september (EIRNS) – NATO's katastrofale fadæse i Afghanistan, og dermed de sidste 20 års interventionspolitik, kunne næppe være mere dramatisk. Ikke blot det, at krigen blev tabt; det er paradigmatiske for hele spektret af det vestlige, liberale systems fejlantagelser. Det fortjener derfor bifald, når Præsident Biden bekendtgør, at tilbagetrækningen fra Afghanistan markerer afslutningen på hele den æra, hvor amerikansk militærmagt brugtes med det formål at »omskabe« andre lande. Men hvis denne omlægning blot betyder, at man ikke længere vil beskæftige sig med de »endeløse krige« i sekundære områder, for at sætte alle kræfter ind mod de »nye udfordringer«, nemlig konfrontationen med Kina og Rusland, så ville lektionen fra denne skammelige misere ikke være lært, men blot være skridt på vejen til en endnu mere endegyldig katastrofe. Såret er dog stadig friskt, chokket fra nederlaget ryster endnu hele den vestlige verden, så muligheden for en fuldstændig ny tilgang eksisterer.

Et projekt fra Brown University om undersøgelse af de amerikanske kriges omkostninger siden 11. september 2001, som nu får 20-årsjubilæum, har udregnet, at de samlede omkostninger for militæroperationerne i Afghanistan, Irak, Syrien, Yemen, Somalia, Pakistan osv., har kostet 8 billioner dollars og at mindst en million mennesker har mistet livet. Deraf gik 2,3 billioner dollars til Afghanistankrigen, 2,1 billioner til krigszonen Syrien/Iрак, 355 milliarder til militære operationer i Libyen, Somalia osv., 1,1 milliarder til programmer for Homeland Security og 2,2 milliarder til den tilhørende understøttelse af amerikanske krigsveteraner, som gjorde tjeneste i disse krige, hvoraf et stort antal af dem lider under fysiske og

psykiske mén. Mindst 15.000 amerikanske soldater og omkring lige så mange internationale NATO-tropper blev dræbt. Omkring 70 millioner mennesker er flygtninge pga. disse krige. Hundredetusinde soldater var udsendt, et ukendt antal af civilister mistede livet, en stor del af tropperne var hovedsageligt beskæftiget med at beskytte sig selv i fjendtlige omgivelser, hvis mennesker og kultur de forstod lige så lidt for 20 år siden, som de gør det nu, hvilket senest blev erkendt efter 2019, hvor Afghanistan-papirerne blev offentliggjort.

Den humanitære situation i Afghanistan er forfærdende. Ligesom direktøren for Verdens Fødevareprogram (WFP), David Beasley, som besøgte Afghanistan i den sidste uge af august måned, bekendtgjorde, sulter 18 millioner aghanere – mere end halvdelen af befolkningen – og fire millioner trues i den kommende vinter med døden, uden massiv hjælp. Verdenssundhedsorganisationen (WHO) frygter en medicinsk katastrofe, i lyset af et nærmest ikke-eksisterende sundhedssystem til COVID-pandemien, og at kun én million mennesker indtil nu er blevet vaccineret. Kan folk i Vesten blot tilnærmedesvis forestille sig, hvilken lidelse den aghanske befolkning har måttet gå igennem i de sidste 40 års krig indtil det nuværende øjeblik – og stadigvæk må gå igennem nu?

I lyset af denne tragedie, som næsten overstiger ens forestillingsevne, er det derfor absurd, og bevidst vildledende, at man i konteksten af »endeløse krige« stadig taler om »Nation Building«. Hvad blev der opbygget, når halvdelen af befolkningen sulter? Hvis USA og de andre NATO-medlemmer blot havde brugt fem procent af deres militærudgifter til at investere i den egentlige opbygning af Afghanistan, ville det aldrig være kommet til denne forfærdelige katastrofe.

Indtil videre er det ikke tydeligt, om en reel genovervejelse finder sted i USA og Europa. For dette ville ikke blot betyde,

at man er villig til at »tale med Taliban«, men at man korrigerer hele præmissen for de sidste 20 års politik. Hvis Biden ærligt mener, at hele æraen med interventionskrige bør afsluttes, så må de amerikanske tropper endelig efterleve afstemningen i det irakiske parlament, som allerede forlangte deres tilbagetrækning i januar 2020. Så må de morderiske sanktioner fra USA's Caesar-lovgivning mod Syrien afsluttes, som indtil nu har bidraget til, at over 90 procent af befolkningen har en levestandard, der ligger under fattigdomsgrænsen, og, i en tid med pandemi, burde alle sanktioner mod lande, der er uden FN-mandat, stoppes, fordi de kun rammer de fattigste dele af befolkningen og ofte dræber dem.

Hvad USA og de europæiske nationer må gøre nu, hvis de nogensinde igen ønsker at have troværdighed, hvad angår »værdier« og »menneskerettigheder«, er at tilbyde den afghanske regering, som nu er i gang med at blive dannet, reel støtte, derigennem at de f.eks. opbygger et moderne sundhedsvæsen. En af de ting, som i øjeblikket er tiltrængt, er et helt system af moderne udrustede sygehuse, sammen med et system til uddannelse af læger, medicinsk fagpersonale og et træningsprogram for unge mennesker, som kunne hjælpe med at gøre befolkningen bekendt med de nødvendige hygiejnetiltag i en pandemi, også i landområderne. Et sådant system kunne, gennem samarbejde med medicinske centre, forbindes med USA og Europa, ligesom dette allerede sker, på selektiv basis, i andre udviklingslande.

I lyset af hungersnøden ville et omfattende tilbud til understøttelse af landbruget være påtrængt, udover luftbroen, som David Beasley fra WFP opretter fra Pakistan, og som kan bringe fødevarer til Afghanistan. Hvis det skal forhindres, at landmændene af ren og skær nød igen begynder at dyrke opium, så må udviklingen af landbruget, som en integreret del af en generel, økonomisk genopbygning, finde

sted. Den tidlige chef for FN's program for narkotikakontrol (UNDCP), Pino Arlacchi, har, gennem aftalen fra 2000 med Taliban, demonstreret, at afskaffelsen af narkotikaproduktion er mulig og i overensstemmelse med Talibans religiøse overbevisning.

Forudsat at Afghanistans suverænitet og den nye regering bliver respekteret fuldt ud og med garantier for, at en sådan hjælp til opbygningen af landbruget ikke vil blive sammenblandet med en politisk dagsorden, kunne forskellige pilotprojekter påbegyndes efter modellen fra Jawaharlal Nehrus Grønne Revolution i de regioner, som er villige til dette. I USA og Europa findes der engagerede unge og ældre landmænd, som gerne ville hjælpe med til at bidrage til en sådan fredsmission, således at landbrugsproduktionen i Afghanistan bliver forbedret og hungersnøden kan overvindes permanent. I lyset af de tilbagevendende tørker må sådanne programmer naturligvis gå hånd i hånd med vandprojekter og et generelt vandforsyningssystem.

I første ombæring må det handle om at hjælpe den aghanske befolkning i en gigantisk nødsituation, som de ikke selv har forårsaget, og dette er kun muligt, når et tillidsgrundlag skabes med den nye regering, uanset alle ideologiske forbehold. Komitéen for modsætningernes Sammenfald foreslår derfor, at USA og de europæiske regeringer udpeger den person, som tidligere har bevist, at en sådan politik kan fungere, til koordinationen af et sådant hjælpeprogram – nemlig Pino Arlacchi. Det ville være en garanti for, at Afghanistans suverænitet respekteres og at det under ingen omstændigheder forsøges påtvunget den vestlige standard, da han allerede tidligere har vundet Talibans tillid.

En sådan ny politisk definition for Afghanistan betyder naturligvis også en fuldstændig afvisning af at tænke i geopolitiske kategorier, en frasigelse af forestillingen om politik som et nulsumsspil, hvor Kinas og

Asiens opgang automatisk opfattes som Vestens nedgang. Den nye regeringschef, Abdul Ghani Baradar, har med sit besøg hos den kinesiske udenrigsminister, Wang Yi, signaliseret, at hans regering tilstræber et samarbejde med Kina og Afghanistans integrering i Den Nye Silkevej. Den russiske ambassadør i Afghanistan, Zamir Kabulow, har foreslået en international konference for landets økonomiske opbygning, hvor det skal diskuteres, hvilket projekter der må have absolut prioritet for at overvinde nødsituationen.

Hvis den vestlige verden har lært noget som helst fra årtusinde-nederlaget i Afghanistan, så må den ikke blot fordomsfrit samarbejde med Rusland, Kina og de centralasiatiske nabolande, Pakistan, Iran og Indien i Afghanistans opbygning, men også med hele Sydvestasien. Det er ikke sloganet: »afslut de endeløse krige«, der er idiotisk og som fik Tony Blair til at hidse sig op, men derimod Blairs fremsatte politik for koloniale interventionskrige. De var ikke blotståelige, men kriminelle og morderiske, og har ødelagt livet for millioner af mennesker eller bragt dem ubeskrivelige lidelser, og deres arkitekter må stå til regnskab for dem.

Men når cyklussen af vold og hævn skal overvindes, så må en ny politik på dagsordenen: Det nye navn for fred er udvikling, som pave Paul VI udtrykte dette. Afghanistan er stedet, hvor USA og Kina kan påbegynde en form for samarbejde, som kan repræsentere et babyskridt i retning af et strategisk samarbejde, hvor menneskehedens fælles mål rykkes i forgrunden, og deres virkeliggørelse i sidste ende repræsenterer den eneste måde, hvorpå menneskeheden endelig kan forhindres at ende i en atomkrig.

Annegret Kramp-Karrenbauer virker i hvert fald til intet at have lært af det »hårde nederlag«, når det eneste, der falder hende ind, er en opfordring til »større militær selvstændighed for EU«. »Manglen på egne evner«, som hun taler om, relaterer ikke kun til den manglende europæiske modstand mod den

amerikansk lede tilbagetrækning fra Afghanistan.

Hvis den vestlige verdens selvskabte nedgang skal stoppes, behøver vi en ærlig analyse af, hvorfor den neokoloniale, liberale samfundsmodel har slået fejl, og vi behøver frem for alt en renæssance af den humanistiske og klassiske kultur. Vores holdning i forhold til opbygningen af Afghanistan er testen, der viser, om vi er i stand til dette.

– fra Neue Solidarität

Rapport: **Geo-økonomiens daggry – udvidelsen af Bælte & Vej til Afghanistan**

af Hussein Askary, Schiller Instituttets Sydvestasien koordinator, Bestyrelsesmedlem af Bælte- og Vej-Instituttet i Sverige (www.brixsweden.org)

Billede: Afghanistan omfavnes af, og kan forbindes til, to af Bælte- og Vej-Initiativets vigtigste korridorer: den grønne Kina-Pakistan-økonomisk Korridor, og den gule Kina-Centralasien-Vestasien. De foreslæde ruter i lilla, der krydser Afghanistan, viser, hvordan det kunne lade sig gøre.
Billede t.v. BRIX, t.h. Flickr J. McDowell

af Hussein Askary, Schiller Instituttets Sydvestasien koordinator, Bestyrelsesmedlem af Bælte- og Vej-Instituttet i Sverige (www.brixsweden.org)

Den hastige tilbagetrækning af amerikanske, britiske og andre

NATO-tropper fra Afghanistan efter 20 år med en forfejlet »krig mod terror« har potentialet til at blive et vendepunkt i retningen af en ny verdenspolitisk ære. Sammenligningerne med amerikanske troppers tilbagetrækning fra Saigon (Vietnam) i 1975 er noget upræcise. Der findes nu en ny mekanisme og sammenslutning af regionale og globale magter villige til at bringe fred, stabilitet og økonomisk udvikling til Afghanistan, med udarbejdede planer langs Bælte- og Vej-Initiativet (BVI). Sammenligningen burde nærmere være med Berlinmurens fald i 1989, hvilket betyder, at en forfærdelig æra potentielt set går mod enden, og at en ny indvarsles i verdenspolitikken, som omvælter årtier og århundreder af ødelæggende nulsums- og geopolitik, »great games« og krig.

Hvis denne nye situation håndteres roligt og klogt, har den potentialet til at opnå fred gennem økonomisk udvikling og samarbejde til gensidig fordel. Nøglen til denne nye politik er integrationen af Afghanistan ind i Bælte- og Vej-Initiativet. Selvom der er store farer ved den kaotiske situation, som NATO har efterladt sig i Afghanistan, må hovedpunktet på dagsordnen for et hvert freds- og forsoningsinitiativ indeholde en genopbygning af økonomien.

Efter 20 års militære operationer af USA, Storbritannien og deres allierede, og med mindst 71.000 civile dræbte i både Afghanistan og Pakistan, blev disse tropper hastigt trukket tilbage i juli og august i dette år. Taliban, det påståede mål for Afghanistan-krigen og den hovedsaglige opposition til NATO og den vestligt støttede regering, udvidede deres kontrol over hver eneste del af landet. Imens de vestlige medier var fyldt med panikslagne reportager om Talibans hurtige stormløb i mange dele af landet, havde mere nøgterne tænkere i Kina, Rusland, Pakistan, Iran og mange centralasiatiske nationer, og selv i Indien, travlt med at arrangere et væld af diplomatiske træk, både for at kontrollere situationen, og få Taliban og den afghanske regering i Kabul til at snakke om fred og forsoning.

Det kinesiske statsrådsmedlem og udenrigsminister, Wang Yi, besøgte allerede i juli flere centralasiatiske hovedstæder for at diskutere situationen. Shanghai Cooperation Organisation (SCO), der inkluderer alle de overnævnte nationer, samt andre eurasiske nationer, afholdt et møde den 14. juli med sine udenrigsministre om Afghanistan i Dushanbe, hovedstaden i Tadsjikistan. Wang Yi udtalte ved mødet, at grundet den hastige tilbagetrækning af USA's og NATO's tropper, »står Afghanistan igen overfor en alvorlig skillevej, som enten fører mod krig eller mod fred, kaos eller stabilitet«. Han fremlagde et initiativ med fem punkter, hvoraf det tredje punkt var »samarbejde for at fremme en forsoningsproces, som kan sikre, at ingen borgerkrig udvikler sig i horisonten – i overensstemmelse med principippet: »afghansk-ledet og afghansk-ejet«.« Alle nabolande til Afghanistan har noget at vinde og tabe i situationen, og har indflydelse på visse afghanske fraktioner og grupperinger, hvilket gør dem til nyttige mæglere for fred og forsoning. Det femte punkt opfordrede SCO til at bidrage til fred og genopbygning af Afghanistan. SCO bør gøre aktivt brug af eksisterende samarbejdsmekanismer indenfor økonomi, handel, kultur og andre områder, for at støtte Afghanistan i udbygningen af sin kapacitet for uafhængig udvikling, og opnåelsen af sand og varig udvikling. Integrationen af Afghanistan i regionale, økonomiske udviklingsplaner og -strukturer vil sikre varig fred.

Ingen fred uden udvikling

Det er dette sidste punkt, som blev forsømt i de sidste 20 år, imens fokusset kun var rettet mod brugen af militær- og sikkerhedsforanstaltninger, hvilket har haft ødelæggende konsekvenser for nationen og regionen. I følge visse vurderinger har USA brugt 2,2 billioner dollars på denne krig, imens de samlede udgifter for amerikanske krige siden 11. september 2001 er oppe på 6,4 billioner dollars. Næsten intet af dette blev brugt til at opbygge infrastruktur, huse, hospitaler, skoler, energiproduktion eller

vandforsyningssystemer. Dette er seks gange så meget som Kina investerede i BVI siden 2013. Men Kina har bygget tusindvis af kilometer af jernbaner og veje, kraftværker, havne, lufthavne, vandforsyningssystemer, over hele Eurasien og i Afrika. Dette er grunden til, at den nuværende situation i Afghanistan kunne blive vendepunktet i den nutidige historie i forhold til filosofien bag og udarbejdelsen af fred gennem økonomisk udvikling frem for militærmagt.

Afghanistan og BVI

I modsætning til dens tidlige rolle som en stødpudezone mellem de russiske og britiske imperier i det geopolitiske »store spil«, ligger Afghanistan perfekt til at kunne blive broen mellem det nordlige Eurasien og det sydlige Asien, og mellem Østasien og Vestasien. Det er klemt inde mellem to af BVI's hovedkorridorer, Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor (CPEC) syd for dens grænse og Silkevejskorridoren fra Kina til Centralasien, Iran og Tyrkiet nord for dens grænse.

Formelt blev Afghanistan en del af BVI i maj i 2016 i sammenhæng med et besøg af Afghanistans administrerende overhoved, Dr. Abdullah Abdullah, i Kina i maj måned 2016, hvor de afganske og kinesiske udenrigsministre underskrev et forståelsespapir om samarbejde indenfor BVI. Det afganske udenrigsministerium udtalte på dette tidspunkt, at »i betragtning af dets beliggenhed som korsvej mellem Central-, Syd- og Sydvestasien er Afghanistan godt placeret for et partnerskab med Kina og til at forbindes med regionerne langs BVI«. Afghanistan blev også et medlem af den Asiatiske Infrastruktur- og Investeringsbank i 2017. Men på grund af situationen i landet, og det åbenlyse fjendskab mellem USA og Kina, blev ingen fælles infrastruktur eller andre projekter sat i gang.

Interessant nok lykkedes det Kina at inkludere BVI som en del af FN's mission i Afghanistan, og i artikel 34 af FN's

sikkerhedsråds resolution nr. 2344 fra 2017 står, at de »påskønner og opfordrer til yderligere anstrengelser for at styrke processen for regionalt, økonomisk samarbejde, herunder tiltag for at muliggøre regionale forbindelser, handel og transit, inklusive regionale udviklingsinitiativer som Bælte- og Vej-Initiativet og det 21. århundredes Maritime Silkevejsinitiativ samt regionale udviklingsprojekter.«

Næsten et år før USA's og NATO's tilbagetrækning fra Afghanistan opnåede Wang Yi en konsensus for ni punkter ved indvielsen af Mødet mellem den kinesiske og de centralasiatiske udenrigsministre den 16. juli 2020. Her er det tredje punkt bemærkelsesværdigt, hvor der står, at parterne vil gøre en indsats for at »skabe en synergি mellem Bælte- og Vej-Initiativet og de centralasiatiske landes udviklingsstrategier, udvide handel og sørge for flere fælles idéer og konkrete skridt for udviklingen af Silkevejen for Sundhed og den Digitale Silkevej.« I det ottende punkt, som omhandler Afghanistan, står der: »Kina og de centralasiatiske lande støtter alle freds- og forsoningsprocessen i Afghanistan, og er klar til at spille en konstruktiv rolle i at opfordre til intra-afghanske forhandlinger, genoprettelsen af fred og stabilitet, fremskyndelsen af økonomisk genopbygning i Afghanistan og styrkelsen af regionalt samarbejde.«

Et andet vigtigt skridt var den fælles udtalelse fra Den fjerde, trilaterale dialog mellem Kinas, Afghanistans og Pakistans udenrigsministre i juni måned 2021, hvor det blev understreget at »de tre parter igen bekræftede, at de vil udbygge samarbejdet under Bælte- og Vej-Initiativet, Den regionale, økonomiske Samarbejdskonference (RECCA), Processen i Istanbul »Asiens Hjerte« (HoA/IP) og andre regionale, økonomiske initiativer.« Forbindelsen mellem Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor (CPEC) og Afghanistan var et nøgleelement

i denne dialog.

RECCA, som er nævnt i dette fælles dokument, er et initiativ, som blev igangsat af Afghanistans udenrigsministerium for at samle alle de forskellige forbindelses- og udviklingskorridorer, der forbinder Afghanistan med dens naboer og de større regioner. De har udgivet flere studier om disse korridorer, samt hvordan de vil gavne Afghanistan og forøge stabilitet og sikkerhed i landet, samt hele regionen.

Så, planen er at bygge flere udviklingskorridorer til transport, energiproduktion, og olie og gas gennem Afghanistan. Flere af projekterne er beskrevet af RECCA. Et af dem er CASA-1000, det centralasiatiske og sydasiatiske regionale marked for elektricitet. Turkmenistan er et land rigt på naturgas. Iran, ligeså, er rigt på naturgas og begge leverer strøm til Afghanistan.

Afghanistan er afhængig af at dets naboland leverer elektricitet, kapaciteter som ikke er blevet opbygget de sidste 20 år. CASA-1000 inkluderer Kirgisistan, Tadsjikistan, Afghanistan og Pakistan under ét elforsyningsnet. TAP-500 er et andet elektrisk kabel som forbinder Turkmenistan, Afghanistan og Pakistan. Der er TAPI, den turkmenske, afganske, pakistanske og indiske gasrørledning, som angiveligt blev støttet af USA og NATO, men denne blev brugt som et geopolitisk redskab for at sikre sig, at de centralasiatiske lande og de gas- og olierige lande afholdte sig fra at samarbejde med Rusland, Iran og Kina, og få deres naturgas udefra, da de er lande uden kystlinje.

Så, idéen var, at forbinde Turkmenistan direkte med Afghanistan, Pakistan og Indien, og få naturgassen derfra. Men dette er, i sig selv, et meget nyttigt projekt og hjælper også med at forbinde Pakistan og Indien gennem en fælles interesse. Men det udelukker ikke at bygge en gasrørledning til Rusland eller til Kina eller gennem

Iran. Virkeligheden får imidlertid det sidste ord, og korridoren med naturgasrørledningen mellem Turkmenistan, Centralasien og Kina er blevet en af de mest vitale gasrørledninger i Asien. Iran, Pakistan og Indien havde også deres planer for en »Fredens Rørledning«, hvilket iranerne byggede hele vejen til Zahedan på grænsen til Pakistan; men presset fra USA tillod ikke Pakistan at følge op på dette projekt. Yderligere, bidrog konflikten mellem Pakistan og Indien til at stoppe dette projekt. Så, der er ingen konflikt mellem disse forskellige olie- og gasrørledninger, hvis geopolitikken skubbes til side, og økonomiske og sociale overvejelser tager dennes sted.

I dag er der intet i vejen for, at Pakistan kan drage fordel af at samarbejde med begge. Nødvendigheden for elektricitet for alle lande, herunder Indien og Kina, er så enormt, at det kun kan imødekommes med mere end én rørledning.

Der er også, blandt disse infrastrukturprojekter, De fem nationers Jernbane (Kina, Kirgisistan, Tadsjikistan, Afghanistan, Iran) og korridoren fra Peshawar (Pakistan) til Kabul og til Dushanbe. En anden korridor går fra Peshawar til Kabul til Mazar-e-Sharif og ind i Turkmenistan. Der er en række jernbaner, som blev bygget fra nabolandene; som Iran, der blot sidste år færdiggjorde jernbanen fra Khaf og Mashhad i Iran til Herat i det nordvestlige Afghanistan. En korridor skulle også videreføres fra Tadsjikistan til Kunduz. Mange regionale jernbaner når fra nabolandene til Afghanistans grænsebyer, men stopper så der, fordi de ufærdige forbindelser mangler inde i Afghanistan selv. I 2016 ankom et tog fra Xinjiang i Kina til Hairatan i det nordlige Afghanistan, som passerede gennem Kasakhstan og Usbekistan. I 2019 blev en fragtforbindelse oprettet langs denne rute til Kina. Derfor burde det at bygge de manglende forbindelser i Afghanistan, blive til omdrejningspunktet for genopbygningsplanerne.

I februar dette år blev en strategisk aftale mellem Pakistan,

Afghanistan og Usbekistan underskrevet for konstruktionen af en jernbane på 573 km fra Mazar-e-Sharif via Kabul til Peshawar (Pakistan). Den vil blive forbundet med den eksisterende Termez (Usbekistan) som krydser over til Mazar-e-Sharif (i Afghanistan), der åbnede i januar 2012. Denne strækning muliggør en direkte forbindelse mellem Pakistan og den usbekiske hovedstad, Stashkent. De tre lande skrev i fællesskab under på et forslag i december 2020 for planer, som søger et lån til projektet fra globale finansinstitutioner på 4,8 milliarder dollars. Efter forlydende har både Verdensbanken, Den asiatiske Udviklingsbank, Den europæiske bank for genopbygning og Udvikling, Den europæiske Investeringsbank, Den islamiske Udviklingsbank, Den asiatiske infrastruktur- og Investeringsbank (AIIB) og Det internationale Finansselskab (International Finance Corp.) vist interesse for projektet. Strækningen vil også blive forbundet med den 112 km lange grænsestrækning fra Atamyrat (Turkmenistan) til Aqina til Andkhoy, og forbinde Turkmenistan med Peshawar.

Omringen af BVI-projekter

Alle Afghanistans naboer deltager aktivt i BVI. CPEC, BVI's flagskib, og den mest avancerede af BVI-korridorerne, er et vigtigt middel til at bringe BVI til Afghanistan.

Kinas forhold til Centralasien har udviklet sig i en positiv retning, specielt efter Xi Jinpings iværksættelse af BVI i 2013. De centralasiatiske nationer, hvoraf tre deler grænse med Afghanistan, har tilpasset deres nationale udviklingsplaner til BVI. Ikke kun er deres handel med Kina vokset enormt, men mange infrastruktur- og landbrugsprojekter er nu integrerede dele af BVI og samarbejdet med Kina. SCO, som til at begynde med var en sikkerhedsorganisation, har nu udviklet sig til et redskab for økonomisk samarbejde. Den fælles kommission for formidlingen af international Vejtransport er en af SCO's vigtige platforme, specielt hvad infrastruktur angår. Der er flere initiativer for Kina og

Centralasien, såsom Den regionale sino-kirgisiske Samarbejdsplan (2015-2020), Kasakhstans lyse Vej-Initiativ, Tadsjikistans nationale udviklingsstrategi 2030 og Usbekistans nye udviklingsstrategi.

Hvad den regionale sammenknytning angår, er Kinas Xinjiang-region (uyghurenes autonome region) forbundet med tre hovedkorridorer i BVI. Disse er CPEC, Den nye Silkevej og Den eurasiske Korridor. Men for at have en effektiv sammenknytning er der brug for en opgradering af transport- og energiinfrastrukturen i Kinas naboland, for at kunne følge med den hurtige udvikling af Kinas egen økonomi og den hurtige forøgelse i handlen mellem Kina og Europa.

Iran, som deler en lang grænse med Afghanistan i vest, har i årevis også konsolideret dets forhold til Kina og BVI, men allervigtigst ved at skrive under på Aftalen for det omfattende strategiske Partnerskab i marts 2021, hvilket sætter en ramme for handel, økonomisk og strategisk samarbejde, der er uden sidestykke og vil fortsætte de næste 25 år. Iran har også stærke økonomiske bånd til Afghanistan og har, som nævnt ovenfor, for nyligt udvidet en vigtig jernbane fra Khaf i det østlige Iran til Herat i Afghanistan.

Rig på mineraler

Afghanistan er rig på sjældne jordarter og andre metaller såsom litium, beryllium og tantal og andre stoffer, der er nødvendige for moderne elektronik og højteknologiske produkter. Afghanistan har også meget store jern- og kobberminer.

En god ting, som USA's agentur for geologiske Undersøgelser foretog, var en omfattende undersøgelse af næsten hele det afghanske territorium for at finde de forskellige aflejringer af særlige mineraler og mineraler, som ikke er olie. Studiet blev fuldendt i 2016 og er blevet

opdateret flere gange siden da.

Kobberaflejringerne i Mes Aynak er nogle af de største i Asien. Et kinesisk konsortium (China Metallurgical Group) vandt kontrakten for at udvikle denne mine og udvinde kobber i 2007. Dog var der to store problemer med arbejdet. Et af dem var et sikkerhedsproblem. Områderne, hvor det kinesiske firma arbejdede, blev angrebet af militante grupper i flere ombæringer. Det andet problem har med forarbejdelsen af kobberet at gøre, hvilket krævede en investering i konstruktionen af et kraftværk på 500-megawatt og en jernbane for at bringe kullet fra den nordlige del af landet, og at frage det udvundne kobber var også nødvendigt. Mangel på vand, som er nødvendigt for minedrift, var også et andet problem. Dette betød at projektets omkostninger, som et resultat af sådanne investeringer, ville være højere end forventet. Dette betød at forventede afkast, både for det kinesiske firma og den afghanske regering ikke var så store, som de først blev skønnet. Dette førte til en stridighed, som ikke er løst endnu, men hvis sikkerhedssituationen stabiliseres, og udviklingskorridorerne bygges, vil energi og transport være til rådighed til lettere at gøre brug af disse miner.

Vandmangel

Afghanistan var en frodig have for mange århundreder siden; men på grund af periodiske, langsigtede klimaforandringer og også alle de konflikter, som har indhyllet Afghanistan, samt den manglende udvikling, så er Afghanistan temmelig tørt. I Afghanistan har blot 67% af befolkningen adgang til drikkevand, ikke nødvendigvis vand fra vandhanen. Mange har kun adgang til drikkevand via brønde. I 2004 var dødelighedsraten 25% i Afghanistan for børn under fem år, hvilket er et forfærdeligt højt niveau; men halvdelen af dødsfaldene er relaterede til vandbårne sygdomme – så, det at levere vand er et umiddelbart spørgsmål om liv og død for mange, samt er essentielt for økonomisk udvikling.

Afghanistan har et stort antal floder, såsom Helmand-floden, Amu Darya-floden, Kabul-floden, Logar og Banjshir, samt flere andre mindre floder. Fordi de afhænger meget af at sne smelter i bjergene, har de store udsving på årstiderne, og nogle af floderne tørrer sågar ud i sommeren og efteråret. Vandbudgettet i Afghanistan skønnes til at være 55-75 milliarder kubikmeter om året. Det er cirka, hvad ægypterne får fra Nilen hvert år; men ægypterne får det bogstaveligt serveret på et fad. Men i Afghanistan, på den anden side, for at være i stand til at gøre brug af så meget som muligt af dette vandbudget – det vil sige, i stedet for at det løber ud eller fordamper – er der brug for at opbygge et kæmpe kontrolsystem af vandinfrastruktur.

Et vigtigt punkt, i forhold til fødevaresikkerhed, er problemet med opiumdyrkning, som var forsvundet, da Taliban sad på magten før 2001, men som kraftigt voksede efter at USA og NATO tog kontrollen. Afghanistan er blevet til kilden for 80% af hele verdens opium- og heroinproduktion. Da Taliban overtog hovedstaden, Kabul, den 17. august, erklærede de at de endnu engang vil udrydde opiumopdyrkningen.

De menneskelige ressourcer

I følge statistik fra 2021 ligger Afghanistans befolkning på 39 millioner mennesker, herunder tre millioner flygtninge, mest i Iran og Pakistan. Men den forbløffende faktor er at 46% af befolkningen i Afghanistan er under 15 år; og kun 2,5% af befolkningen i Afghanistan er over 65 år gamle. Så, omkring 80% af det afganske folk er under 30 år gamle, hvilket er en meget, meget ung befolkning. Og selvfølgelig har disse enorme aspirationer og krav. Det forventes, at denne befolkning på 37 millioner vil være fordoblet i år 2050.

Koncentrationen af befolkningen i Afghanistan er syd og nord for den centrale bjergkæde. Så, disse må forbindes gennem udviklingskorridorer, således at alle de forskellige, afganske befolkningsgrupper, samt ressourcer, kan knyttes

sammen – både vand og andre ressourcer – for at skabe en økonomisk enhed. Dette vil naturligvis bidrage til at forbinde Afghanistan til de omkringliggende nationer, for at skabe en endnu større økonomisk enhed.

Hvad den umiddelbare støtte via Bælte & Vej burde være, er genopbygningen af Afghanistans infrastruktur, for at skabe den nødvendige økonomiske platform, således at de millioner af unge afghanere får muligheden for at forbedre deres færdigheder og deres produktivitet for at drage nytte af naturressourcerne og landet for at profitere og blive i stand til at deltage i den internationale handel.

Vejen frem

Den 28. juli 2021 mødtes Wang Yi med delegationen, ledt af chefen for Talibans aghanske politiske Kommission, Mullah Abdul Ghani Baradar, som var på besøg i Tadsjikistan. Selvom en stor del af diskussionen beskæftigede sig med det fremtidige perspektiv for forsoning, fred, stabilitet, og at forhindre terrorgrupper i at bruge Afghanistan som base for angreb mod Kina og andre naboland, var økonomisk udvikling og genopbygning nøglelementer i de to parters diskussion. Baradar understregede, at den aghanske side håber at Kina vil være mere involveret i Afghanistans freds- og forsoningsproces, og spille en større rolle i fremtidig genopbygning og økonomisk udvikling. Det aghanske Taliban vil også selv gøre en indsats for at fremme et miljø for investeringer.

Ironien her er, at det selvsamme Afghanistan, som var omdrejningspunkt for geopolitik, pludselig kunne blive til springbrættet til en ny æra for et samarbejde om gensidig vinding, frem for politiske nulsumsspil. Økonomisk samarbejde er vejen til både sikkerhed og velstand for alle nationer, særligt Afghanistan, hvis befolkning har lidt så skrækkeligt i næsten 40 år. Det er på rette tid nu at bringe Afghanistan på Bælte & Vej mod fred. Denne nuværende krise bærer en gunstig

lejlighed med sig, præcis som Berlinmurens fald skabte en mulighed for en ny og retfærdig verdensorden. Desværre blev den mulighed i 1989 spildt. Verden har ikke råd til at spilde endnu en sådan enestående mulighed.

POLITISK ORIENTERING den 6. september 2021: Efter Afghanistan: Kollaps af Vestens vrangforestillinger kan være begyndelsen på en bedre verden

Med formand Tom Gillesberg

Schiller Afghanistan opfølgningskonference 21. august 2021:

Instituttets

Fremskynd de økonomiske projekter; Tal med regeringen under dannelsen

Resumé:

21. august (EIRNS) – Schiller Instituttet var vært for en international webcast i dag, "Nu, mere presserende end nogensinde: Afghanistan – mulighed for en ny epoke for menneskeheden", der samlede talere med bred erfaring fra seks nationer – USA, Tyskland, Pakistan, Canada og Italien. Tre hovedtemaer blev berørt gentagne gange i dialogen: Kast paradigmet for "endeløse krige" helt bort, tal med den nye afghanske regering, der er undervejs, og få gang i økonomiske projekter.

Talerne var Zepp-LaRouche – grundlægger og international præsident for Schiller Instituttet, oberstløjtnant Ulrich Scholz (pens.) (Tyskland), en militær og filosofisk ekspert; Pino Arlacchi (Italien), tidligere chef for FN's kontor for narkotikakontrol (1997-2002), nu professor ved Sassari University; Hassan Daud (Pakistan), administrerende direktør, Khyber Pakhtunkhwa 'Province Board of Investment'; Ray McGovern (USA), tidligere CIA-analytiker og medstifter af 'Veteran Intelligence Professionals for Sanity' (VIPS), og Nipa Banerjee (Canada), professor ved Universitetet i Ottawa. Et spørgsmål blev taget op af Khalid Latif, direktør for 'Center for Pakistan og International Relations' (COPAIR).

Her er Helga Zepp-LaRouches indledende bemærkninger:

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig hilse på jer, uanset hvor I måtte befinde jeg. Faktisk finder jeg det ret tilfredsstillende og interessant, at vi for præcis tre uger siden her på denne kanal havde et seminar om situationen i Afghanistan. På det

tidspunkt sammenlignede jeg situationen – med hensyn til dens betydningsfuldhed – med Murens fald i 1989, som var begyndelsen på enden af ☐☐Sovjetunionen. Jeg sagde, at det måske ikke er helt så stort som Sovjetunionens sammenbrud, men det der sker i Afghanistan er af samme karakter, fordi det er enden på et system. Nu er jeg ikke sikker på, hvor mange mennesker der fandt, at denne beskrivelse var akkurat, men blot få dage senere havde man det meget pludselige sammenbrud af den afghanske hær. Taliban overtog begivenhederne, der stadig er temmelig kaotiske for nuværende. Så i en vis forstand er alt det, som vi sagde for tre uger siden, om hvad der må gøres, hvad der skal være løsningen – en økonomisk integration af Afghanistan i Bælte- og Vejinitiativet, der forener de allerede udviklede projekter mellem CPEC [Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor], Khyber-passet til Centralasien – alt dette er stadig helt sandt. Så da dette skete, indtraf der en utrolig opstandelse. Der var diskussioner, som for eksempel da CDU's kanslerkandidat i Tyskland, Armin Laschet, sagde, at dette er den værste krise i NATO siden dens begyndelse. Andre mennesker talte om Saigon 2021, og udtales, at dette er Vestens absolute fiasko.

Jeg tror, at denne diskussion vil fortsætte, fordi en hel masse spørgsmål melder sig. Hvorfor var der sådan et sammenbrud af hæren? Hvorfor kæmpede hæren ikke? Hvorfor tog efterretningstjenesterne så grundigt fejl? Hvad fremkom der om USA's og de europæiske regeringers manglende evne til at tage hånd om deres egne soldater, endsige de afghanske medarbejdere, der har hjulpet under opholdt igennem 20 år, at evakuere dem? Det hele er i bevægelse.

Jeg mener, ☐☐at vigtigheden af ☐☐at presse på for en hurtig økonomisk udvikling er af allerstørste betydning, fordi Afghanistan allerede er blandt de ti fattigste lande i verden. Det er ramt af en frygtelig tørke. Hver tredje i Afghanistan er underlagt fødevareusikkerhed. Så har vi en pandemi, naturligvis. Så det værste der kunne ske er, at nogle kloge

mennesker – eller ikke så kloge mennesker – i Vesten tænker i baner af økonomisk krigsførelse, og siger: "OK, den militære mulighed er tabt, fordi man ikke kan vinde i Afghanistan; det er blevet demonstreret af briterne, Sovjetunionen og nu NATO; man kan ikke vinde militært i Afghanistan. Så hvorfor bruger vi ikke økonomisk krigsførelse"? Og begyndelsen på handlingen kunne udvikle sig til dette; nemlig, at USA har indefrosset den afghanske regerings aktiver, som er omkring 9 milliarder dollar i Federal Reserve og andre amerikanske banker. Heraf er omkring 1,2 milliarder dollars i guldreserver, og der er omkring 300 millioner dollars i form af udenlandske reserver. Den tyske regering har afskåret al humanitær bistand. Lige nu er faren, at Vesten – i denne utroligt skrøbelige situation – beslutter at rejse et militært oprør kombineret med økonomisk krigsførelse i håb om at skabe kaos, så Taliban vil forsvinde, eller hvad som helst. Dette skal vi diskutere. Jeg mener, ☛at dette ville være den største fåbelighed, man overhovedet kan tænke sig.

Jeg er meget glad og taknemmelig for de andre paneldeltagere, der mødes her, fordi jeg synes, at vi straks har brug for at etablere ideen om, at den eneste måde man kan rette op på situationen er at tilbyde bistand til den nye regering i Afghanistan. Jeg forstår, at nogle af Taliban-lederne og også tidligere præsident Karzai, Abdullah Abdullah og forskellige andre kræfter samles i Kabul i dag for at diskutere dannelsen af ☛en regering. Jeg tror, ☛at dette skal stabiliseres, og at der ikke må tænkes i geopolitik, for som vi diskuterede det i det første panel for tre uger siden, på den ene side har man krisen i Afghanistan; men dette er en afspejling af et meget dybtliggende problem i den måde, som Vesten har ført disse endeløse krige på – Afghanistan, Irak, Syrien, Yemen, Libyen; listen er meget lang, hvilket reflekterer hvorvidt denne politik er levedygtig? Eller om Afghanistan ikke snarere er 'Mene Tekel', 'skriften på væggen', ☛ildbogstaverne på væggen i Belshazzar. Nogle af jer – Ray McGovern er jeg sikker på – kender dette smukke digt af Heinrich Heine om Belshazzar. Er

mon Afghanistan 'Mene Tekel' for hele den vestlige civilisation? Og er det ikke på høje tid at ændre disse aksiomatiske antagelser om Rusland, om Kina, om Bælte- og Vejinitiativet? Fordi tilbuddet om samarbejde er der stadig og; fra kineserne, fra russerne. Så jeg mener vi virkelig står i en utrolig dramatisk situation, præcis som vi diskuterede det for tre uger siden, men i mellemtiden har begivenhederne vist, at vores diskussion var absolut forudseende.

Geo-økonomiens æra bryder frem: udvidelse af Bælte- og Vejinitiativet til Afghanistan

af Hussein Askary, bestyrelsesmedlem af Belt and Road Institute in Sweden (BRIX) og Schiller Institutets Sydvestasien Koordinator.

På engelsk:

The hasty withdrawal of U.S., British and other North-Atlantic Treaty Organization (NATO) troops from Afghanistan after 20 years of failed "war on terrorism" can potentially become an inflection point towards a new era in world politics. The comparisons with the withdrawal of U.S. troops from Saigon, Vietnam in 1975 is somewhat inaccurate. There is now a new mechanism and constellation of regional and global powers willing to bring peace, stability, and economic development to Afghanistan with well-defined plans along the Belt and Road Initiative. The comparison should rather be with the fall of

the Berlin wall in 1989, which means that a terrible era is potentially ending and a new one is ushered into world politics, overturning decades and centuries of destructive zero-sum geopolitics, “great games” and wars.

If calmly and wisely approached, this new situation has the potential of reaching peace through economic development and win-win cooperation. The key to this new policy is the integration of Afghanistan into the Belt and Road Initiative (BRI). While there are great risks embedded in the chaotic situation left by NATO in Afghanistan, any peace and reconciliation initiative should contain the reconstruction of the economy as the main item on the agenda.

Following 20 years of military operation by the U.S., Britain and their allies, and with at least 71,000 civilians killed in both Afghanistan and Pakistan, these forces were hastily withdrawn in July and August of this year. The Taliban, the purported target of the Afghanistan war and main antagonists of NATO and the Western-backed government, expanded their control over every part of the country. While Western mass media was filled with panicked reporting about the rapid onslaught of the Taliban in many parts of the country, cooler heads in China, Russia, Pakistan, Iran and many Central Asian and even India were busy arranging a flurry of diplomatic moves to both contain the situation and get the Taliban and the Afghani government in Kabul to talk peace and reconciliation.

The Chinese State Councilor and Foreign Affairs Minister Wang Yi visited several Central Asian capitals in July already to discuss the situation. The Shanghai Cooperation Organization (SCO) which includes all the above nations plus other Eurasian nations, held a meeting of its foreign ministers on Afghanistan on July 14 in Dushanbe, capital of Tajikistan. Wang Yi said at the meeting, that due to the hasty withdrawal of the U.S. and NATO troops, “Afghanistan is once again faced with the grave challenge of moving toward war or peace, chaos

or stability". He proposed a five-point initiative, the third point of which was to "working together to boost a reconciliation process to ensure that no-civil war scenario develops. In line with the principle of "Afghan-led and Afghan-owned". All neighboring countries of Afghanistan have a stake in this situation and have influence on certain Afghani factions and groups, making them a suitable broker of peace and reconciliation. Point five urged the SCO to contribute to peace and reconstruction in Afghanistan. The SCO should make active use of existing cooperation mechanisms in economy, trade, culture and other fields to support Afghanistan in enhancing its capacity for independent development and achieving genuine and sustainable development. Integrating Afghanistan into regional economic development plans and structures will insure durable peace.

No peace without development

It is this latter point, which was neglected in the past 20 year, while the focus was placed only on the use of military and security measures that have had devastating consequences on the nation and. According to certain estimates, an incredible US\$ 2.2 trillion was spent on this war, while the overall cost of the U.S. wars since 9/11, 2001, has reached US\$ 6.4 trillion. Almost none of that was used to build infrastructure, housing, hospitals, schools, power or water management systems. This is 6 times the amount China invested in the BRI since 2013. But China has built thousands of kilometers of railways and roads, power plants, ports, airports, water management systems, across Eurasia and Africa. It is for this reason the current case of Afghanistan could become an inflection point in current history concerning the philosophy and achievement of peace through economic development rather than military force.

Afghanistan and the BRI

Contrary to its previous position as a buffer zone between the

Russian and British Empires in the geopolitical Great Game, Afghanistan is perfectly positioned to become a bridge between northern Eurasia and South Asia, and between East Asia and West Asia. It is squeezed between two of the main BRI corridors; The China-Pakistan Economic Corridor (CPEC) to the south of its border, and The China-Central Asia-Iran-Turkey New Silk Road Corridor to its north.

Afghanistan formally joined the BRI in May 2016 during a visit by Chief Executive of Afghanistan, Dr. Abdullah Abdullah to China, in May 2016, in which the Afghan and Chinese Foreign Ministers signed a memorandum of understanding on cooperation under the BRI. The Afghan Foreign Ministry stated then that “given its location at the crossroads of Central, South, and Southwest Asia, Afghanistan is well placed to partner with China and connect to the wider region via BRI.” Afghanistan also became a member in the Asian Infrastructure Investment Bank (AIIB), in 2017. However, due to the situation in the country, and obvious U.S.-China antagonism, no infrastructure or other projects were launched jointly.

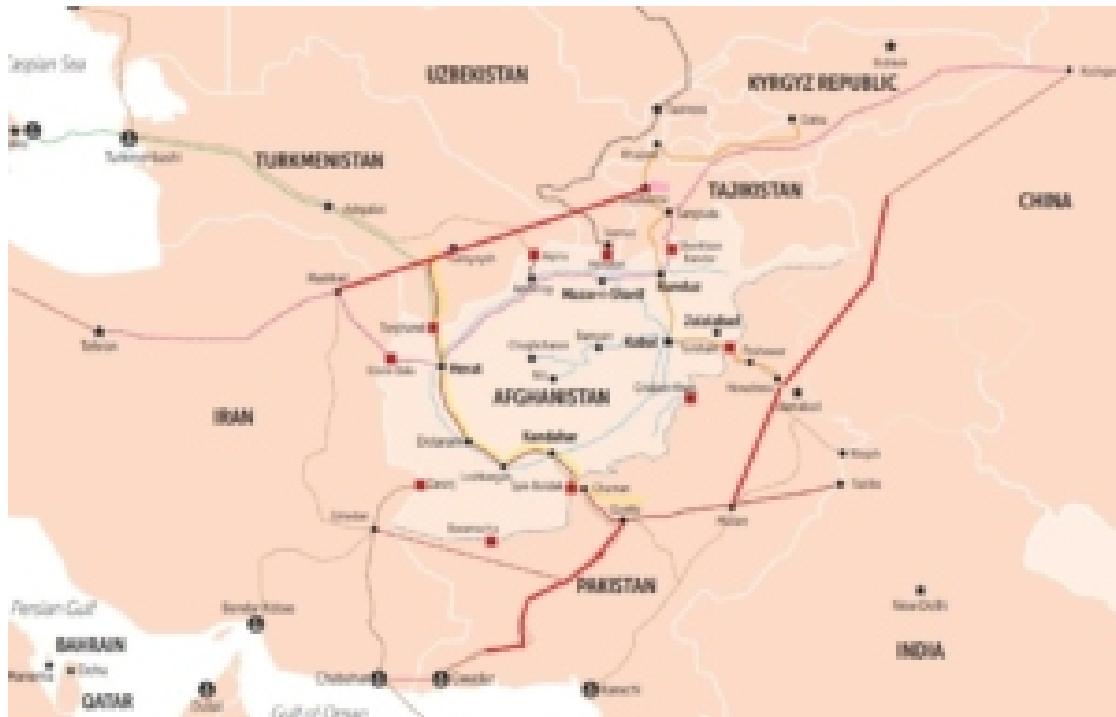
Interestingly, China managed to include the BRI as part of the United Nations mission in Afghanistan, and article 34 of the 2017 UN Security Council Resolution 2344 states that it “welcomes and urges further efforts to strengthen the process of regional economic cooperation, including measures to facilitate regional connectivity, trade and transit, including through regional development initiatives such as the Silk Road Economic Belt and the 21st-Century Maritime Silk Road (the Belt and Road) Initiative, and regional development projects.”

Almost one year ahead of the U.S. and Nato withdrawal from Afghanistan, Wang Yi reached a nine-point consensus at the Inaugural China-Central Asian Countries Foreign Ministers’ Meeting on July 16, 2020. Of interest here are point three, which states that the parties will make more efforts to “synergize the Belt and Road Initiative and the development strategies of Central Asian countries, expand trade and

provide more common ideas and concrete actions on the development of a Silk Road of Health and the Digital Silk Road". Point eight, which concerns Afghanistan stated: "China and Central Asian countries all support the peace and reconciliation process in Afghanistan and stand ready to play a constructive role in promoting intra-Afghan negotiation, restoring peace and stability, advancing Afghan economic recovery and strengthening regional cooperation."

In another important development, the joint statement of the Fourth China-Afghanistan-Pakistan Trilateral Foreign Ministers' Dialogue in June 2021, stressed that "the three sides reaffirmed that they will deepen cooperation under the Belt and Road Initiative, Regional Economic Cooperation Conference (RECCA), "Heart of Asia" Istanbul Process (HoA/IP) and other regional economic initiatives." Connectivity between the China-Pakistan Economic Corridor (CPEC) and Afghanistan was a key element in this dialog.

RECCA, which is mentioned in this joint statement, is an initiative launched by the Foreign Ministry of Afghanistan to agglomerate all the different connectivity and development corridors connecting Afghanistan to its neighbors and larger regions. It has published several studies on these corridors and how they will benefit Afghanistan and enhance stability and security in the country and the larger region.

Putting Afghanistan on the Belt and Road to Peace and Prosperity

So, the plan is to build a number of development corridors for transport, power, and oil and gas through Afghanistan. There are a number of the projects outlined by the RECCA. One of them is the CASA-1000, the Central Asia South Asia regional electricity market. Turkmenistan is a natural gas-rich country. Iran, too, is a natural gas-rich country and both of them provide power to Afghanistan.

Afghanistan is dependent on its neighbor countries to provide its electricity, which has not been built in the past 20 years. CASA-1000 includes Kyrgyzstan, Tajikistan, Afghanistan, and Pakistan as one electric grid. The TAP-500, another electric power line connecting Turkmenistan-Afghanistan-Pakistan. There is the TAPI, the Turkmenistan-Afghanistan-Pakistan-India Gas Pipeline, which was backed allegedly by the United States and NATO, but this was used as a geopolitical tool to make sure that the Central Asian countries and the gas- and oil-rich countries avoid working with Russia and Iran and China to get their natural gas outside because they are landlocked countries.

So, the idea was to connect Turkmenistan directly to Afghanistan, Pakistan, and India, and get the natural gas from there. But this is, in itself, a very useful project, and it also helps to connect Pakistan and India through mutual interest. But it does not exclude building gas pipelines to Russia or to China or through Iran. But reality has its final say, and the Turkmenistan-Central Asia-China natural gas corridor has become one of the most vital gas supply lines in Asia. Iran, Pakistan and India also had their "Peace Pipeline" plans, which the Iranians built all the way to Zahedan on the border with Pakistan. But pressure from the United States did not allow Pakistan to pursue the project. In addition, the conflict between Pakistan and India stopped that project. So, there is no conflict between these different oil and gas pipelines if geopolitics are pushed aside and economic and social considerations are adopted instead.

Today, there is no contradiction between Pakistan benefiting from cooperating with both. The energy requirements of all countries, including India and China are so enormous, that it takes more than one pipeline to meet.

There is also among these infrastructure projects the Five-Nation Railway (China-Kyrgyzstan-Tajikistan-Afghanistan-Iran), and the corridor from Peshawar (Pakistan) to Kabul and to Dushanbe. Another corridor goes from Peshawar to Kabul to Mazar-e-Sharif and into Turkmenistan. There are a number of railways which were built from the neighboring countries; like Iran, which just last year completed the railway from Khaf and Mashhad in Iran to Herat in the northwest of Afghanistan. A corridor should also extend from Tajikistan to Kunduz. Many regional railways reach the border towns of Afghanistan from the neighboring countries but then stop there, because the missing links are all within Afghanistan itself. In 2016, a train, arrived from Xinjiang in China into Hairatan in northern Afghanistan passing through Kazakhstan and Uzbekistan. In 2019, a freight line was established along this

route to China. Therefore, building the missing links inside Afghanistan should become the focus for the reconstruction plans.

In February of this year a strategic agreement between Pakistan, Afghanistan and Uzbekistan for building a 573 km railway from Mazar-e-Sharif, via Kabul to Peshawar, Pakistan, was signed. It will connect with the existing Termez, Uzbekistan – Mazar-e-Sharif cross-border line, which opened in January 2012. This line offers a direct link between Pakistan and the Uzbek capital of Tashkent. The three countries had jointly signed a proposal in December 2020 for plans to seek a \$US 4.8bn loan for the project from global financial institutions. Reportedly, the World Bank, the Asian Development Bank, European Bank for Reconstruction and Development, European Investment Bank, Islamic Development Bank, the Asian Infrastructure Investment Bank and the International Finance Corporation have all expressed interest in the project. The line will also connect with the 112km Atamyrat, Turkmenistan, – Aqina – Andkhoy cross-border line, linking Turkmenistan with Peshawar.

Surrounded by BRI projects

All the neighbors of Afghanistan are actively involved in the BRI. The CPEC, the flagship of the BRI and the most advanced of the BRI corridors is an important vehicle for bringing the BRI into Afghanistan.

China's relationship to Central Asia has been evolving into a positive direction, especially after the initiation of the BRI by President Xi Jinping in 2013. The Central Asia nations, three of which share borders with Afghanistan, have adapted their national development plans to the BRI. Not only their trade with China has grown massively, many infrastructural and agro-industrial projects are now integral to the BRI and cooperation with China. The SCO, which initially was a security organization, has evolved into an economic

cooperation vehicle. The Joint Commission on Facilitation of International Road Transport is one of the important platforms of the SCO, especially on infrastructure matters. There are several China-Central Asian initiatives such as the Sino-Kyrgyz Regional Cooperation Plan (2015-2020), Kazakhstan's Bright Road Initiative, Tajikistan's national development strategy 2030 and Uzbekistan's new development strategy.

Concerning connectivity, China's Xinjiang (Uyghur Autonomous Region) is connected to three main Belt and Road Corridors. These are the CPEC, New Silk Road, and the Eurasian Corridor. But to have an effective connectivity, there is need to upgrade the transport and power infrastructure of China's neighbors to match the fast development of China's own economy and rapid increase in China-Europe trade.

Iran, which shares long borders with Afghanistan to the west, have also consolidated its relationship to China and the BRI for years, but most emphatically through signing the Comprehensive Strategic Partnership agreement in March 2021, which is an unprecedented economic, trade and strategic cooperation framework extending for 25 years. Iran has also strong economic ties to Afghanistan, and as mentioned above, recently extended an important railway from Khaf in eastern Iran to Herat in Afghanistan.

Mineral wealth

Afghanistan is rich with rare-earth and other metals like lithium, beryllium and tantalum and others that are necessary for modern electronics and high-technology products. Afghanistan also has very large iron and copper mines.

One good thing the U.S. Geological Survey (USGS) did, is a large-scale survey of almost the entirety of the Afghan territories to figure out the different deposits of special minerals and non-oil minerals. The study was completed in 2016 and has been updated several times since then.

The Mes Aynak copper deposit is one of the largest in Asia. A Chinese consortium (China Metallurgical Group) won the bid for developing this mine and producing copper in 2007. However, there were two major problems for pursuing the work. One was the security problem. The Chinese company sites were attacked by militant groups several times. The other problem concerns processing the copper, which required investing in building a 500-Megawatts coal-fired power plant, and a railway to bring coal from the northern part of the country and shipping the produced copper was also necessary. Lack of water, necessity for mining, was also another issue. That meant that the cost of the project as a result of such investments, would be higher than estimated. This meant that expected revenues both for the Chinese company and Afghan government were not as high as first estimated. This led to a dispute which is not resolved yet. But if the security situation is stabilized, and the development corridors are built, the power and transport will be available to utilize these mines more easily.

Water shortage

Afghanistan was a lush garden many centuries ago; but due to periodical long-term climate changes and also all the conflicts that engulfed Afghanistan and the lack of development much of Afghanistan is quite arid. In Afghanistan, only 67% of the population has access to drinking water, not necessarily tap water. Many have access to drinking water only through wells. The mortality rate in 2004 in Afghanistan for children below the age of five, was 25%, which is a tragically high level. But half of the mortality is related to waterborne disease—so, providing drinking water is a matter of life or death immediately for many, as well as being critical for economic development.

Afghanistan has a number of rivers like the Helmand River, the Amu Darya River, the Kabul River, the Logar and Panjshir, and several other small ones. Because they depend much on snow melting on the mountains, they have large seasonal

fluctuations and some of them even dry up in the summer and fall of the year. The water budget of Afghanistan is estimated to be 55-75 billion cubic meters per year. This is approximately what the Egyptians get in the Nile River annually. But the Egyptians get it literally served on a platter. But in Afghanistan, however, to be able to utilize as much as possible of this water budget; that is, instead of it running off and evaporating, there is need to build a massive water management infrastructure system.

One important point in terms of food security is the problem of opium cultivation, which had disappeared under Taliban control prior to 2001, but which increased dramatically under U.S. and NATO control. Afghanistan has become the source of 80% of the opium and heroin in the whole world. It needs support to convert the opium production into food production. The Taliban, upon taking over the capital Kabul on August 17, declared that they will once again eradicate opium cultivation.

Human Resources

The population of Afghanistan is 39 million people, according to 2021 statistics, including three million refugees, mostly in Iran and Pakistan. But the amazing factor is that 46% of the population of Afghanistan are below the age of 15 years. And only 2.5% of the population of Afghanistan are above the age of 65. So, we have around 80% of the Afghani people are below 30 years of age, which is a very, very young population. And of course, it has enormous aspirations and demands. This population of 37 million is projected to double by 2050.

The concentration of the population in Afghanistan is to the south and to the north of the central mountain barrier. So, this has to be bridged through development corridors in order to connect all the different groups of Afghani population and resources—both water and other resources—together, to create one economic unit. This will naturally contribute to

connecting it to the surrounding nations, to create an even larger economic unit.

What the initial support through the Belt and Road should be, is for the reconstruction of the infrastructure of Afghanistan to create the economic platform necessary to enable all those millions of young Afghanis to increase improve their skills and their productivity to utilize the natural resources and land to gain profitability and be able to participate in international trade.

The way forward

On July 28, 2021, Wang Yi met with the visiting delegation led by head of the Afghan Taliban Political Commission Mullah Abdul Ghani Baradar in Tianjin. While much of the discussion dealt with the future perspectives of reconciliation, peace, stability and preventing terrorist groups from using Afghanistan as a base to attack China and other neighbors, economic development and reconstruction were key elements of the two sides discussions. Baradar emphasized that the Afghani side hopes that China will be more involved in Afghanistan's peace and reconciliation process and play a bigger role in future reconstruction and economic development. The Afghan Taliban will also make its own efforts toward fostering an enabling investment environment.

The irony here is that the same Afghanistan, which was a pivot of geopolitics, could suddenly become the springboard to a new era of win-win cooperation rather than zero-sum game politics. Economic cooperation is the gateway to both security and prosperity for all nations, especially Afghanistan the people of which have suffered incredibly in the past 40 years. It is the right time now to put Afghanistan on the Belt and Road to peace. This current crisis carries within it a great opportunity, exactly as the fall of the Berlin Wall presented an opportunity for a new and just world economic order. Unfortunately, that 1989 opportunity was squandered. The world

cannot afford to lose another such a unique opportunity.

*In an international conference held on July 31st by the International Schiller Institute, this author and several current and former government officials and nongovernmental think-tank experts presented a wide range of possibilities for reconciliation and reconstruction option for Afghanistan in the context of the BRI.

Artiklen er fra BRIX's hjemmeside.

Ny dokumentar: Genoplivelsen af det Amerikanske System med kinesiske Karaktertræk af Peter Møller

Udgivet af LaRouche-organisationen i USA den 17. august 2021.

Hvordan kineserne lærte om økonomisk udvikling fra Det amerikanske System, der var promoveret af Lyndon LaRouches organisation, som amerikanerne har glemt.

18. august 2021 – I går udgav LaRouche-Organisationen en ny dokumentar med titlen: „Genoplivelsen af det Amerikanske System med kinesiske Karaktertræk”, som er et bidrag til at få USA til at deltage i Kinas Bælte- og Vejinitiativ (BVI) og endelig løsrive sig fra det britisk centrerede, geopolitiske system. Videoen viser hvordan dette ikke blot er det rigtige at gøre, men at BVI er baseret på de samme principper der

ligger til grund for det der historisk er kendt som det 'Amerikanske System' – hvis USA afviser BVI, ville det dermed afvise sin egen historiske identitet.

Videoen begynder med fejringen af hundredårsjubilæet for Uafhængighedserklæringen i Philadelphia i 1876, som var centralt i udbredelsen af det Amerikanske System til resten af verden. Den viser adskillige eksempler på dette – blandt andet i Kina – og hvordan det Britiske Imperium manøvrerede for at stoppe denne eksistentielle trussel til deres maritimt dominerede kontrol over verdens begivenheder, ved at spille alle de nationer, som deltog i det, ud mod hinanden – en konflikt der er nu er kendt som 1. Verdenskrig.

Videre viser den genoplivelsen af det Amerikanske System, først med livsværket af Sun Yat-sen – grundlæggeren af det moderne Kina – og hvordan Deng Xiaoping – efter ødelæggelsen forårsaget af 2. Verdenskrig, den kinesiske borgerkrig og kulturrevolutionen – i hvert fald implicit, videreførte Suns vision for Kina, som derefter begyndte at udvikle sig til en moderne, industriel nation.

Med sammenbruddet af Sovjetunionen begynder Lyndon og Helga LaRouche en kampagne for Den eurasiske Landbro og opfinder navnet 'Den nye Silkevej'. Dette program, baseret på idéerne fra Henry C. Carey og det Amerikanske System, blev vedtaget af det kinesiske lederskab og genkendes i dag i af Bælte- og Vejinitiativets omsiggrubende succes.

Men spørgsmålet forbliver: Vil USA blive en del af dette "Amerikanske System"-initiativ, eller vil det afvise sin egen historiske identitet og fortsætte sin underdanighed til en britisk centreret, geopolitisk ideologi, der allerede er ved at bringe verden tættere og tættere på en krig, som kun få ville overleve længe nok til at berette om? Det kapitel er stadig ikke nedskrevet – et kapitel som vi alle spiller en mulig rolle i.

Afghanistan: Potentiale for en ny epoke:

Interview med Helga Zepp-LaRouche den 17. august 2021 af Michelle Rasmussen

Resumé på engelsk her, afskrift på dansk nedenunder:

Resumé:

Aug. 17 (EIRNS)—The dramatic developments surrounding the Taliban takeover of Kabul is not the end of the world, as the Western media hysterically claims, the head of the Schiller Institute, Helga Zepp-LaRouche emphasized in her weekly Schiller Institute webcast this morning. Rather, it is very good that 40 years of war in Afghanistan is ending, because that has opened the possibility of integrating Afghanistan into a regional economic perspective, through China's Belt and Road Initiative, in which reconstruction can begin. We must take this opportunity to bring stability and economic development to the Afghan people, she argued. Russia, China and the Central Asian nations are cooperating on this endeavor; it is time Europe and the United States join in. But! This does require a complete change in approach, she noted. The failure of this regime-change war, and the previous ones since WWII, stand exposed. The war was wrong from the beginning, as the continuing investigation by the 9/11 families into who was responsible for the September 11, 2001 attacks are uncovering, and as Lyndon LaRouche warned on the very day the attacks occurred. More needs to be done. And there was never a viable war plan.

Some Western political leaders are reacting thoughtfully. German CDU chancellor candidate Armin Laschet stated that this was the biggest failure of NATO, ever. Danish Foreign Minister Jeppe Kofod called for reflection and soul-searching. Helga Zepp-LaRouche pointed out the special responsibility that the U.S. has, in President John Quincy Adams' words, to not go abroad in search of monsters to destroy.

Now, as presented in the July 31, 2021 Schiller Institute video conference, "Afghanistan: A Turning Point in History after the Failed Regime-Change Era," there is a potential for a new era of real nation-building in Afghanistan, and the rest of the world, if the Western nations cooperate with the Chinese-led Belt and Road Initiative, along with Afghanistan's neighbors, and drop their geopolitical goals of preventing China and Russia from playing leading roles in the world. Many Afghan development plans are already on the drawing boards, and there is great humanitarian need, starting with building a modern health system, other infrastructure and agricultural alternatives to opium production. There will be great pressure on the Taliban from the outside, with offers of economic development contingent upon how they act.

The last section of the interview was about the purpose and results of the August 14, 2021 video conference "On the 50th Anniversary of Lyndon LaRouche's Stunning Forecast of August 15, 1971: So, are you finally willing to learn economics?" sponsored by the LaRouche Legacy Foundation (LLF).

Those watching were urged to watch and spread both that LLF video conference, and the Schiller Institute video conference on peace through development for Afghanistan. Don't stand on the sidelines while history is being made.

Link: Schiller Institutets Afghanistan-konference:

Spred ideen om et fælles udviklingsprogram med det samme

Link: Videokonference: På 50-årsdagen for LaRouches forbløffende prognose den 15. august 1971:

**Nå, er du så endelig villig til at lære økonomi?
Lørdag den 14. august eller bagefter**

Afskrift:

MICHELLE RASMUSSEN: Goddag, i dag er den 17. august, 2021. Jeg hedder Michelle Rasmussen, næstformand for Schiller Instituttet i Danmark, og jeg vil lave et interview med Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren og international præsident for Schiller Instituttet.

Søndag fulgte mennesker overalt i verden intensivt den dramatiske udvikling fra time til time i Afghanistan, da Taleban overtog kontrollen over Kabul, og de vestlige diplomater og den afghanske præsident flygtede, og mange afghanere forsøger stadig at flygte.

Den 31. juli, for bare to uger siden, afholdt Schiller Instituttet en meget vigtig videokonference med titlen: "Afghanistan: Et vendepunkt i historien efter tiden med de fejlslagne 'regimeskifte'-krige," hvor du erklærede, at afslutningen på det vestlige militære engagement i Afghanistan kunne være en gylden mulighed for at afslutte geopolitikkens æra og indlede et samarbejde mellem nationer for at etablere fred gennem økonomisk udvikling.

Der vil også være et opfølgende arrangement denne lørdag med mange af de samme eksperter. Klik her.

Hvad er din reaktion, Helga, på begivenhederne i Kabul, og hvad skal der gøres nu?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest er jeg ikke enig med de vestlige mediers hysteri om, at dette er verdens ende. Det første der må gøres klart er, at det afslutter 40 års krig for det afghanske folk, og hvis folk har en fornemmelse af, hvad det vil sige at leve i en så langvarig krig, alle lidelserne for civilbefolkningen, alle de frygtelige ting folk måtte udholde, hvad angår droneangreb, og angst, jeg synes først og fremmest, det er meget godt, at krigen er slut.

Og jeg tror, at det tværtimod er en reel chance for at integrere Afghanistan i et regionalt økonomisk udviklingsperspektiv, som grundlæggende er defineret af Kinas Bælte- og Vejinitiativ. Der er en meget klar aftale mellem Rusland og Kina om at samarbejde om håndteringen af denne situation. De centralasiatiske republikker er interesseret i at sikre, at der er stabilitet og økonomisk udvikling. Der er mulighed for at forlænge CPEC, Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor, ind i Afghanistan, ind i Centralasien. Så jeg synes, det er en reel mulighed.

Men det kræver en fuldstændig ændring i tilgangen. Jeg tror, at nogle mennesker har en fornemmelse af det. Tysklands CDU-kanslerkandidat, Armin Laschet, kom med en bemærkning, som jeg synes afspejler dette, at dette er NATO's største nederlag siden dets eksistens, og det er uden tvivl sandt, og at dette er en epokegørende forandring, og han brugte udtrykket "epokegørende forandring", hvilket jeg finder bemærkelsesværdigt, fordi jeg hele tiden efterlyste, hvor er de institutionelle mennesker i Europa og i USA, som erkender, at der må være en aksiomatisk rettelse af politikken, der førte til den ene fiasko efter den anden i det vestlige system.

Så jeg tror, at hvis de europæiske nationer og USA ville forstå, at dette er en enestående chance, hvis de samarbejder frem for at bekæmpe Rusland og Kina og deres indflydelse i regionen, og de går sammen om den økonomiske udvikling dér, vil millioner af flygtninge, som er i Pakistan og Iran, og mange af dem er stadig i Europa, så der er brug for et

perspektiv for genopbygningen af Afghanistan på en seriøs måde, da det bestemt ikke blev gjort i de sidste 20 år. Og så kan dette blive et meget positivt vendepunkt, ikke kun for Afghanistan, men også for hele verden.

RASMUSSEN: (resten er ikke korrekturlæst) Kan du forklare yderligere, hvordan dette kunne være en mulighed for USA og Vesteuropa, fremfor for at betragte Kina og Rusland, som hovedfjenden? Faktisk har nogle sagt, at tilbagetrækningen fra Afghanistan snarere drejer sig om at fokusere opmærksomheden på at bygge op til provokation mod Kina og Rusland. Kan du forklare, hvordan dette kunne være en gylden mulighed for en koalition for fred gennem økonomisk udvikling? Og hvad kunne det kinesiske Bælte- og Vejinitiativ betyde for Afghanistan og hele regionen?

ZEPP-LAROUCHE: Situationen er helt klart, at Vesten har et ansvar for at hjælpe med at afbøde konsekvenserne af 20 års endeløse krige, hvoraf Afghanistan kun udgør én, og virkelig begynderat opbygge nationer. For dette var igennem 20 år aldrig var en del af ligningen i Afghanistan-situationen.

Nu er Bælte- og Vejinitiativet åbent for alle. Dette er blevet utalt igen og igen af præsident Xi Jinping og andre kinesiske ledere. Rusland har også igen og igen gjort det klart, at de gerne vil have et fredeligt samarbejde; Præsident Putin har mange gange, selv for nylig, talt om idéen om et integreret eurasisk kontinent fra Lissabon til Vladivostok. Og jeg tror, at dette er et perspektiv, hvor det for eksempel er Kina – hvis man ser på den økonomiske motor for europæiske nationer. Dette er det eneste område, hvor man har økonomisk vækst, og hvis USA ville opgive deres geopolitiske idé om, at verden skal være et nul-sums-spil, hvor den ene side vinder og den anden side taber – men at dette kan blive et 'win-win' samarbejde; jeg tror, at tiden nu er inde til et dramatisk kursskifte. Men det kræver: Stop med geopolitik; begynd at tænke på, at samarbejde til fordel for den anden ville være til gavn for én selv.

RASMUSSEN: Nogle siger, at den første idé om at gå ind i Afghanistan var korrekt, for at tage hånd om terrorisme, at give husly til terrorister, men at så den anden del – opbygningen af demokrati – mislykkedes. Men tror du virkelig, at det var nødvendigt at gå ind i Afghanistan? Og hvad med alle de regime-skiftekrige, der har været i gang siden afslutningen af Anden Verdenskrig?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg har sagt mange gange, og vi publicerede mange artikler i en hvidbog, allerede for 11 år siden, hvor jeg gjorde opmærksom på, at denne krig var dårligt defineret fra begyndelsen. For hvis du husker, var påskuddet for det 9/11, at bin Laden – at Taleban angiveligt gav husly til bin Laden i Afghanistan; derefter påberåbte man sig NATO's artikel V, og sådan startede hele NATO-engagementet. Men det er stadig genstand for en igangværende retssag i USA, at omstændighederne den 11. september er meget forskellige fra den officielle historie. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, lavede et webcast den 3. januar 2001, hvor han forudsagde, at Bush-administrationen ville blive konfronteret med en finanskrise, de ikke kunne klare, og at der derfor var fare for en "Rigsdagsbrand" som påskud for at ændre politikker. Og det er præcis, hvad der er sket den 9/11. Så dette er en helt anden historie, som stadig mangler at blive opklaret, og virkelig komme til bunds i, hvad det præcist involverede i form af korrupte elementer i det amerikanske sikkerhedsapparat. Så krigen var dårligt defineret, og hvis man helt fra begyndelsen definerer en krig på den forkerte måde, kan den ikke føre til et positivt resultat.

'Afghanistan Papirerne', der blev offentliggjort af Washington Post i 2019, er allerede en knusende beretning om, at dette ikke gik godt, at alle succeshistorierne var fuldstændig svigagtige; ledende militærfolk blev citeret for at sige, at de ikke anede hvad de lavede der, ikke vidste, hvem fjenden var, men ikke desto mindre fortsatte krigen i to år mere.

Så den krig blev startet og ført på et fuldstændig forkert

grundlag. Jeg tror, at det, vi ser nu, er erkendelsen af, at alle disse udenlandske, interventionistiske krige under påskud af enten "retten til at beskytte", humanitære interventioner, regimeændringer, farverevolution – at denne politik er fuldstændig mislykket. Det førte til den værste katastrofe i NATOs i historie – jeg er enig med hr. Laschet på det punkt – og det skal stoppes. Også fordi det står klart, at "vestlige værdier" har spillet fallit med Afghanistan. Tanken om, at man kan gå ind i et andet land og med militære midler pålægge værdier, der ikke er helt så sandfærdige i første omgang – hvis man ser på menneskerettighedsspørgsmål i EU eller demokratispørgsmål, så er disse ting stort set betegnelser, der påsættes en politik, der har helt andet formål.

Så jeg synes, pointen må være at indse alt dette fuldt ud. Og jeg tror, at flere politikere, ligesom hr. Laschet, har bedt om en reel, dybdegående selvregnsagelse og refleksion over, hvad der gik galt, og jeg mener, at dette vil være meget sundt.

RASMUSSEN: Faktisk sagde den danske udenrigsminister, Jeppe Kofod, da han mandag holdt et pressemøde midt i alle de dramatiske udviklinger, at dette kræver refleksion og selvregnsagelse af hele den internationale koalition, af NATO, af alle af os, der har stået bag indsatsen i Afghanistan de sidste to årtier. At det vi ser er helt anderledes end analyserne; den afghanske hær og regeringen var måske mere en ørkenpejling end en realitet

Og samtidigt er især USA's rolle, og ændringen i USA's paradigme så vigtigt, hvor du i går, da du talte til dine medarbejdere, tog udtalelsen fra USA's president John Quincy Adams frem, hvor han sagde at "Når som helst standarden for frihed og uafhængighed udfolder sig, så vil Amerikas hjerte, hendes velsignelser og hendes bønner gøre sig gældende. Men Amerika drager ikke til udlandet for at søge efter at ødelægge monstre ". Kan du sige mere om dette? Og også specifikt om den ændring, der nu skal til at ske i USA?

ZEPP-LAROUCHE: Det John Quincy Adams citat du nævnte, lægger virkelig pointen frem. For med det angloamerikanske "special relationship" har USA forsøgt at adoptere det britiske imperiums model, skabe en unipolar verden og eliminere ethvert regime, der ikke følger trop med regimeskifte, farverevolution eller anden form for intervention med NGO'er. Dette er blevet tydeligt for hele verden. Og USA har heldigvis tradition for at være en republik. John Quincy Adams sagde ikke alene, at det ikke er meningen at jagte fremmede monstre, men derudover at skabe en alliance af perfekt suveræne republikker, der er forenet i at tjene alles fælles bedste. Og det tror jeg, der opfordres til. Så hvis USA virkelig ville indse, at det er i deres egen interesse – først og fremmest tjener det ikke deres egen interesse med disse udenlandske interventions-krige. De har mistet utrolig meget image og omdømme. Det gælder Vesten generelt, denne fiasko i Afghanistan har skadet Vestens omdømme generelt, men USA i særdeleshed. Så der er ingen vej frem på denne måde.

Hvis imidlertid ledende institutioner og personligheder i USA og europæiske nationer ville sige: "OK, vi begik en fejl, og nu vil vi ændre vores syn. Vi samarbejder med Rusland og Kina om opbygningen af et nyt paradigme, hvor suverænitet respekteres, og den andens interesse er en del af ligningen". Så kunne vi befinde os i begyndelsen af en smuk ny æra. Og jeg tror, at det er den slags diskussion, der er nødvendig lige nu.

RASMUSSEN: Hvad med Afghanistan selv? Der er mange mennesker, der er bange for, hvad Talebans kontrol vil indebære. Er der en nu med Silkevejs-perspektivet en mulighed for at undgå de excesser, der fandt sted løbet af den forrige Taliban æra – at undgå en borgerkrig, og at undgå terrorister og destabilisering af hele området, og endvidere, hvad skal der gøres ved med opiumhandlen? Er dette en mulighed for at undgå fortidens potentielle katastrofer, og hvilken type udviklingsprogram foreslår du for Afghanistan?

ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest tror jeg, at de store naboer, Rusland og Kina, er ekstremt bekymrede for hvorvidt Taleban vil opfylde deres løfte om ikke at fremme terrorisme og ikke gøre noget, der vil være i modstrid med Ruslands eller Kinas interesse. Taleban, som har overtaget kontrollen nu, har allerede udstedt amnesti for alle mennesker i den tidlige regering, de har garanteret, at der ikke vil ske nogen overlast på folk fra udenlandske ambassader, så det vil nu alt sammen være i fokus i verden. Og hvis Taliban opfylder disse løfter – og jeg er ret sikker på, at enhver form for økonomisk fordel ved Silkevejen er afhængig af, at de holder fast ved dette – så kunne man virkelig starte et økonomisk udviklingsprogram, hvorved – jeg mener, Afghanistan er et af de fattigste nationer i verden. Igennem 20 års engagement har USA og NATO, herunder den tyske Bundeswehr, ikke gjort noget for at opbygge nationen. OK, måske blev der bygget et par skoler og et par hospitaler, men for det meste er dødeligheden for børn under fem år stadig forfærdelig, fattigdommen er frygtelig; så hvis der nu er et perspektiv om at bygge infrastruktur, integrere korridorlinjerne i Afghanistan med Pakistans og Centralasiens, at nå ind i Kina, nå ind i Rusland, så kan den økonomiske udvikling starte.

Naturligvis må man starte med et sundhedssystem fordi vi stadig befinder os i en pandemi: Afghanistan har akut brug for moderne hospitaler, moderne uddannede læger, fordi denne pandemi er overhovedet ikke overvundet; så kunne man have et reelt, seriøst landbrugsprogram, der erstatter den resterende opiumproduktion, ved at give et incitament til de afganske landmænd, hvorved de ville få det meget bedre, hvis de vil producere mad til landet og regionen. Jeg mener, vi har offentliggjort dette; vi afholdt netop denne konference, du refererede til, og derfor er alle disse programmer der. Men jeg tror, at det centrale er, at der er et internationalt samarbejde for ikke at gå glip af denne mulighed for at sætte den økonomiske udvikling i Afghanistan på dagsordenen på en seriøs måde.

RASMUSSEN: Som du siger, er nogle af disse planer allerede på tegnebrættet og venter bare på at blive gennemført, herunder i vores opdaterede rapport om Den nye Silkevej, hvor vi kommer med forslag – der er også et russisk forslag, som vi genoptrykte. Så, som Lyndon LaRouche sagde på tidspunktet for Oslo-aftalerne mellem palæstinenserne og israelerne, vil nøglen til at vinde freden være at få "skovlene i jorden" og starte byggeprocessen. Og at dette ville være den eneste måde at skabe en grund til, at de tidligere fjender arbejder sammen. Du har fremmet denne form for idé, fra Nicholas af Cusanus' "Modsatningernes Sammenfald", og det som du efterlyste under konferencen, som vi afholdt, med henblik på at sætte det økonomiske udviklingsprogram i centrum for spørgsmålet om det politiske forlig.

Nu er udviklingen forløbet hurtigere end... vi ved ikke, hvad der kommer til at ske med hensyn til hvilken type magtdeling. Men disse programmer er der; vi skal have skovlene i jorden. Har du noget mere at sige om det eller noget andet om Afghanistan, før vi går videre til det næste emne?

ZEPP-LAROUCHE: Nej, du sagde det. Jeg tror, at den eneste ting man kan sige er, at der er en ung generation af mennesker, der har deres egne drømme, som har haft oplevelsen af at rejse til udlandet, at være i kontakt med nationer rundt om i deres del af verden, og jeg tror, at der vil være en anden situation. Det vil ikke være som for 20 år siden. Mange ting er forandret – Kina er anderledes. Kina har nu lanceret Bælte og Vejinitiativet, hvilket er den dominerende dynamik i hele Asien. Det betyder, at perspektivet om at overvinde fattigdom, at have et anständigt liv, som uddannede mennesker, som læger, som videnskabsfolk, som astrofysikere, som alt hvad man ønsker, det er meget mere fremme i tankerne hos den unge generation, og jeg tror, at også Taleban vil opleve fordelen ved forandringerne i infrastrukturen. Fordi mennesker ikke er skabt til at konkurrere med dyr om fysisk arbejde; mennesker er der, fordi vi har et kreativt sind, vi kan udvikle

videnskabelige og teknologiske fremskridt, som gør livet bedre, hvilket gør levetiden længere. Og jeg tror, at disse er civiliserede forandringer, der foregår i hele Asien.

Asien har – i modsætning til USA eller Europa – den opfattelse, at det kommende århundrede er Asiens århundrede, og man har en enorm økonomisk udvikling: folk tror på, at livet vil blive bedre – hvilket ikke er tilfældet i Europa eller USA. Men i Asien tror folk, at de næste generationer får et bedre liv end de nuværende. Og der er også overalt en forbindelse til gamle traditioner, til dels 5.000 år gamle historier.

Også Afghanistan har en historie på mange tusinde år; det var en stor civilisation omkring tidspunktet for den græske klassiske periode, og der er meget arkæologisk arbejde, som stadig skal udføres. Så forbindelsen mellem fremtiden og den store tradition – dette område var kendt for at være 'de tusind byers land' – der er meget, som nu virker gavnligt. Og jeg er faktisk optimistisk om at såfremt verdenssamfundet reagerer positivt på dette øjeblik, kan det være begyndelsen på en ny æra for regionen og for menneskeheden.

...

RASMUSSEN: Et af de punkter, der blev rejst under videokonferencen om Lyndon LaRouches økonomiske principper [link her], passer meget godt ind i det, vi diskuterede om Afghanistan. Jeg tror, at det var Paul Gallagher, der påpegede, at det originale Bretton Woods-system, der blev udformet af Franklin Roosevelt, skulle være baseret på afslutningen af det kolonialistiske system; at det, for både at bringe politisk frihed til de tidligere koloniale nationer og økonomisk udvikling, ville afhænge af højteknologisk eksport, maskiner, traktorer, alle slags ting, fra USA, fra industrielandene, som en måde at opbygge de fattigere lande på og også som en motor for økonomisk vækst i industrielandene. Og den idé blev aldrig ført ud i livet på grund af Trumans

smålige sind, som sidenhen blev manipuleret af Churchill; men hvordan ser du dette i lyset af, ikke alene Afghanistan, men perspektivet om, at vi igen mobiliserer kapaciteterne, de industrielle og også videnskabelige og teknologiske kapaciteter på steder, hvor man kan sige tidligere industrialiserede nationer, hvor der nu også er store problemer på grund af pandemien? Og som vi har talt om, skabelsen af mange job med det formål endelig at bringe økonomisk udvikling til de fattigere lande.

ZEPP-LAROUCHE: Tja, der er stor opmærksomhed på systemernes såkaldte konkurrence mellem Vesten og Kina, fordi hvad Kina tydeligvis har opnået siden 2013, siden Xi Jinping lagde Bælte- og Vejinitiativet på bordet – dette har kun stået på i otte år – men i disse otte år har man set en utrolig udvikling af infrastruktur, det største infrastrukturprogram i menneskehedens historie. Det påvirker 150 lande.

Det er helt klart en måde at overvinde fattigdom på: Kina har gjort det for sin egen befolkning. Det har givet udviklingslandene et eksempel på, at det kan lade sig gøre, og det står nu meget klart, at økonomisk udvikling og økonomiske korridorer er meget bedre end at gøre udviklingslandene til hangarskibe for den amerikanske militärmaskine. Det er meget mere attraktivt at deltage i økonomiske fremskridt og overvinde sine egne problemer end at have masser af moderne våbensystemer – ligesom tilfældet er i Afghanistan, hvor hæren er udstyret med ekstremt sofistikerede våben. Brugte den afghanske hær dem? Nej! De smed dem, fordi de ikke troede på det system, der ville være forbundet med brugen af dem. Så nu besidder Taliban mange af disse moderne våben.

Så jeg tror, at hvis folk er seriøse og virkelig lærer lektien, så er økonomisk udvikling vejen frem; fredelig udvikling. Vi har en pandemi, vi har nye, alvorlige sygdomme, ligesom et nyt udbrud af Marburg virus; vi har en ny svamp; disse medfører alle faren for et biologisk holocaust, som min

mand advarede om i 1973. For at besejre det er der behov for at få alle lande til at arbejde sammen. Så hvis europæiske og asiatiske nationer samt USA alle ville sige, at prioritet nummer et er at overvinde fattigdom for at sikre, at intet barn længere dør af sult, fordi vi har teknologien til helt at undgå det – det er ikke nødvendigt – at have et moderne sundhedssystem i alle lande.

Jo, omfanget af frihed, de frihedsgrader, der ville ligge i et sådant samarbejde, herunder rumsamarbejde, at sætte landsbyer på Månen, byer på Mars; at tænke i et perspektiv af to, tre generationer fra nu af; interstellare rejser: Universet er så enormt, at jeg synes at den nuværende tilstand er et levn. Det er som en dinosaur, som man først vil kunne se på et museum om nogle år; men hvis menneskeheden skal overleve, kan den geopolitiske tankegang ikke være en del af det. Så hvorfor ikke opgive det – bare afslutte det og starte en æra med samarbejde, så folk vil være stolte over at være en del af generationen, der har gjort dette fremskridt?

RASMUSSEN: Og hvis vi gør det rette, kunne vi have perspektivet; hvem ved, hvor mange vidunderlige opdagelser der kommer fra de børn, der vil blive opdraget i Afghanistan under bedre forhold, hvis vi gør det rette. Jeg opfordrer stærkt vores seere til at se videokonferencen om Afghanistan, som vi afholdt for to uger siden, og også den konference, som vi holder på lørdag. Og som du sagde, er vi nødt til at bruge chokket over de seneste dages udvikling til at gibe muligheden for at etablere et nyt internationalt paradigme for mennesker gennem økonomisk udvikling, og jeg opfordrer også vore seere til at se LaRouche-videokonferencen, og til at studere Lyndon LaRouches værker; for som José López Portillo, den tidlige præsident i Mexico sagde: "Nu er tiden inde til at lytte til Lyndon LaRouche kloge ord; og også at arbejde for oprensning af LaRouche og hans medarbejdere, mht. det falske grundlag for deres fængsling, så LaRouches forslag og hans tankemetode kan tages i brug netop nu, til at foretage dette

nødvendige paradigmeskifte, hvis potentiale er blevet overdraget til os med denne dramatiske udvikling.

Og jeg har en særlig appell til de af jer, der endnu ikke har kontaktet os: kontakt os. Sid ikke på sidelinjen, når vi har chancen for at ændre historien.

POLITISK ORIENTERING EKSTRA den 16. august 2021: Vil Kabuls fald skabe en ny vestlig politik? Også med lydfil.

Med formand Tom Gillesberg

Lydfil:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2021/08/tg-16.mp3>

POLITISK ORIENTERING den 23.

juli 2021: Vi kan løse problemerne – men kun hvis vi bryder fri af den mentale spændetrøje

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

Schiller Instituttet · Vi kan løse problemerne – men kun hvis vi bryder fri af den mentale spændetrøje

Videokonferencen onsdag den 21. oktober kl. 16: Kina og vesten ansigt til ansigt: rivalisering eller samarbejde

På engslek:

The direction of relations between China and the West may well be the decisive issue that determines the future of all mankind – from economics to politics to culture. And yet those relations today are characterized by rising tensions.

Cátedra China and the Schiller Institute are hosting an international videoconference dialogue on this subject,

because we firmly believe that the current slide into rivalry and disagreement must be stopped before it is too late. China and the West are part of a “community with a shared future for mankind,” and it is essential to learn about, share, and promote the best in each of our respective cultures. The joint efforts that will come from such a dialogue, and its adoption by leading political figures and governments in the West, are the key to working together to solve the existential crises facing all mankind, including the current COVID-19 pandemic and the related economic crisis.

We invite you to participate in an in-depth dialogue with leading international experts in the field. There will be participants from Spain, France, Italy, Germany, the United States, and various countries in Latin America. The event will also be broadcast live over YouTube.

Moderator: Rosa Cervera, President of Cátedra China, architect, professor at the Universidad de Alcalá de Henares (Madrid).

Speakers:

- Yao Fei, Minister Counsellor of the Embassy of the People’s Republic of China to Spain: “China’s View”
- Michele Geraci, former Italian Undersecretary of State for Economic Development.
- Marcelo Muñoz, Founder and President Emeritus, Cátedra China, Spain: “China and the West: Two Worlds”
- Helga Zepp-LaRouche, Founder and President, Schiller Institute, Germany: “Confucius and Schiller: the Aesthetic Education of Man”
- Dr. Ángel Álvarez, Dr. Engineer, Cátedra China, Spain: “China’s Weaknesses in ICT in View of the Current Conflict with the U.S.”

- Jacques Cheminade, President of Solidarité & Progrès, France: “Economic Coexistence to Overcome Geopolitics”
-

Panel I: At overvinde geopolitik: Hvorfor et P-5-topmøde er presserende nødvendigt nu

Hovedtale af Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og internationale præsident

Se alle fire paneler her.

Ordstyrer Dennis Speed dedikerede konferencen til to af LaRouchebevægelsens langvarige medlemmer, Ted Andromidas og Phil Rubinstein, der døde for nyligt. Derefter blev der afspillet en video med et uddrag af en tale af Lyndon LaRouche (1922-2019).

DENNIS SPEED: For at påbegynde vores første panel i dag er det mig en ære at introducere Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og præsident for Schiller Instituttet.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg hilser jer, hvor end I befinder jer på Jorden, og lad mig i dette meget farlige øjeblik i historien fortælle jer om formålet med denne konference. Hvis menneskeheden skal forma at overvinde den nuværende trussel mod vores eksistens, så må denne konference – samt mobilisering af netværk over hele verden, som er i kontakt med os – skabe en vigtig intervention, der kan trække verden tilbage fra afgrundens rand, atomkrigens afgrund, og dermed – og dette er ikke en overdrivelse – den mulige udslettelse af den menneskelige art!

Formålet med denne konference i Schiller Institutet er at foreslå koncepter og løsninger til den indeværende hidtil usete krise. Vi har – som aldrig før – en kombination af en pandemi, der er ude af kontrol, hungersnød, den største økonomiske krise siden afslutningen af 2. verdenskrig, et verserende finansielt sammenbrud og – mest fatalt – risikoen for en ny verdenskrig, samt, sidst men ikke mindst, en dyb kulturel krise. På grund af den enorme størrelsesorden af disse forbundne kriser, kan der ikke være separate løsninger for disse problemer, eller delvise aspekter heraf. Hvad, der er behov for, er et helt nyt paradigme, en løsning på et højere niveau end det, hvorpå alle disse kriser brød ud. Vi er nødt til at skifte til et nyt niveau for tænkning; noget, som Nikolaus Cusanus kaldte »Coincidentia Oppositorum«, modsætningernes sammenfald.

Hvorfor befinder vi os på randen af krig, og hvorfor kan den nuværende konfrontation meget hurtigt blive en ny verdenskrig? Det korte svar er, fordi det britiske imperium hellere risikerer udslettelsen af den menneskelige art end at lade imperiet erstattes af et system med suveræne republikker. Lige siden præsident Trump til deres overraskelse vandt valget i 2016, har et ubarmhjertigt kupforsøg udfoldet sig, tilskyndet af MI6 i samarbejde med Obama-administrationens

efterretningsapparat. Russigate, som vi vil høre om fra [fhv. teknisk chef for USA's Nationale Sikkerhedsagentur NSA] Bill Binney, en indsats for en bedragerisk rigsretssag, og et igangværende oprør fra dem, som Trump selv benævner det militær-industrielle kompleks og »den dybe stat« – herunder med voldelige optøjer.

Ikke alene lovede Trump i 2016, at han ville arbejde for at genoprette forholdet til Rusland – hvilket Russigate som helhed var designet til at modvirke – men fra Det britiske Imperiums synspunkt var hans præsidentembede et uheld, som aldrig skulle have været tilladt. Tag i betragtning, hvad I netop har hørt i videoklippen med Lyndon LaRouche, hvilket stadig er sandt i dag. Det grundlæggende strategiske spørgsmål i dag er, at der i det væsentlige er to politikker, som står i grundlæggende modsætning til hinanden: Den ene er Det britiske Imperium og den anden er forbundet med principperne i USA's uafhængighedserklæring og indledningen til USA's forfatning.

Den grundlæggende konflikt

Hele historien igennem de sidste 250 år i den såkaldt vestlige verden og derudover skal ses i perspektivet af denne grundlæggende konflikt. Det britiske Imperium forligede sig aldrig med tabet af deres mest dyrebare koloni. De forsøgte at vinde den tilbage med krigen i 1812, samt i borgerkrigen, hvor Storbritannien åbenlyst var allieret med Sydstaterne. Efter at de indså, at de ikke kunne vinde Amerika tilbage militært, besluttede de at undergrave det amerikanske etablissement for at få dem til at vedtage modellen for Det britiske Imperium fra det britiske Round Table og Fabian Society til H.G. Wells' »Open Conspiracy« og læren fra William Yandell Elliott, mentoren for et helt samfund af anglofile fra Kissinger til Samuel Huntington og Zbignew Brzezinski. Med

administrationerne under Bush junior og senior samt Obama – Clinton var i det mindste opmærksom på problemet – lykkedes den britiske overtagelse af amerikansk politik endelig. »Project for a New American Century« (Projektet for et nyt amerikansk århundrede), PNAC, var etablissementets svar på Sovjetunionens sammenbrud og havde sigte på endelig at realisere Bertrand Russels utopi for et verdensimperium: en unipolar verden, hvor alle genstridige regeringer efterfølgende skulle elimineres gennem farvede revolutioner, regimeskifte, interventionistiske krige eller direkte mord, som i tilfældet med Gaddafi.

Og her var så Trump, der ønskede at normalisere forholdet til Rusland, afslutte de uendelige krige, bringe de amerikanske tropper hjem, og som i starten af hans periode endda talte om venskab med præsident Xi Jinping.

Der er også andre udtryk for det samme forsøg på at etablere en unipolær verden. I løbet af de seneste år og måneder har der i stigende grad været en acceleration i geopolitiske konfrontationer med Rusland og Kina, der sigter mod at isolere Rusland og inddæmme Kina, regimeskifte imod præsidenterne Putin og Xi Jinping, samt fuldstændig økonomisk afkobling fra Rusland og Kina – til trods for de strategiske realiteter – for at tvinge verden tilbage under den unipolare »regelbaserede« orden, der køres under kontrol af det angloamerikanske »særlige forhold«.

Det seneste aspekt af dette er operationen omkring den påståede forgiftning af Navalny med den kemiske nervegift Novichok – berømt fra Skripal-sagen – som angiveligt dokumenteret af et specielt laboratorium i det tyske forsvar i samråd med det britiske laboratorium i Porton Down, Salisbury, som spillede en meget mærkelig rolle i Skripal-affären. Forskerne bag udviklingen af Novichok, Leonid Rink og Vladimir

Uglev, sagde grundlæggende, at hvis der var brugt Novichok, ville Navalny være død, og alle andre mennesker, der havde haft kontakt med ham, ville være blevet forurenede. Så det er totalt latterligt. Hvis Putin ville have Navalny dræbt, hvorfor skulle han så lade flyet lande i Omsk? Hvorfor ikke bruge tiden på hospitalet der til at dræbe ham? Hvorfor ikke nægte ham at blive fløjet til Tyskland?

En meget tvivlsom rolle i dette spilles af »Cinema for Peace Foundation«, der betalte for et special-team af læger og hyrede et dyrt chartret fly i flere dage. Hvis man ser på, [hvem der sidder i] den internationale komité for denne organisation, finder man Gary Gasparov, David de Rothschild, brødrene Klitschko, Joschka Fischer og andre. Af en eller anden grund bragte Merkel denne sag op på EU- og NATO-niveau. Berygtede høje som Norbert Röttgen, krævede øjeblikkeligt – som en vred, knurrende hund, der blev sluppet løs – »Lad os nu ophæve Nordstream II«.

Så hvis man ser på »cui bono« (hvem har gavn) i denne sag, er det tydeligvis ikke Putin. Det gavner klart den side, der ønsker økonomisk afkobling fra Rusland og Kina. At afkoble Rusland og ramme Tyskland på samme tid.

Forhøjet international spænding

Igen nem de seneste uger har der været en acceleration i antallet af militære flyhændelser, der var tæt på at udvikle sig til ulykker, hvilket er et udtryk for den øgede internationale spænding. Et par eksempler ud af mange:

Et amerikansk kampfly kom ind i luftrummet i det nordlige Kina, hvor PLA (People Liberation Army, den kinesiske hær, red.) holdt en øvelse med skarp ammunition. Kineserne

reagerede ved at opsende to missiler fra to forskellige steder til i det sydkinesiske hav. I forbindelse med en NATO-øvelse, der blev afholdt samtidigt i alle NATO-medlemslandene, fløj B-52-bombefly over Østersøen og blev stoppet af en skarp »intercept« af to russiske Su-27-kampfly. Der var også »intercept« af et RC-135 rekognosceringsfly over Sortehavet. Der blev også opsendt et russisk MiG-31-kampfly fra Nordflåden for at afskære et P-3C Orion maritimt patruljefly fra det norske luftvåben over Barentshavet. Rusland har rapporteret om et dusin sådanne begivenheder på en måned.

Nogle af disse »intercepts« var på meget tæt hold. Hvis der bliver begået en menneskelig fejl, kunne det øjeblikkeligt udløse en større optrapning. Folk skal reflektere over det faktum, at hvis verdensfreden på nuværende tidspunkt afhænger af en pilots flyveevner, befinder vi os i store problemer.

Husk på, at alt imens alt dette finder sted, males fjendebilledet af Rusland og Kina hver dag i stadig mere uhyggelige farver, og virkeligheden vendes på hovedet; en farvet revolution og et nazistisk kup påbegyndt af Obama, Biden og Victoria Nuland mod Ukraine fordrejes til en fortælling om, at »Rusland ændrer grænserne til Krim med magt«; Putin forgifter sine modstandere; Kina er ansvarlig for spredningen af coronaviruspandemi og den økonomiske skade forårsaget af nedlukninger; kineserne står bag optøjer i amerikanske byer. Hvor kommer alt dette fra?

De økonomiske udviklingsplaner af Xi og LaRouche

I september 2013 i Kasakhstan annoncerede præsident Xi Jinping politikken for Den Nye Silkevej, som hurtigt skulle blive det største infrastrukturprogram i historien. Schiller Institutet offentliggjorde straks derefter en 360-siders rapport, »Den nye silkevej bliver til verdens-landbroen«, en opdatering af

vores økonomiske platform gennem 40 år om, hvordan man overvinder fattigdom og underudvikling i udviklingslandene. Vi var meget begejstrede, fordi der var store lighedstræk mellem Xi Jinpings politik og livsværket fra min afdøde mand, Lyndon LaRouche, og vores bevægelse, som allerede i 1975 foreslog at erstatte IMF med Den Internationale Udviklingsbank, idéen om at have en reel udviklingspolitik i udviklingslandene.

LaRouche nedsatte allerede i 1973 en biologisk arbejdsgruppe til at undersøge, hvordan IMF-betingelserne – ved at sænke levetidsstandarden for hele generationer over en lang periode – ville øge faren for en genopståen af gamle og opståen af nye sygdomme, såsom den nuværende pandemi.

Han udviklede Oasis-planen for Sydvestasien i 1975. Vi udarbejdede en første udviklingsplan for Afrika i 1976. I 1982 arbejdede vi med Mexicos præsident López Portillo på en plan for at udvikle Latinamerika. En 40-årig udviklingsplan til udvikling af Indien. Det strategiske forsvarsinitiativ i 1983, som var et koncept for at overkomme militærblokkene – NATO og Warszawa-pagten – samt at udnytte den hertil forbundne videnskabelige udvikling til en gigantisk teknologioverførsel til udviklingslandene. Rapporterne »Den Productive: Trekant Paris-Berlin-Wien« (1988) og »Den Eurasiske Landbro« (1991) indeholdt de mange versioner af LaRouche's genopretningsprogram, herunder hans forskellige programmer til genopretning af USA, som fremført i forbindelse med hans præsidentkampagner.

I Lyndon LaRouches opfattelse af fysisk økonomi er tanken, at den eneste kilde til rigdom er individets kreativitet. Opdagelsen af nye universelle fysiske principper anvendt som videnskabelig og teknologisk fremskridt i fremstillingsprocesserne, hvilket leder til en forøgelse af arbejdskraftens produktive evne og kapacitet. Dette kræver en

voksende befolkning, en større grad af arbejdsdeling, en stigning i den relative potentiel befolkningstæthed samtidig med stadigt højere energigennemstrømningstætheder.

En sådan opfattelse af økonomien vedrører naturligvis menneskebilledet. Menneskeheden ses som den hidtil eneste kendte kreative art i universet. Menneskelig kreativitet er den mest magtfulde geologiske kraft i et anti-entropisk univers under udvikling. Og det er denne kraft, der fremskynder denne udvikling på anti-entropisk vis.

Med Xi Jinpings Nye Silkevej er verdens næststørste økonomiske magt nu i overensstemmelse med denne idé om, at overvinde underudviklingen i udviklingslandene. Dermed trækkes der også tråde tilbage til Franklin Roosevelt's hensigt og hvad det oprindelige Bretton Woods-system kunne være blevet til, hvis ikke Roosevelt var død i utide. Idéen om, at fred i verden som helhed kun er muligt, hvis alle menneskers levestandard forøges.

Dette var kontroversen mellem Roosevelt og Churchill; at stille det amerikanske system for politisk økonomi til hele verdens rådighed, i modsætning til det britiske koloniale system med dets opretholdelse af de øverste klassers privilegier på bekostning af flertallet af befolkningen – såvel de britiske undersåtter som dem, der blev underlagt i kolonierne.

Det var forbløffende: Snart udvikledes det største infrastrukturprogram i verdenshistorien nogensinde. Med en enorm udviklingshastighed havde man snart seks store økonomiske korridorer, togforbindelser, dæmninger, broer, industriparker. I starten af 2017 var der mere end 130 bilaterale og regionale transportaftaler, 365 internationale

vejruter, 4200 direkte flyvninger, der forbinder Kina med 43 Bælte og Vej-lande og 39 godstogsruter mellem Kina og Europa. I april 2017 besøgte præsident Xi Mar-a-Lago, og i maj 2017 afholdtes Bælte og Vej-Forum, som jeg var så heldig at deltage i. Og jeg oplevede, hvad der var sket. Hvordan verden havde ændret sig og blev inspireret af ånden i Den Nye Silkevej.

Hvad denne ånd indebærer, er et perspektiv for udviklingslandene om for første gang at overvinde underudvikling. Det er muligheden for at overvinde geopolitik ved at lægge et win-win-samarbejde mellem suveræne nationalstater på bordet. Kina agtede eksplisit ikke at erstatte USA som en hegemon, men at respektere den anden parts sociale system, ikke-indblanding i de interne anliggender. En vision om den ene menneskehed og Xi Jinpings opfattelse af et fællesskab omkring menneskehedens fælles fremtid.

I mellemtiden har der været gentagne tilbud fra Kina om at åbne Bælte og Vej-Initiativet for alle; at have win-win-samarbejde. De har gentagne gange tilbuddt USA et stormagts-forhold. Det kom, der aldrig rigtigt et svar på. I november 2017 aflagde Trump et besøg i Beijing – det, som kineserne kaldte et »statsbesøg-plus« – med tilbuddet om et fuldstændigt indblik i Kinas 5000 år gamle historie. Præsident Trump talte på det tidspunkt mange gange om »Min ven, præsident Xi Jinping«.

Det Britiske Imperium slår tilbage

Alt dette fandt sted, og der var så godt som ingen dækning af Den Nye Silkevej i de store massemedier i over fire år! Men bag denne mur af tavshed foretog det militærindustrielle kompleks forberedelserne til en komplet geopolitisk modreaktion. Hvad, der udviklede sig, var et vildt og voldsomt modangreb – af kræfter i Det britiske Imperium – for at

forhindre, at »den internationale orden efter 2. verdenskrig« – dvs. opretholdelsen af den koloniale, malthusianske kontrol over udviklingssektoren, og principperne om den »regelbaserede orden« – ville blive undermineret ved, at Rusland og Kina tilbød dem adgang til industriel og videnskabelig udvikling såsom atomkraft, infrastruktur, eller endda at springe til de mest avancerede teknologier ved at tilslutte sig »Rum-Silkevejen».

I december 2017 var der offentliggørelsen af den amerikanske nationale sikkerhedsstrategi NSS under ledelse af H.R. McMaster, den daværende fungerende nationale sikkerhedsrådgiver, som for første gang på en meget skarp måde definerede Rusland og Kina som geopolitiske rivaler, og udtaler:

»Kina og Rusland udfordrer amerikansk magt, indflydelse og interesser og forsøger at udhule amerikansk sikkerhed og velstand. De er fast besluttede på at gøre økonomierne mindre frie og mindre retfærdige, at udvide deres militær og at kontrollere information og data for at undertrykke deres samfund og udvide deres indflydelse«.

NSS-doktrinen krævede en genovervejelse af politikken i de foregående to årtier. Dette refererer til accepten af Kina i Verdenshandelsorganisationen WTO og Fukuyamas erklæring om »historiens afslutning« – troen på, at ved at integrere Rusland og Kina i de vestlige institutioner, så ville de til sidst tilslutte sig den liberale model for økonomi og det vestlige demokrati. I stedet udviklede Kina en model meget tættere på det originale amerikanske system: En meget dirigistisk politik med kinesiske karakteristika – men genoplivede samtidigt Kinas 5.000-årige historie. NSS-doktrinen antog, at »Deres inklusion ville gøre dem til godartede aktører og pålidelige partnere. I det store og hele

viste denne forudsætning sig at være falsk«, konkluderes det.

Tilbuddet fra Bælte- og Vej-Initiativet (BRI) til udviklingslandene – og endog de EU-medlemmer, hvis økonomiske udvikling er blevet undertrykt af EU-Kommissionen, såsom de øst- og sydeuropæiske lande – om at deltage i BRI-projekterne, blev betragtet som »at skabe indbyrdes splid mellem vores allierede og partnere«. Dette ville alt sammen underminere amerikanske fordele, og derfor vil USA's opgave være at »sikre, at amerikansk militær overlegenhed varer ved«.

Rusland og Kina blev betragtet som en langt mere alvorlig trussel mod USA end global terrorisme. De »udvikler avancerede våben og kapaciteter, der kan true vores kritiske infrastruktur og vores kommando- og kontrolinfrastruktur«. Kina og Rusland kaldes »revisionistiske magter«, idet det hævdes, at Kina ville forsøge at fordrive USA fra Indo-Stillehavs-regionen, udvide rækkevidden af sin statsdrevne økonomiske model og omorganisere regionen til sin egen fordel.

Og Rusland – hvilken forbrydelse – »søger at genoprette sin stormagtstatus« (efter at Jeltsin med succes havde samarbejdet med det vestlige oligarki for at gøre Sovjetunionen til et tredjeverdens råvareproducerende og eksporterende land, og blev fornærmet af Obama som værende blot en »regional magt«. De beskylder Rusland for at forsøge at genoprette »indflydelsessfærer nær dets grænser«, fordi de ønskede at udvide NATO op til Ruslands grænser. Dette blev betragtet som generende.

Kort sagt: »de bestrider vores geopolitiske fordele og forsøger at ændre den internationale orden til deres egen fordel«. Derfor konkluderer dokumentet, at USA og dets

allierede skal bevare den militære overmagt, og overbevise modstanderne om, »at vi kan og vil besejre dem – ikke bare straffe dem – hvis de angriber USA«.

Farlige ændringer i militærdoktriner

Blot en måned senere, den 19. januar 2018, annoncerede Pentagon »National Defense Strategy«, et dokument, der stadig er klassificeret; denne gang under ledelse af forsvarsminister James Mattis. Det hævder:

»Det er i stigende grad klart, at Kina og Rusland ønsker at forme en verden, der er i overensstemmelse med deres autoritære model, idet de får vetoret over andre nationers økonomiske, diplomatiske og sikkerhedsmæssige beslutninger«.

Dokumentet understreger opbygningen af et militært beredskab til »en mere dødbringende fælles styrke«, der prioriterer beredskab til krig, afskrækker aggression i tre nøgleregioner – Indo-Stillehavet, Europa og Mellemøsten – modernisering af nøglekapaciteter, herunder atomstyrker, krigskamp-evner i rummet, cyberspace, kommandokontrol og efterretningssystemer, missilforsvar osv.

I februar 2018 fulgte Nuclear Posture Review (NPR), der viderefører Obama-administrationens modernisering af atomvåbnene indenfor alle tre ben af »triaden« og tilføjede »supplementer«, som inkluderer udrulningen af sprænghoveder med lav sprængkraft, hvilket de hævder, ikke vil reducere tærsklen til atomkrig – som alle ved, at det gør – men som de hævder, vil have denne tærskel – og udstyre et mindre antal Trident ubåde med sådanne sprænghoveder med lav sprængkraft og også hav-lancerede krydsermissiler med atomsprænghoveder.

Med frigivelsen af disse doktriner skete der også pludselig et skift i alle større transatlantiske tænketanke, som havde ignoreret BRI i fire år. Nu vedtog de alle linjen om, at Kina bliver den strategiske rival.

I februar 2018 udsendte den tyske tænketank MERICS en undersøgelse kaldet »Authoritarian Advance« (autoritativ fremgang), som, i tråd med amerikanske tænketanke, pressede på med linjen om, at Kina er et autoritært land; Silkevejen er bare en gældsfælde; det sociale kreditsystem spionerer på egen befolkning. Dette er optrappet til den indeværende forstærkede McCarthyisme vendt mod kinesiske studerende, professorer, medier og diplomater i USA.

En måned senere, den 1. marts, annoncerede præsident Putin nye atomvåbensystemer, det hypersonisk Avantgardmissilkompleks, det hypersoniske Kinzhal-krydsermissil, et nyt interkontinentalt missil med en hastighed på 20 gange lydens hastighed med fremragende manøvredygtighed, og som derfor kan udmanøvrere alle eksisterende luftforsvar og missilforsvarssystemer og gøre dem overflødige, herunder atomdrevne krydsermissiler, hurtige drone-ubåde og laservåben.

I de to et halvt år siden har USA's forsvarsministerium gennemgået en total omorganisering i henhold til de nævnte doktriner. De tilføjede en ubåd med ballistisk missil i Ohio-klassen, som nu inkluderer et eller flere missiler, bevæbnet med W76-3-sprænghoveder med lav sprængkraft og atomvåbenbærende B-52-bombefly, der flyver inden for rækkevidden af russisk og kinesisk luftforsvar. En amerikansk rumkommando blev etableret, og en amerikansk rumstyrke blev oprettet. Rumdoktrinen gør det klart, at målet er amerikansk dominans

for at forhindre Kina i at definere nye regler i rummet. Den nye øverstbefalende for US Space Force, hærgeneral James Dickinson, sagde i en nylig tale:

»Selvfølgelig vil vi forsøge at undgå konflikter, men for at gøre det helt klart: Hvis afskrækkelse ikke lykkes, er vores ordre klar. Vi vil vinde. Jeg vil koncentrere mig om at udvikle, fremme og acceptere en kultur med rumkrig«.

Alle disse forandringer i militærdoktrin skete i tæt koordinering med briterne. Flere uger efter at NPR blev frigivet, var den britiske minister for de væbnede styrker, Mark Lancaster, i Washington og understregede, at NPR's politik, NSS, NDS, også var den britiske regerings politik, og at de to programmer var tæt afstemt med stærk vægt på modernisering af alle disse stridskræfter.

Ud over Pence, der holdt den første store anti-Kina-tale i henhold til disse idéer i 2018, er det Bolton, om hvem Trump korrekt sagde, at hvis han ikke havde smidt ham ud, ville sjette verdenskrig allerede være indtruffet, FBI's direktør Christopher Wray, National sikkerhedsrådgiver Robert O'Brien, direktør for handels- og fremstillingspolitik Peter Navarro, justitsminister William Barr, og især udenrigsminister Michael Pompeo, der har stået i spidsen for kampagnen mod Kina.

Pompeo, der i begyndelsen af juli i år i London mødtes med de selvsamme britiske kredse, der indledte russiagate-historien og kuppet mod Trump, tweetede, at det er »fantastisk at være tilbage i London for at bekræfte »det særlige forhold«, som vi deler med vores nærmeste allierede«. Pompeo satte sig derved åbenlyst i selskab med Kissinger, som den 10. maj 1982 fremsatte disse berygtede bemærkninger i Chatham House: »Som national sikkerhedsrådgiver holdt jeg det britiske

udenrigsministerium bedre informeret og tættere engageret end det amerikanske udenrigsministerium«.

Går vi i søgne ind i Tredje Verdenskrig?

Så i betragtning af al denne militære sabelraslen og opbygning, herunder den nylige militære rapport fra Pentagon, som skildrer Kinas militære magt fuldstændigt ude af proportion i forhold til USA's fokus på den »asiatiske pivot«-politik, der har været på plads siden Obama administration, og rækken af 400+ militærbasler, som USA har bygget i en ring omkring Kina, og NATO's nylige bestræbelser på at udvide sin globale politik til Indo-Stillehavet, går vi så i søgne ind i tredje verdenskrig?

Ja og nej.

Nej, fordi nogle af militærstrategene åbenlyst nærer en illusion om, at en regional atomkrig kan vindes; hvilket Rusland igen og igen har advaret imod, og har designet sin egen militære doktrin med henblik på at ødelægge denne mulighed for enhver tænkende modstander. Dette blev gentaget den 2. juni i år, hvor Rusland igen offentliggjorde de betingelser, hvorunder det ville blive tvunget til at gå over til en politik med at bruge atomvåben først.

Ja, søvngængeragtigt, for som Lyndon LaRouche skrev i en artikel, hvori han diskuterede metoderne til den britiske manipulation af befolkningen i hele verden, »The Toynbee Factor in British Grand Strategy«:

»I en ordentlig republik (og lige nu har vi ikke en ordentlig republik) – hvilket kræfterne omkring Benjamin Franklin og

George Washington forstod korrekt – er den største enkelte kilde til potentiel fare for republikken en slags fremmedgørelse af borgeren fra en rationel forståelse af de nationale politiske spørgsmål, som er fremherskende i USA i dag. Dette spiller, som vi snart vil demonstrere, direkte ind på Toynbee-syndromet».

Se, det er i sandhed det største problem. At vi befinder os på randen af 3. verdenskrig; noget, der kunne udløses når som helst, og for hvilket, de militære doktriner er baseret på illusioner om at kunne vinde en mulig regional atomkrig, og at krigen vil kunne stoppes, når der først er taget atomvåben i brug. Jeg tror, at alle, der har beskæftiget sig med skrifter fra sådanne personer som Ted Postol, klart kan se, at når man først har taget atomvåben i brug, så vil hele arsenalet blive brugt. Det er denne fremmedgørelse af den almindelige borger, der ikke er opmærksom på dette, ikke bekymrer sig om det, som gør folk så ekstremt modtagelige for Russiagates synkroniserede propagandakampagner. Og nu, med hensyn til Kina, som den systemiske modstander, og den samtidige internationale dæmonisering af såvel Trump som Putin og Xi.

Hvad må der gøres?

Vi er nødt til at vække folk op til den overhængende fare for tilintetgørelse. Vi er nødt til at mobilisere verden over for at topmødet med præsidenterne for de fem permanente medlemmer i FN's sikkerhedsråd finder sted i denne måned. Disse præsidenter og premierministre må vende tilbage til der, hvor Franklin D Roosevelt – som de alle tidligere har omtalt positivt – ikke var i stand til at realisere sin hensigt med den originale Bretton Woods-aftale. De skal erklære deres hensigt om at afslutte kasinoøkonomien, etablere en global Glass/Steagall-lov, etablere et Nyt Bretton Woods-kreditsystem for at tilvejebringe langfristede, lavt forrentede kreditter

til genstart af økonomierne i de industrialiserede lande, og give kredit til et seriøst industrialiseringsprogram for udviklingslandene; hvilket naturligvis må starte med opbygningen af et moderne sundhedssystem i hvert eneste land på planeten, så denne og fremtidige pandemier kan besejres.

Undersøgelserne, som Schiller Institutet udviklede, om hvordan »Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen« [Fig. 1] i kombination med et lynprogram til realisering af fusionskraft og et internationalt samarbejde om koloniseringen af Månen og Mars [Fig. 2], som præsident Trump har understreget i sit Artemis-program, kan etablere den nye økonomiske platform, hvorved alle nationer kan drage fordel af en højere produktivitet i økonomien.

Den reelle velstand, som vil blive skabt af sådanne stormskridt i produktivitet, vil meget hurtigt kompensere for de angivelige tab forårsaget af et stop for stadigt større våbenhandel. Men i modsætning til sidstnævnte vil det øge samfundets reelle velstand i stedet for den slags primitiv akkumulering af den fysiske økonomi, forårsaget af den militære opbygning.

Når der først er enighed om at erstatte geopolitisk konfrontation med win-win økonomisk samarbejde til menneskehedens fælles bedste, findes der et grundlag for en ny sikkerhedsarkitektur. Præsident Trump har gentagne gange udtalt, at han betragter en ny aftale om atomvåben med Rusland som det største udestående problem i verden. Topmødet bør derfor bekendtgøre, at det er hensigten at forlænge den nye START-traktat, samt atter at bekræfte princippet om at udelukke atomkrig.

Verden står helt klart ved en korsvej, og det er op til disse

fem ledere at sikre, at der ikke vælges en blindgyde, der fører til den egentlige afslutning på historien.

Tag ikke det værste, men det bedste fra alle store kulturer

Vi er nødt til at tilføje endnu en dimension. Vi må afvise den afstumpede populærkultur, som alle imperier til alle tider har brugt til at fordumme befolkningen, hvor man kontrollerer den ved at fornедre deres impulser, præcis ligesom romerne gjorde ved at lade masserne samles for at se drab i cirkus og blive medskyldige i beslutningen om, hvorvidt gladiatorerne skulle leve eller dø. Og vi må drage vores konklusioner af det faktum, at Biden afslørede fordærvet af hans egen modkultur ved at forsøge at gøre sig mere attraktiv ved at samarbejde med sådanne »stjerner« som Cardi B, hvis video, WAP (Wet Ass Pussy), afslører et menneskesyn, som oligarkiet er mere end glade for at befolkningen har, fordi en befolkning, der er så fornedret, aldrig vil udfordre deres magt.

Hvis menneskeheden skal undslippe den truende katastrofe, har alle store kulturer i verden brug for at frembringe deres bedste traditioner, de højeste idéer fra deres filosoffer og digtere, deres komponisters mest forædlede kompositioner, de smukkeste kunstværker indenfor maleri, skulptur og arkitektur. Vi bør alle blive inspireret af de skatte, som menneskeheden hidtil har produceret og begynde at tænke som patrioter og verdensborgere som en helhed. Ikke kun på planeten Jorden, men som medlemmer af den samme art, der snart vil bo sammen i en beboelse på Månen og en by på Mars. De fem ledere på det kommende topmøde må have modet til at formidle en storstået vision om fremtiden for den menneskelige art, for de millioner af genier, der endnu ikke er født, og som de er nødt til at beskytte ved at skabe et nyt paradigme i internationale relationer. Og de må tænke og handle på niveau med »Coincidentia Oppitorum«, modsætningernes sammenfald.

Afslutningen

Helga Zepp-LaRouche afsluttede det første panel som følger:

»Som svar på spørgsmålet fra Virginia om, hvordan vi kan få folk til at se til stjernerne og løfte sig op over den nuværende fornødrende kultur, og jeg synes virkelig, at det er det vigtigste spørgsmål af alle, for det er min absolutte overbevisning, at enhver politik, uanset hvad den måtte være, udgår fra folks menneskesyn. Hvis man har et fornødret menneskesyn, eller hvis man tror, at kun nogle mennesker tilhører en elite, eller at andre mennesker kan betragtes som kvæg, der kan decimeres, som heloterne i Sparta eller slaverne i Rom, så dikterer dette menneskesyn alle aspekter af ens politik.

»Så derfor mener jeg – i kombination med dette P-5 eller topmøde mellem fire stormagter, uanset hvilket det måtte være – at der er behov for et topmøde. Hvad der er brug for, hvad der absolut må inkluderes, er en renæssance af klassisk kultur. Dette er meget vigtigt, og jeg har nævnt det allerede, men jeg ved, at mange afroamerikanere synes, at hun er en stor stjerne, denne Cardi B. Men for mig er dette den absolutte inkarnation af slaveri, at acceptere en fornødret sindstilstand, og hvad vi i stedet har brug for – og jeg ved, at folk er meget ejendommelige med hensyn til deres musiksmag – men vi er i Beethoven-året (Beethovens 250-års fødselsdag, red.), og hvis man sammenligner den slags musik med den absolut ophøjende, forædlende ånd fra Beethoven og mange andre klassiske komponister – så burde det være indlysende, at hvis menneskeheden ikke løfter sig ud af dens nuværende tilstand nu, ved at gå tilbage til de største traditioner i hver kultur, så tror jeg ikke vi vil nå det.

På den anden side er stor kultur absolut tilgængelig, og i morgen vil vi høre en smuk opførelse af sådan musik, og jeg vil gerne have folk til at reflektere over, at vi ikke løser disse problemer, med mindre vi ændrer den måde folk tænker på. Jeg er enig med Friedrich Schiller – og det er grunden til, at Schiller Instituttet er opkaldt efter ham – at det kræver stor klassisk kunst for at gennemføre æstetisk uddannelse, moralsk forædling af mennesker. Jeg kan fortælle jer, at hvis man ser på nutidens unge mennesker; hvis ikke vi forbedrer dem moralsk, hvis vi ikke gør noget, har vi ikke et snebolds chance i helvede for at komme ud af denne krise. Så spørgsmålet om kultur er den absolutte forudsætning for at løse alle disse kriser».

Se alle fire paneler her.

Schiller Instituttets videokonference PANEL III d. 6. sept. video og engelsk afskrift: Bælte- og Vejinitiativet bliver til Verdenslandbroen &

Franklin D. Roosevelt's uafsluttede projekt:

1. Dennis Small (USA), latin-amerikansk redaktør, EIR
 2. Dr. Natalia Vitrenko (Ukraine), præsident for Progressive Socialist Party, tidligere parlamentsmedlem og præsidentkandidat
 3. Michele Geraci (Italien), tidligere minister for økonomisk udvikling
 4. Hassan Daud Butt (Pakistan), tidligere projektdirektør, CPEC; Administrerende direktør for Khyber Pakhtunkhwa Provincial Board of Investment & Trade
 5. Marcelo Muñoz (Spanien), grundlægger og præsident emeritus for Cátedra China, dekan for spanske forretningsmænd i Kina
 6. Dr. Björn Peters (Tyskland), fysiker, iværksætter og politisk rådgiver inden for energi, bæredygtighed og råvarer
 7. Spørgsmål og svar, del 1
 8. Dr. Joycelyn Elders (USA), tidligere chef for USA's sundhedsvæsen m.m.
 9. Marlette Kyssama-Nsona (Republikken Congo), farmaceutisk kemiker, politisk leder af Panafrican League UMOJA og specialist i folkesundhedsspørgsmål
 10. Spørgsmål og svar, del 2
-

Pressemeldelse

Skab 50 millioner amerikanske arbejdspladser for at genopbygge verden

Den 27. maj (EIRNS) – “LaRouche-planen for at genåbne økonomien: Verden behøver 1,5 milliarder nye, produktive arbejdspladser” blev udgivet af LaRouches Politiske Aktionskomite (LPAC) d. 23. maj, 2020. Forslagene bygger på LaRouches metode for fysisk økonomi anvendt i den svimlende opgave at hyre 1,5 milliarder produktivt arbejdende mennesker på denne jord – nær halvdelen af arbejdsstyrken – som nu er de facto arbejdsløse.

Dette bemærkelsesværdige program for at skabe 50 millioner produktive amerikanske arbejdspladser, er det eneste seriøse svar på ”the big one”: Den samtidige sygdomspandemi, hungersnødspandemi, arbejdsløshedspandemi, samt finanssammenbruddet. Den amerikanske økonomi som ”genåbner” bliver nødt til at være en ny økonomi, omstruktureret og omdannet til at genopbygge en knust verdensøkonomi, der skaber et moderne sundhedssystem i alle underudviklede nationer, samt ny infrastruktur indenfor energiproduktion, vandforsyning og højhastighedstransport. Det skal være en åbning til Det amerikanske System for industrialisering og videnskabeligt fremskridt, på global målestok.

Der findes intet bedre eksempel for dette, end Amerikas tilbagevenden til rummet, med den ventede opsendelse af en amerikansk-produceret, bemandet raket til den internationale rumstation (ISS). Den grundlæggende forudsætning i den nye rapport er, at økonomisk vækst må være drevet af gennembrud i videnskab og teknologi, hvis gennembrud medfører stigninger i den produktive arbejdskraft. Det nuværende samarbejde i rummet

må blive til en fuldgyldig, international Måne-til-Mars-mission, som en ”videnskabsmotor” for den samlede proces for at skabe ny, højteknologisk, produktiv beskæftigelse og uddannelse af unge mennesker, der kan påtage sig nye forskningsområder. Den nye rapport adresserer opgaven at omdanne den amerikanske arbejdsstyrke til at påtage sig denne udfordring, med et særligt spændende nyt begreb, præsenteret i kapitlet ”Amerikas Rum-mission; Ungdommens Næste Grænse.”

Det er tid til at amerikanere tænker stort igen. Spørg ikke hvordan eller hvornår økonomien genåbner. Spørg: ”Hvad skal egenskaben og retningen være af den økonomi, som genåbner?” Den globale pandemi har revet masken af det fejlslæde britiske, neo-liberale økonomiske system og udstillet den tragiske forvandling af det agro-industrielle grundlag i vestlige økonomier til udhulede konsum- og underholdningsdrevne service-økonomier. Den har udstillet den lige så tragiske idé at de ”underudviklede” lande til stadighed kunne forblive underudviklede uden folkemorderiske konsekvenser. Det system er dødt og det må begraves af et forbund af større nationer ledet af USA, Rusland, Kina og Indien, om skabelsen af et nyt internationalt Bretton Woods-kreditsystem, baseret på det som Franklin Roosevelt havde i sinde: at løfte nationers økonomier over hele verden, og som længe er fordret af Lyndon LaRouche.

LaRouche præsenterede valgene, som vi står over for, i et webcast fra d. 14. juni, 2007: ”Der er en uberegnelig global krise i gang... Dette er en krise, som handler om hvem der skal kontrollere verden. Vil det blive en gruppe af nationer, eller vil det blive det genopståede Britiske Imperium, som aldrig rigtig forsvandt – som overtager fra USA og etablerer dets verdensstyre gennem globalisering?”

Den nye rapport understreger den essentielle rolle som USA spiller, som en del af dette ”nationsforbund.” På den anden side, hvis et økonomisk ”genopretningsprogram” forsøges alene

for den amerikanske økonomi – ved at undgå dette samarbejde og ignorere de underudviklede nationers nødråb for hospitalsbyggerier, sundhedsforsyninger, elektricitetsproduktion, vandinfrastruktur og nye transportsystemer – vil Wall Street og City of London kontrollere det. Og de vil sikre sig, at det bliver en ”Grøn New Deal” og en ny ”grøn finansbølle” skabt til at erstatte deres sammenstyrtende ”altings bølle”.

Denne rapport indeholder også et særligt budskab til det amerikanske folk fra Helga Zepp-LaRouche, som opfordrer til en genopblomstring af USA's historiske identitet, som dette blev personificeret af George Washington, John Quincy Adams, Abraham Lincoln, Franklin D. Roosevelt, og, fremfor alle, hendes afdøde mand, Lyndon LaRouche. Hun fornyer sin appell til Præsident Trump om at frikende LaRouche.

Et nyt sprog for økonomi

I kernen af rapporten er der et begreb, fremsat af Amerikas første finansminister, Alexander Hamilton, og videreudviklet af Lyndon LaRouche, at profit ikke kan måles i monetær terminologi, men kun i fysisk økonomisk vækst, drevet af gennembrud i videnskab og teknologi, som vil forøge den produktive arbejdskraft. Det betyder at man må se på arbejdskraften, ikke i form af penge, men i form af produktive relationer.

Forskellige af rapportens kapitler adresserer dette på enestående måder.

Kapitel 2 ser undersøger arbejde fra standpunktet af præcise definitioner af et nødvendigt, produktivt arbejde, ikke fra standpunktet af at få en lønseddel, og viser den forfærdende arbejdsløshed, eller overkvalificeret arbejdskraft af 1,5 milliarder mennesker globalt, og mere end 100 millioner i USA.

Kapitel 3 viser udfordringen at flytte nutidens økonomi, hvor mindre end 20% af vores arbejdskraft er beskæftiget med produktive aktiviteter (og endnu færre i egentlig produktion), til én, hvor 50% kan ansættes produktivt i at varetage verdens enorme fornødenheder indenfor sundhed, fødevarer og infrastruktur.

Kapitel 6 præsenterer en spændende, ny idé om at kvalificere vores unge til at deltage i den form for økonomi, som kan blive omdannet af Projekt Artemis og fremtidige rum-missioner, gennem skabelsen af et ”Rum-CCC”, baseret på 1930ernes Civile Konservationskorps, der trænede 3 millioner unge mænd.

Indholdsfortegnelse:

1. Indledning
 2. ”Broder, kan du skænke et job?”
 3. Hvordan millioner af nye, produktive arbejdspladser skabes for USA og verden
 4. Fordoblingen af fødevareproduktionen; millionvis af højteknologiske familiegårde
 5. Fremtidens Sundhedssystem
 6. Amerikas Rum-mission; Ungdommens Næste Grænse
 7. Et Hamiltonsk Kreditsystem for Udvikling

 8. Helga Zepp-LaRouche: En Appel til amerikanske borgere: Hvor Verden har brug for fra Amerika!
-

Godstransporten på Silkevejen

møllem Kina og Europa kører på skinner: uddrag fra Jyllands-Postens artikel

Jyllands-Posten bragte artiklen af Jan Lund fra Bangkok den 18. maj 2020. Her er nogle uddrag:

“Coronakrisen har udløst en rekord i antallet af godstog og containere på bekostning af fly og skibe.

“Siden den første spæde begyndelse i 2011 er netværket af godstogruter udviklet år for år som en del af det kinesiske Silkevejsprojekt.... I dag er mindst 70 direkte godstogsforbindelser mellem kinesiske og europæiske byer....

“I årets første kvartal steg både antallet af godstog og containere med omkring 25 pct. i forhold til året før. Apriltallene med Kina åbnet og Europa lukket var endnu mere markante. I april blev der sendt 979 godstog afsted – det største antal nogensinde i en enkelt måned og en stigning på 46 pct. i forhold til april 2019. Tilsvarende var containertallet på 88.000 en stigning på 50 pct....”

Nu er der også åbnet ruter gennem Tyrkiet og videre gennem Balkanlandene, inklusiv en Mærsk Line rute, f.eks. rejsetid mellem Xian og Prag tager nu 18 dage, hvor før tog det mere en en måned.

“Udviklingen er blevet mulig gennem et udvidet internationalt samarbejde mellem Kina, Rusland, de vestasiatiske republikker og Europa....”

Formand Tom Gillesbergs tale til Schiller Instituttets konference i Paris

Jacques Cheminade, LaRouche-bevægelsens leder i Frankrig og fhv. præsidentkandidat, og Tom Gillesberg på en tidligere konference.

Den 4. februar 2020 organiserede det franske Schiller Institut et meget vellykket seminar i Paris med titlen: "Dialog mellem Kulturerne eller Handelskrig: Frankrig ved en skillevej." Tæt ved hundrede personer – kontakter, diplomater, foreninger, iværksættere og Kinaekspertes – fyldte lokalet på rådhuset i Paris' 5. arrondissement. Såvel Schiller Instituttets internationale grundlægger og præsident Helga Zepp-LaRouche som formand for det danske Schiller Institut, Tom Gillesberg, sendte varme hilsner samt meddelelser til begivenheden.

Meddelelse fra Tom Gillesberg, formand for det Schiller Instituttet i Danmark:

Jeg er ked af, at jeg på grund af sygdom ikke kan være med jer i dag, men her er nogle tanker jeg gerne vil dele med jer.

I Danmark, og i resten af Skandinavien, har vi gennem de sidste par år set en voksende kampagne i medierne – og med støtte fra efterretningstjenester og regeringsinstitutioner – for at dæmonisere Kina, i lighed med, hvad der igennem nogen tid har været tilfældet for Rusland. Presset kommer fra USA og deres kontrollanter i Storbritannien, og udøves ofte gennem "soft power" ved at sprede historier om Kina såvel som Rusland der skal vise, at de er diktaturer, som man virkelig ikke kan stole på. På det seneste er dette set i den massive kampagne

imod at lade det kinesiske firma Huawei, verdens førende leverandør af G5-teknologi, levere udstyret til det nye G5-netværk i Danmark og på Færøerne. Nogle prøver endda at bruge udbruddet af en ny form for koronavirus i Wuhan som et eksempel på, hvordan Kina og dets indflydelse verden over bringer os alle i fare.

Derfor besluttede Schiller Instituttet i Danmark i 2017 at imødegå denne voksende fjendtliggørelse med et projekt for en "Dialog mellem Kulturerne". Sammen med venner, der var aktive i det dansk-russiske samfund, arrangerede vi en koncert, hvor vi havde klassisk musik og dans fra Rusland, Kina, Afrika, Indonesien og mange europæiske lande, for at vise, hvor berigede vi alle bliver ved at få adgang til alle disse andre nationers kultur. Kinas Kulturinstitut i København var også medsponsor, og arrangementet blev afholdt i det russiske Center for Videnskab og Kultur.

Konerten var en stor succes. Vi havde en fuldt pakket sal, og på trods af at vi fik ekstra stole bragt ind, var vi nødt til at afvise mange der kom. Publikum blev imponeret og bevæget af mangfoldigheden og skønheden af bidragene ved konerten. Især afsyngningen af en kinesisk folkesang af en kinesisk studerende sammen med Feride Istogu Gillesberg, vicepræsident for Schiller Instituttet i Danmark og hovedorganisator af begivenheden, betog publikum. Hvordan er det muligt, at en europæer kan synge på kinesisk og skabe så bevægende og smuk musik?

Siden dengang har vi haft yderligere to meget succesfulde koncerter, med fremtrædende og smuk deltagelse fra både russiske og kinesiske musikere, og musikere af høj kvalitet fra mange andre lande. Vi er blevet lovet, at den årlige koncert i 2020 kan finde sted i Kinas kulturcenters nyistandsatte faciliteter i København, som snart åbner.

Samtidigt har vi forsøgt at få information om Bælte- og Vej-Initiativet ud til offentligheden på enhver måde, vi kan. I

København afholdt Schiller Instituttet et seminar sammen med 'Confucian Business Institute' ved CBS, og i Sverige har Schiller Instituttet samarbejdet om stiftelsen af BRIX, Bælte- og Vej-Instituttet i Sverige. BRIX har afholdt en række seminarer med pån deltagelse fra akademikere og industrifolk, der er blevet adresseret i fællesskab af den kinesiske ambassadør og ledende medlemmer af BRIX og Schiller Instituttet. På samme tid har vi interveneret i mange møder og diskussioner om Kina, der finder sted i Danmark og Sverige, for at sikre, at den rigtige historie om Bælte- og Vej-Initiativet – og nødvendigheden af at de vestlige landes aktivt deltager i dette store foretagende for menneskeheden – kommer ud, så de løgne og falske bagtalelser om det i 'mainstream' medierne bliver modsagt.

Som det ses med udbruddet af det nye koronavirus i Wuhan er der mange udfordringer, når man søger at løfte 1,4 milliarder mennesker ud af dyb fattigdom og at blive en moderne nation. På trods af fremragende nationalt lederskab, kan lokal inkompentence skabe store problemer. Men jeg er sikker på, at Kina vokser med udfordringen, og vi ser nu, at den kinesiske regering intet sparer for at besejre denne trussel imod menneskeheden bestående af sygdom og død.

Da den nationale regering først blev opmærksom på epidemien, handlede den hurtigt for at besejre den. Oplysninger om koronavirus blev hurtigt sendt ud over hele verden, og resten af verden kunne forsvare sig mod sygdommen på en måde, som den lokale regering i Wuhan undlod at gøre. Og forhåbentligt vil samarbejdet mellem Kina og medicinske forskningscentre i resten af verden snart føre til behandling og en vaccine. I mellemtiden yder Kina enorme menneskelige og økonomiske ofre for at få epidemien under kontrol, og udgør menneskehedens bolværk imod en verdensomspændende pandemi.

Forhåbentligt vil de enorme ressourcer, som nu indsættes i Kina, og med hjælp fra verdenssamfundet, bære frugt, og besejre den nye koronavirus. Og forhåbentlig bliver det et

eksempel på, hvordan Kina og verden kan arbejde sammen om en endnu farligere dræber: fattigdom. Kina har vist, hvordan det har været muligt at løfte 850 millioner kinesere ud af dyb fattigdom. Og med Bælte- og Vej-Initiativet har de igangsat det største udviklingsprojekt, som menneskeheden nogensinde har set. Vi behøver fuldt internationalt samarbejde for at sikre sejr over fattigdom overalt i verden, ved at anvende videnskabeligt og teknologisk fremskridt til først at etablere den nødvendige infrastruktur, og derefter den nødvendige industrielle udvikling, til at løfte hele menneskeheden ud af fattigdom.

Men hvis Danmark og andre vestlige lande skal deltage i disse, for menneskeheden nødvendige tiltag, må vi først besejre det mentale angreb, der finder sted imod befolkningens sindelag. Kina og Rusland er ikke vores fjender, men er vores vigtige samarbejdspartnere i sikringen af den bedst mulige fremtid for hele menneskeheden. Lad os derfor erstatte den kunstigt skabte frygt og splittelse med en dialog mellem kulturerne, og lad os alle deltage i Bælte- og Ve-Initiativet. Så vil vi se en verdensomspændende renæssance af de bedste bidrag fra alle de forskellige kulturer, og vi vil se en ekslosion af menneskelig kreativitet og udvikling, der ikke alene forvandler livet på Jorden, men også vores solsystem, og det der ligger derudover, når vi får ubegrænset billig energi på Jorden ved at høste helium-3 på Månen og bruge det til fusionsenergi, som kineserne har tænkt sig at gøre.

Se på 'Verdens-Landbroen'. Dette er det levende billede af de smukke ord, som vi hører i Beethovens 9. symfoni:

Seid umschlungen, Millionen!
Diesen Kuss der ganzen Welt!
Brüder! über'm Sternenzelt
muss ein lieber Vater wohnen.

Vær omfavnede, millioner!
Dette kys til hele verden!

Brødre, over stjerneteltet
må der bo en kærlig far.

Og den kærlige far bliver realiseret gennem vores handlinger;
mænds og kvinders handlinger for at forandre verden til det
bedre.

Schiller Institututtet intervenerer med opfordring til topmøde mellem Trump, Putin og Xi Jinping på DIIS seminar om Kina og Europa

6. februar 2020 – I går blev et seminar med titlen "Hvad er det næste skridt for Kina og Europa?" afholdt af det Danske Institut for Internationale Studier (DIIS). Talerne var fra DIIS ("Danmarks Kina-udfordring"); det tyske Mercator Institut for Kina-studier ("Søgen efter Europas Kina-strategi"); det tyske Globale Offentlige Politiske Institut ("Tyskland og Huawei-debatten") angående 5G; og det britiske Internationale Institut for Strategiske Studier ("Kina, EU's forsvar og sikkerhed, og nyopstående teknologier"). Seminarets hovedindhold handlede om Kinas (angivelige) trussel mod Europa, og de europæiske politikeres modvilje mod at udfordre dette af frygt for at miste deres handel med kineserne.

I løbet af spørgerunden intervenerede en repræsentant for Schiller Institututtet. Efter at have tilkendegivet hvor hun kom

fra, sagde hun, at talerne havde modstillet økonomisk samarbejde på den ene side, og geopolitik og strategiske interesser på den anden, men vi har en anden forestilling. Efter mordet på den iranske general opfordrede Schiller Instituttets leder til et omgående topmøde mellem Xi Jinping, Trump og Putin, hvorefter Putin havde udvidet dette til at inkludere Storbritannien og Frankrig for at forhindre en geopolitisk konfrontation. Økonomisk udvikling må være en del af dette, inklusive mere europæisk samarbejde med Bælte- og Vejinitiativet samt økonomisk udvikling i Mellemøsten og Afrika. Hvad med økonomisk udvikling som en måde at mindske strategiske konflikter på, og dermed skabe en håbefuld fremtid gennem økonomisk samarbejde?

Taleren fra MERICS, som har spillet en negativ rolle i Kina-debatten i Tyskland, indledte sine bemærkninger med at sige, at hun gerne ville vide mere om Schiller Instituttets arbejde om og med Kina. Men selvom handelsrelationer vil fortsætte, hvilket vi ønsker, så begyndte vi i 2016 at se de geopolitiske konsekvenser af Kinias investeringer i Europa, da Grækenland og Ungarn udvandede EU's kritiske erklæring om Kinias opførsel i det Sydkinesiske Hav, fordi de ikke ønskede at ophidse Kina; og visse Bælte- og Vejprojekter her havde ikke overholdt EU's spilleregler.

Seminaret blev sendt live, og en video kan ses på: <https://www.diis.dk/node/15207>, så flere personer end dem tilstede i lokalet har hørt udvekslingen. Schiller Instituttets spørgsmål begynder efter 2 timer og 35 minutter.

Schiller Instituttets danske nyhedsbrev, som indeholder Helga Zepp-LaRouches opfordring til topmødet, blev uddelt, og en række kontakter blev etableret.